

วิทยานิพนธ์

เรื่อง

การศึกษาอุปสงค์การท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวระหว่างประเทศในประเทศไทย

A Study of International Tourism Demand in Thailand

โดย

นายสิทธิศักดิ์ ชุณหรั้งโรจน์

เสนอ

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

เพื่อความสมบูรณ์แห่งปริญญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต (เศรษฐศาสตร์)

พ.ศ. 2546

ISBN 974-358-520-6

ใบรับรองวิทยานิพนธ์
บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
วิทยาศาสตร์มหาบัณฑิต (เศรษฐศาสตร์)
ปริญญา

..... เศรษฐศาสตร์ เศรษฐศาสตร์
สาขา ภาควิชา

เรื่อง การศึกษาอุปสงค์การท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวระหว่างประเทศในประเทศไทย

A Study of International Tourism Demand in Thailand

นามผู้วิจัย นายสิทธิศักดิ์ ชุณหรั้งโรจน์

ได้พิจารณาเห็นชอบโดย

ประธานกรรมการ
(อาจารย์ยอคยิ่ง คงทอง, Ph.D.)

กรรมการ
(อาจารย์เสาวลักษณ์ ปโกฎิประกา, Ph.D.)

กรรมการ
(รองศาสตราจารย์ปริยานุช อภิภูณ โยภาส, Ph.D.)

หัวหน้าภาควิชา
(รองศาสตราจารย์จรรยาพรหม กุลคิดก, ศ.ม.)

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์รับรองแล้ว

.....
(ศาสตราจารย์ทัศนีย์ อัดตะนันท์, D.Agr.)
คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

วันที่ 9 เดือน พฤษภาคม พ.ศ. 2546

คำนิยม

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้สามารถสำเร็จลุล่วงได้ด้วยดีนั้น ผู้เขียนขอกราบขอบพระคุณอาจารย์ ยอดยิ่ง คงทอง ประธานกรรมการที่ปรึกษาเป็นอย่างสูง ที่ได้กรุณาให้คำแนะนำที่เป็นประโยชน์ กรุณาให้ข้อคิดต่างๆ ที่สามารถนำไปประยุกต์ใช้กับการทำงานได้อย่างดี และยังกรุณาแก้ไขข้อบกพร่องต่างๆ จึงทำให้วิทยานิพนธ์ฉบับนี้ทรงคุณค่ามากยิ่งขึ้น นอกจากนี้ผู้เขียนขอกราบขอบพระคุณอาจารย์เสาวลักษณ์ ปโกฎิประภา กรรมการสาขาวิชาเอก และรองศาสตราจารย์ ปรียานุช อภินุญโยภาส กรรมการสาขาวิชารอง ที่ได้กรุณาตรวจสอบ ตรวจสอบ และได้ให้คำแนะนำในการปรับปรุงวิทยานิพนธ์ให้มีความเหมาะสมมากยิ่งขึ้น และผู้เขียนขอขอบพระคุณอาจารย์ กรกฏ วิจิตรพงศ์ ผู้แทนบัณฑิตวิทยาลัยที่ได้กรุณาให้คำแนะนำต่างๆ ช่วยให้วิทยานิพนธ์ฉบับนี้มีความสมบูรณ์ยิ่งขึ้น

ผู้เขียนขอกราบขอบพระคุณบิดา มารดา และพี่ๆ ทุกคน ที่ได้เป็นกำลังใจ และช่วยดูแลเอาใจใส่ตลอดมา อีกทั้งยังได้คอยแรงเตือนผู้เขียนมาโดยตลอด ทำให้ผู้เขียนเกิดแรงบันดาลใจอย่างแรงกล้าในการริบเร่งจัดทำวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ด้วยดี

นอกจากนี้ ผู้เขียนยังต้องขอกราบขอบพระคุณคุณสุนิตา เทศนิยม และ คุณอำพนภัทราชาติทอง ที่ได้ช่วยจุดประกายความคิดต่างๆ และให้ข้อแนะนำ ให้กำลังใจแก่ผู้เขียน

ผู้เขียนขอขอบคุณเจ้าหน้าที่จากหน่วยราชการต่างๆ ทั้งเจ้าหน้าที่ในภาควิชาเศรษฐศาสตร์ และบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ เจ้าหน้าที่ในการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย และเจ้าหน้าที่จากหน่วยราชการอื่นๆ ที่ได้ให้ความสะดวกต่างๆ แก่ผู้เขียนอย่างดี

สุดท้ายนี้ ขอขอบคุณเพื่อนๆ ทุกคนทั้งเพื่อนรุ่นที่ 20 คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ และเพื่อนรุ่น 60 M คณะเศรษฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ โดยเฉพาะอย่างยิ่งคุณเอกรัตน์ เอกศาสตร์ คุณสุรณ ไรจน์อนุสรณ์ คุณศิริอร เรื่องชาติรี คุณธงชัย เจริญชัยชนะ คุณสร้อยสนธิ หล่อสุวรรณกุล คุณสุวิทย์ ชอบเรื่องศิลป์ คุณคงสวัสดิ์ มงคลพรอุดม คุณมนรัสมิ์ จิตพิทักษ์ และ คุณจักรพงษ์ อนุรักษ์ ที่ได้ให้ความช่วยเหลือและเป็นกำลังใจแก่ผู้เขียนตลอดมา

สิทธิศักดิ์ ชูณหงษ์โรจน์

เมษายน 2546

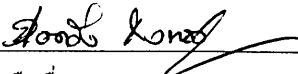
สิทธิศักดิ์ ชูณหงษ์ โรจน 2546: การศึกษาอุปสงค์การท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวระหว่าง
ประเทศในประเทศไทย ปริญาวิทยาสตรมหาบัณฑิต (เศรษฐศาสตร์) สาขาเศรษฐศาสตร์
ภาควิชาเศรษฐศาสตร์ ประธานกรรมการที่ปรึกษา: อาจารย์ยออดย้ง คงทอง, Ph.D. 174 หน้า
ISBN 974-358-520-6

ในการศึกษานี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาปัจจัยที่กำหนดปริมาณอุปสงค์การท่องเที่ยวของ
นักท่องเที่ยวระหว่างประเทศที่มีต่อการท่องเที่ยวในประเทศไทย โดยวัดค่าอุปสงค์เป็นปริมาณวันที่
นักท่องเที่ยวพำนักในประเทศไทย การศึกษาได้จำแนกฟังก์ชันอุปสงค์ตามสัญชาติของนักท่องเที่ยว 2
กลุ่ม ได้แก่ สัญชาติญี่ปุ่นและสัญชาติเยอรมัน โดยพิจารณาให้ประเทศมาเลเซียเป็นประเทศคู่แข่งทาง
การท่องเที่ยวที่สำคัญของประเทศไทย

ผลการศึกษาพบว่า อุปสงค์การท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวชาวเยอรมันถูกกำหนดจากปัจจัย 7
ประการ ได้แก่ ราคาการท่องเที่ยวต่อวันในประเทศไทยในปีที่ i และปีที่ $i-1$ ราคาการท่องเที่ยวต่อวันใน
ประเทศมาเลเซียในปีที่ i และปีที่ $i-1$ รายได้ต่อหัวของนักท่องเที่ยวในปีที่ $i-1$ จำนวนนักท่องเที่ยว
ชาวเยอรมันในปีที่ $i-1$ และการจัดปีเทศกาลส่งเสริมการท่องเที่ยวไทย สำหรับนักท่องเที่ยวสัญชาตินี้
การท่องเที่ยวในประเทศไทยและการท่องเที่ยวในประเทศมาเลเซียสามารถทดแทนกันได้และ
การท่องเที่ยวของประเทศไทยไม่สามารถทำการแข่งขันด้านราคากับการท่องเที่ยวของประเทศมาเลเซีย
ได้ ในกรณีของนักท่องเที่ยวสัญชาติญี่ปุ่นพบว่า อุปสงค์การท่องเที่ยวระหว่างประเทศของนักท่องเที่ยว
สัญชาตินี้ถูกกำหนดจากปัจจัย 2 ประการ ได้แก่ ราคาการท่องเที่ยวต่อวันในประเทศไทยในปีที่ i และ
รายได้ต่อหัวของนักท่องเที่ยวในปีที่ i สำหรับนักท่องเที่ยวสัญชาตินี้ การท่องเที่ยวในประเทศไทยและ
การท่องเที่ยวในประเทศมาเลเซียไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกันและไม่สามารถทดแทนกันได้ นอกจากนี้
อุปสงค์ปัจจัยงบประมาณส่งเสริมการท่องเที่ยวในต่างประเทศไม่มีนัยสำคัญทางสถิติในการกำหนด
อุปสงค์ของนักท่องเที่ยวทั้ง 2 กลุ่ม

ข้อเสนอแนะจากการศึกษาคือ ประเทศไทยไม่สามารถทำการแข่งขันทางด้านราคาของ
การท่องเที่ยวได้ ดังนั้นจึงควรส่งเสริมการท่องเที่ยวด้วยการจัดเทศกาลปีส่งเสริมการท่องเที่ยวไทย
หรือส่งเสริมการท่องเที่ยวเฉพาะวัตถุประสงค์ต่างๆ เช่น ส่งเสริมการท่องเที่ยวทางวัฒนธรรม เป็นต้น
นอกจากนี้ประเทศไทยควรมีการปรับปรุงวิธีการการใช้ปัจจัยงบประมาณในการส่งเสริมการท่องเที่ยวใน
ต่างประเทศให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

ลายมือชื่อนิสิต

ลายมือชื่อประธานกรรมการ

๓๐, ๐๔, ๒๕๔๖

Sittisak Chunharungroj 2003: A Study of International Tourism Demand in Thailand.
Master of Science (Economics), Major Field: Economics, Department of Economics.
Thesis Advisor: Mr. Yodying Kongthong, Ph.D. 174 pages.
ISBN 974-358-520-6

The objective of this study was to analyze the factors determining the international tourism demand in Thailand, which derived from the days that they had stayed. The demand function was categorized into 2 groups, the Japanese and the German which considered Malaysia as a significant competitor.

The result of this study revealed that the tourism demand of the German in Thailand was determined by 7 factors. There were the price of tourism per day in Thailand in the latest year and the study year, price of tourism per day in Malaysia in the latest year and the study year, the income per capita of tourist in the latest year and the study year, the quantity of German tourist in the latest year and the tourism festival in Thailand. The German tourism demand showed that tourism in Thailand and Malaysia was substitutable. Thailand was not capable in compete in price for tourism with Malaysia. The finding of tourism of the Japanese, the tourism demand of the Japanese was stipulated by the price of tourism per day in Thailand in the study year and the income per capita of tourist in the study year. For the Japanese tourist, the study was found that tourism in Thailand was not relate and substitutable to the tourism of Malaysia. In addition, the tourism promotion budget was not significant determination of tourism demand of 2 tourist groups.

The recommendation from this study was that Thailand was not able to compete in international tourism by decreasing the price of tourism per day. So Thailand should establish the tourism festival and promoted the specific tour such as cultural tour in Thailand. In addition, Thailand should improve tourism promotion budget management in the oversea offices to be more efficient.

Student's signature

Thesis Advisor's signature

30 / 04 / 2003

สารบัญ

	หน้า
สารบัญตาราง	(3)
สารบัญภาพ	(10)
บทที่ 1 บทนำ	1
ความสำคัญของปัญหา	1
วัตถุประสงค์ของการศึกษา	9
ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ	9
นิยามศัพท์	10
ขอบเขตการศึกษา	10
วิธีการศึกษา	11
บทที่ 2 แก่โครงการทฤษฎี	14
การตรวจเอกสาร	14
แนวคิดและทฤษฎีที่ใช้ในการศึกษา	24
แบบจำลองที่ใช้ในการศึกษา	35
สมมติฐานในการศึกษา	36
บทที่ 3 การท่องเที่ยวระหว่างประเทศโดยทั่วไป	40
การท่องเที่ยวระหว่างประเทศในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้	40
การท่องเที่ยวระหว่างประเทศในประเทศไทย	43
การท่องเที่ยวระหว่างประเทศในประเทศมาเลเซีย	80
สรุปการท่องเที่ยวระหว่างประเทศโดยทั่วไป	98
บทที่ 4 ผลการศึกษา	101
อุปสงค์การท่องเที่ยวระหว่างประเทศของนักท่องเที่ยวสัญชาติเยอรมัน	101
อุปสงค์การท่องเที่ยวระหว่างประเทศของนักท่องเที่ยวสัญชาติญี่ปุ่น	107

สารบัญ (ต่อ)

	หน้า
บทที่ 5 ข้อสรุปและข้อเสนอแนะ	112
สรุปผลการวิเคราะห์แบบจำลองอุปสงค์การท่องเที่ยวระหว่างประเทศ	114
ข้อเสนอแนะ	115
เอกสารอ้างอิง	120
ภาคผนวก	123
ภาคผนวก ก ตารางผนวก	124
ภาคผนวก ข ตารางแสดงข้อมูลที่ใช้ในการสร้างแบบจำลอง อุปสงค์การท่องเที่ยว	172

สารบัญตาราง

ตารางที่		หน้า
1	ปริมาณนักท่องเที่ยวระหว่างประเทศและอัตราการเปลี่ยนแปลง ของประเทศไทยและประเทศมาเลเซีย ระหว่าง ปี พ.ศ. 2533-2543	2
2	ปริมาณนักท่องเที่ยวและรายได้จากการท่องเที่ยวระหว่างประเทศ ในประเทศไทยรวมถึงอัตราการเปลี่ยนแปลง ระหว่างปี พ.ศ. 2529-2544	3
3	ปริมาณนักท่องเที่ยวระหว่างประเทศโดยเฉลี่ยระหว่าง ปี พ.ศ. 2533-2544 จำแนกตามภูมิภาคต่างๆ ของ	6
4	ปริมาณนักท่องเที่ยวระหว่างประเทศโดยเฉลี่ยระหว่าง ปี พ.ศ. 2533-2544 จำแนกตามสัญชาติต่างๆ ของภูมิภาคเอเชียตะวันออก	7
5	ปริมาณนักท่องเที่ยวระหว่างประเทศโดยเฉลี่ยระหว่าง ปี พ.ศ. 2533-2544 จำแนกตามสัญชาติต่างๆ ของภูมิภาคยุโรป	8
6	จำนวนนักท่องเที่ยวระหว่างประเทศที่ประเทศไทยได้รับ จำแนกตามจำนวนครั้งที่นักท่องเที่ยวได้เข้ามาท่องเที่ยว ในประเทศไทยตั้งแต่ปี พ.ศ. 2530-2544	39
7	ผลการศึกษาอุปสงค์การท่องเที่ยวระหว่างประเทศของ นักท่องเที่ยวสัญชาติเยอรมันและสัญชาติญี่ปุ่น	109
ตารางผนวกที่		หน้า
1	จำนวนนักท่องเที่ยวระหว่างประเทศในประเทศสำคัญของภูมิภาคเอเชีย ตะวันออกเฉียงใต้ และอัตราการเปลี่ยนแปลง ระหว่างปี พ.ศ. 2533-2543	125

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตารางผนวกที่		หน้า
2	ปริมาณนักท่องเที่ยวระหว่างประเทศโดยเปรียบเทียบระหว่างประเทศไทยกับประเทศสิงคโปร์ ระหว่างปี พ.ศ. 2533-2543	127
3	จำนวนนักท่องเที่ยวระหว่างประเทศในประเทศไทยในช่วงปี พ.ศ. 2503-2544	128
4	จำนวนนักท่องเที่ยวระหว่างประเทศโดยเฉลี่ยช่วงเวลาระหว่างปี พ.ศ. 2533-2544 และอัตราส่วนต่อจำนวนนักท่องเที่ยวรวมทั้งหมดจำแนกตามภูมิภาคของโลก	129
5	จำนวนนักท่องเที่ยวระหว่างประเทศโดยเฉลี่ยในช่วงระหว่างปี พ.ศ. 2533-2544 จำแนกตามประเทศนักท่องเที่ยวจากภูมิภาคต่างๆ ทั่วโลกที่ประเทศไทยได้รับ	130
6	จำนวนนักท่องเที่ยวระหว่างประเทศจำแนกตามสัญชาติสำคัญในภูมิภาคเอเชียที่ประเทศไทยได้รับในช่วงเวลาระหว่าง ปี พ.ศ. 2533-2544	132
7	จำนวนนักท่องเที่ยวระหว่างประเทศจำแนกตามสัญชาติสำคัญในภูมิภาคยุโรปที่ประเทศไทยได้รับในช่วงเวลาระหว่าง ปี พ.ศ. 2533-2544	133
8	จำนวนวันพักต่อคนของนักท่องเที่ยวระหว่างประเทศโดยเฉลี่ยจำแนกตามภูมิภาคต่างๆ ของโลกที่เข้ามาพักในประเทศไทย	134
9	จำนวนวันพักต่อคนโดยเฉลี่ยจากช่วงระยะเวลาระหว่างปี พ.ศ. 2534-2544 ของนักท่องเที่ยวระหว่างประเทศจำแนกตามประเทศนักท่องเที่ยวจากภูมิภาคต่างๆ ทั่วโลกที่ประเทศไทยได้รับ	135

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตารางผนวกที่		หน้า
10	จำนวนวันพักต่อของนักท่องเที่ยวระหว่างประเทศในประเทศไทย จำแนกตามประเทศสำคัญจากภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ ในช่วงระยะ เวลาระหว่าง ปี พ.ศ. 2534-2544	137
11	จำนวนวันพักต่อของนักท่องเที่ยวระหว่างประเทศในประเทศไทย จำแนกตามประเทศสำคัญจากภูมิภาคยุโรป ในช่วงระยะเวลาระหว่าง ปี พ.ศ. 2534-2544	138
12	รายจ่ายเพื่อการท่องเที่ยวโดยเฉลี่ยต่อคนต่อวันของนักท่องเที่ยว ระหว่างประเทศในประเทศไทยจำแนกตามประเภทของ ค่าใช้จ่ายโดยเฉลี่ยในระหว่าง ปี พ.ศ. 2537-2544	139
13	รายจ่ายเพื่อการท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวระหว่างประเทศต่อคนต่อวัน ที่ประเทศไทยได้รับ จำแนกตามภูมิภาคต่างๆ ทั่วโลก	140
14	รายจ่ายเพื่อการท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวระหว่างประเทศต่อคนต่อวัน ในประเทศไทย จำแนกตามประเทศนักท่องเที่ยว	141
15	จำนวนการใช้จ่ายเพื่อการท่องเที่ยวในประเทศไทยต่อคนต่อวันของนักท่องเที่ยว รายประเทศสำคัญจากภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ระหว่างปี พ.ศ. 2534-2544	143
16	จำนวนการใช้จ่ายเพื่อการท่องเที่ยวในประเทศไทยต่อคนต่อวันของ นักท่องเที่ยวรายประเทศสำคัญจากภูมิภาคยุโรประหว่างปี พ.ศ. 2534-2544	144
17	รายรับจากการท่องเที่ยวระหว่างประเทศที่ประเทศไทยได้รับเปรียบเทียบกับ รายรับจากการส่งออกสินค้าหลักอื่นๆ ในช่วงระหว่าง ปี พ.ศ. 2535-2544	145

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตารางผนวกที่		หน้า
18	ปริมาณรายรับจากการท่องเที่ยวระหว่างประเทศโดยเฉลี่ยจากช่วงเวลาระหว่างปี พ.ศ. 2534-2544 จำแนกตามภูมิภาคต่างๆ ของโลกที่ประเทศไทยได้รับ	146
19	ปริมาณรายรับจากการท่องเที่ยวระหว่างประเทศโดยเฉลี่ยจากช่วงเวลาระหว่างปี พ.ศ. 2534-2544 จำแนกตามประเทศนักท่องเที่ยวที่ประเทศไทยได้รับ	147
20	ปริมาณรายรับจากการท่องเที่ยวระหว่างประเทศจำแนกตามประเทศของนักท่องเที่ยวจากภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ที่ประเทศไทยได้รับในช่วงเวลาระหว่างปี พ.ศ. 2534-2544	149
21	ปริมาณรายรับจากการท่องเที่ยวระหว่างประเทศจำแนกตามประเทศของนักท่องเที่ยวจากภูมิภาคยุโรปที่ประเทศไทยได้รับในช่วงเวลาระหว่างปี พ.ศ. 2534-2544	150
22	งบประมาณการส่งเสริมการท่องเที่ยวของประเทศไทยในต่างประเทศในช่วงระยะเวลาระหว่างปี พ.ศ. 2530-2544	151
23	จำนวนนักท่องเที่ยวระหว่างประเทศโดยเฉลี่ยในช่วงระหว่างปี พ.ศ. 2535-2544 จำแนกตามสัญชาติที่ประเทศมาเลเซียได้รับ	152
24	จำนวนนักท่องเที่ยวระหว่างประเทศจำแนกตามสัญชาติสำคัญในภูมิภาคเอเชียที่ประเทศมาเลเซียได้รับในช่วงเวลาระหว่างปี พ.ศ. 2535-2544	154
25	จำนวนนักท่องเที่ยวระหว่างประเทศจำแนกตามสัญชาติสำคัญในภูมิภาคยุโรปที่ประเทศมาเลเซียได้รับในช่วงเวลาระหว่างปี พ.ศ. 2535-2544	155

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตารางผนวกที่		หน้า
26	จำนวนนักท่องเที่ยวระหว่างประเทศสัญชาติญี่ปุ่นและสัญชาติเยอรมันที่ประเทศไทยและประเทศมาเลเซียได้รับ ในช่วงระหว่าง ปี พ.ศ. 2533-2544	156
27	จำนวนวันพักต่อคนของนักท่องเที่ยวระหว่างประเทศโดยเฉลี่ยระหว่างปี พ.ศ. 2535-2544 จำแนกตามสัญชาตินักท่องเที่ยวที่เข้ามาพักในประเทศมาเลเซีย	157
28	จำนวนวันพักต่อคนของนักท่องเที่ยวระหว่างประเทศจำแนกตามสัญชาติสำคัญในภูมิภาคเอเชียที่ประเทศมาเลเซียได้รับในช่วงเวลาระหว่างปี พ.ศ. 2535-2544	159
29	จำนวนวันพักต่อคนของนักท่องเที่ยวระหว่างประเทศจำแนกตามสัญชาติสำคัญในภูมิภาคยุโรปที่ประเทศมาเลเซียได้รับในช่วงเวลา ระหว่างปี พ.ศ. 2535-2544	160
30	จำนวนวันพักของนักท่องเที่ยวระหว่างประเทศสัญชาติญี่ปุ่นและสัญชาติเยอรมันในประเทศไทยและประเทศมาเลเซีย ในช่วงระหว่าง ปี พ.ศ. 2535-2544	161
31	ปริมาณรายจ่ายต่อคนต่อวัน โดยเฉลี่ยของนักท่องเที่ยวระหว่างประเทศจำแนกตามประเทศของนักท่องเที่ยวที่ประเทศมาเลเซียได้รับ ในช่วงเวลา ระหว่างปี พ.ศ. 2535-2544	162
32	จำนวนการใช้จ่ายในการท่องเที่ยวต่อคนต่อวันของนักท่องเที่ยวระหว่างประเทศจำแนกตามสัญชาติสำคัญในภูมิภาคเอเชียที่ประเทศมาเลเซียได้รับในช่วงเวลา ระหว่างปี พ.ศ. 2535-2544	164

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตารางผนวกที่		หน้า
33	ปริมาณค่าใช้จ่ายในการท่องเที่ยวระหว่างประเทศต่อคนต่อวันของนักท่องเที่ยวสัญชาติญี่ปุ่นและสัญชาติเยอรมันในประเทศไทยและประเทศมาเลเซียในช่วงระหว่าง ปี พ.ศ. 2530-2544	165
34	ปริมาณรายรับจากการท่องเที่ยวระหว่างประเทศโดยเฉลี่ยจำแนกตามประเทศของนักท่องเที่ยวที่ประเทศมาเลเซียได้รับ ในช่วงเวลาระหว่าง ปี พ.ศ. 2535-2544	166
35	ปริมาณรายรับจากการท่องเที่ยวระหว่างประเทศจำแนกตามประเทศของนักท่องเที่ยวจากภูมิภาคเอเชียที่ประเทศมาเลเซียได้รับในช่วงเวลาระหว่าง ปี พ.ศ. 2535-2544	168
36	ปริมาณรายรับจากการท่องเที่ยวระหว่างประเทศจำแนกตามประเทศของนักท่องเที่ยวจากภูมิภาคยุโรปที่ประเทศมาเลเซียได้รับในช่วงเวลาระหว่าง ปี พ.ศ. 2535-2544	169
37	ปริมาณรายรับจากการท่องเที่ยวจำแนกรายปีและมูลค่าผลิตภัณฑ์ประชาติของประเทศมาเลเซียในระหว่างปี พ.ศ. 2535-2544	170
38	ปริมาณรายรับจากการท่องเที่ยวระหว่างประเทศของนักท่องเที่ยวสัญชาติญี่ปุ่นและสัญชาติเยอรมันที่ประเทศไทยและประเทศมาเลเซียได้รับ ในระหว่าง ปี พ.ศ. 2530-2544	171
39	ข้อมูลที่ใช้ในการสร้างแบบจำลองอุปสงค์การท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวจากประเทศเยอรมนี	173

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตารางผนวกที่		หน้า
40	ข้อมูลที่ใช้ในการสร้างแบบจำลองอุปสงค์การท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวจากประเทศญี่ปุ่น	174

สารบัญภาพ

ภาพที่		หน้า
1	ดุลยภาพการเสนอซื้อของผู้บริโภค (Consumer's demanded bundle)	26
2	การสร้างเส้นอุปสงค์ต่อราคาของสินค้า 1	27

บทที่ 1

บทนำ

ความสำคัญของปัญหา

ในปัจจุบันนี้เป็นที่ยอมรับกันโดยทั่วไปว่า กิจกรรมการท่องเที่ยวถือเป็นกิจกรรมที่มีความสำคัญอย่างมากต่อระบบเศรษฐกิจและสังคมโดยรวมของประเทศ โดยที่การขยายตัวหรือการหดตัวของกิจกรรมดังกล่าวจะส่งผลกระทบต่อตัวแปรทางสังคมและทางเศรษฐศาสตร์มหภาคอื่นๆ มากมาย เช่น การเปลี่ยนแปลงของภาคการผลิตแท้จริง (พรเพ็ญ, 2542) การเปลี่ยนแปลงทางการศึกษา การเพิ่มและกระจายรายได้ และการเพิ่มการจ้างงาน (พิศมัย, 2536ก) โดยเฉพาะในประเด็นของการลดจำนวนแรงงานแอบแฝงของระบบเศรษฐกิจ (พิศมัย, 2536ข) เป็นต้น

นอกจากนี้ กิจกรรมการท่องเที่ยวยังมีลักษณะเป็นสินค้าประเภทบริการชนิดหนึ่ง ซึ่งสามารถทำการซื้อขายแลกเปลี่ยน สามารถนำเข้าหรือส่งออกไปยังภูมิภาคต่างๆ ของโลกได้ โดยที่รายได้และรายจ่ายที่เกิดจากกิจกรรมดังกล่าวจะถูกจัดให้เป็นส่วนหนึ่งของดุลบริการอันจะส่งผลกระทบต่อการขาดดุลหรือเกินดุลการชำระเงินของประเทศได้

จากความสำคัญดังกล่าว ทำให้ประเทศในภูมิภาคต่างๆ ทั่วโลกมีการตื่นตัวในเรื่องของการท่องเที่ยวและได้ให้ความสำคัญต่อการท่องเที่ยวระหว่างประเทศเป็นอย่างมาก โดยมีการส่งเสริมการท่องเที่ยวระหว่างประเทศอย่างเป็นทางการและต่อเนื่องมาเป็นระยะเวลายาวนาน

ภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ก็เป็นอีกภูมิภาคหนึ่งที่เข้ามามีบทบาทในตลาดการท่องเที่ยวระหว่างประเทศ โดยแต่ละประเทศในภูมิภาคนี้ได้ทำการแข่งขันทางการส่งเสริมการท่องเที่ยวระหว่างประเทศมาโดยตลอด โดยเฉพาะอย่างยิ่งคือการส่งเสริมการท่องเที่ยวระหว่างประเทศของประเทศไทยและประเทศมาเลเซียที่มีลักษณะคล้ายคลึงกัน คือได้มีการส่งเสริมการท่องเที่ยวในแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติและวัฒนธรรมที่มีราคาประหยัด ซึ่งหากพิจารณาทางด้านภูมิศาสตร์แล้วจะพบว่า ประเทศมาเลเซียได้มีขนาดพื้นที่ของประเทศที่ใกล้เคียงกับพื้นที่ของประเทศไทย มีลักษณะทางภูมิอากาศและภูมิประเทศที่คล้ายคลึงกับประเทศไทย และยังมีอาณาเขตของประเทศที่ติดต่อกับประเทศไทย ทำให้ระยะเวลาในการเดินทางจากประเทศนักท่องเที่ยวมายังประเทศมาเลเซียไม่แตกต่างกับระยะเวลาในการเดินทางจากประเทศนักท่องเที่ยวมายังประเทศไทยมากนัก

ตารางที่ 1 จำนวนนักท่องเที่ยวระหว่างประเทศและอัตราการเปลี่ยนแปลงของประเทศไทยและ
ประเทศมาเลเซีย ระหว่างปี พ.ศ. 2533-2543

ปี	ประเทศไทย		ประเทศมาเลเซีย	
	จำนวนนักท่องเที่ยว (คน)	อัตราการเปลี่ยนแปลง (ร้อยละ)	จำนวนนักท่องเที่ยว (คน)	อัตราการเปลี่ยนแปลง (ร้อยละ)
2533	5,298,860	-	7,445,908	-
2534	5,086,899	-4.00	5,847,213	-21.47
2535	5,136,443	0.97	6,016,209	2.89
2536	5,760,533	12.15	6,503,860	8.11
2537	6,166,496	7.05	7,197,229	10.66
2538	6,951,566	12.73	7,468,749	3.77
2539	7,192,145	3.46	7,138,452	-4.42
2540	7,221,345	0.41	6,210,921	-12.99
2541	7,764,930	7.53	5,550,748	-10.63
2542	8,580,332	10.50	7,931,149	42.88
2543	9,508,623	10.82	10,221,582	28.88
เฉลี่ย	6,793,489	6.16	7,048,365	4.77

ที่มา: CEIC Data Company Limited, 2002b และ Tourism Authority of Thailand, 2002

ตารางที่ 2 จำนวนนักท่องเที่ยวและรายได้จากการท่องเที่ยวระหว่างประเทศในประเทศไทย
รวมถึงอัตราการเปลี่ยนแปลง ระหว่าง ปี พ.ศ. 2529-2544

ปี	จำนวน นักท่องเที่ยว (คน)	อัตรา การเปลี่ยนแปลง (ร้อยละ)	รายได้จาก การท่องเที่ยว (ล้านบาท)	อัตรา การเปลี่ยนแปลง (ร้อยละ)
2529	2,818,092	-	37,321	-
2530	3,482,958	23.59	50,024	34.04
2531	4,230,737	21.47	78,859	57.64
2532	4,809,508	13.68	96,386	22.23
2533	5,298,860	10.17	110,572	14.72
2534	5,086,899	-4.00	100,005	-9.56
2535	5,136,443	0.97	123,135	23.13
2536	5,760,533	12.15	127,802	3.79
2537	6,166,496	7.05	145,211	13.62
2538	6,951,566	12.73	190,765	31.37
2539	7,192,145	3.46	219,364	14.99
2540	7,211,345	0.41	220,755	0.63
2541	7,764,930	7.53	242,177	9.70
2542	8,580,332	10.50	253,018	4.48
2543	9,508,623	10.82	285,272	12.75
2544	10,061,950	5.82	299,047	4.83
เฉลี่ย	6,254,463	9.09	161,232	15.89

ที่มา: CEIC Data Company Limited, 2002b

นอกจากนี้ หากพิจารณาจากจำนวนนักท่องเที่ยวระหว่างประเทศที่ประเทศไทยได้รับกับจำนวนนักท่องเที่ยวระหว่างประเทศที่ประเทศมาเลเซียได้รับ ซึ่งได้แสดงไว้ในตารางที่ 1 จะพบว่าจำนวนนักท่องเที่ยวระหว่างประเทศในประเทศไทยกับประเทศมาเลเซียในแต่ละปีได้มีความแตกต่างกันเพียงเล็กน้อยเท่านั้น ซึ่งโดยเฉลี่ยในช่วงระยะเวลาระหว่างปี พ.ศ. 2533-2543 นั้น ประเทศไทยจะได้รับจำนวนนักท่องเที่ยวระหว่างประเทศน้อยกว่าประเทศมาเลเซียอยู่ประมาณ 637,213 คนต่อปี หากพิจารณาอัตราการเปลี่ยนแปลงของจำนวนนักท่องเที่ยวระหว่างประเทศของทั้งสองประเทศจะพบว่า อัตราการเปลี่ยนแปลงโดยเฉลี่ยของทั้งสองประเทศในช่วงเวลาดังกล่าวมีการเปลี่ยนแปลงในขนาดที่ใกล้เคียงกัน คือ อัตราการเปลี่ยนแปลงของจำนวนนักท่องเที่ยวระหว่างประเทศในประเทศไทยมีอัตราเพิ่มขึ้นประมาณร้อยละ 6.16 ต่อปี ในขณะที่อัตราการเปลี่ยนแปลงของประเทศมาเลเซียเพิ่มขึ้นประมาณร้อยละ 4.77 ต่อปี ดังนั้นจึงถือได้ว่าประเทศมาเลเซียเป็นคู่แข่งทางการท่องเที่ยวระหว่างประเทศที่สำคัญของประเทศไทย

สำหรับกิจกรรมการท่องเที่ยวในประเทศไทยนั้น ประเทศไทยได้ให้ความสำคัญกับกิจกรรมการท่องเที่ยวเป็นอย่างมาก โดยได้พิจารณาให้การท่องเที่ยวเป็นส่วนหนึ่งของแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติฉบับที่ 3 ในปี พ.ศ. 2520 และมีการจัดสรรงบประมาณเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวอย่างจริงจัง อีกทั้งในปี พ.ศ. 2530 ยังได้จัดโครงการส่งเสริมการท่องเที่ยวระหว่างประเทศอย่างเป็นทางการเป็นครั้งแรกภายใต้ชื่อโครงการคือ Visit Thailand Year 1987 และได้ประสบความสำเร็จอย่างงดงาม โดยในตารางที่ 2 ได้แสดงจำนวนนักท่องเที่ยวระหว่างประเทศที่ประเทศไทยได้รับในระหว่างปี พ.ศ. 2529-2544 พบว่าจำนวนนักท่องเที่ยวระหว่างประเทศในประเทศไทยในปี พ.ศ. 2530 ได้มีจำนวนเพิ่มขึ้นจากปี พ.ศ. 2529 ถึงร้อยละ 23.59 และยังได้มีการเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง จนกระทั่งในปี พ.ศ. 2534 จำนวนนักท่องเที่ยวระหว่างประเทศจึงได้ลดลงเป็นครั้งแรกในอัตราลดลงร้อยละ 4 ซึ่งการลดลงในครั้งนี้ เป็นการลดลงเพียงครั้งเดียวที่ปรากฏอยู่ในสถิติจำนวนนักท่องเที่ยวระหว่างประเทศในประเทศไทย

จากจำนวนนักท่องเที่ยวระหว่างประเทศในประเทศไทยที่มีการเติบโตขึ้นอย่างต่อเนื่อง ส่งผลให้ประเทศไทยมีรับรายจากการท่องเที่ยวในรูปของเงินตราต่างประเทศเป็นจำนวนมาก โดยในตารางที่ 2 ได้แสดงรายรับจากการท่องเที่ยวระหว่างประเทศที่ประเทศไทยได้รับในรูปของเงินสกุลบาท พบว่ารายรับจากการท่องเที่ยวระหว่างประเทศมีการเพิ่มขึ้นหรือลดลงแปรผันตามกันกับจำนวนนักท่องเที่ยวระหว่างประเทศในทุกปี แต่เมื่อพิจารณาจากอัตราการเปลี่ยนแปลงจะพบว่ารายรับจากการท่องเที่ยวระหว่างประเทศจะมีอัตราการเปลี่ยนแปลงในขนาดที่โตกว่า โดยมีอัตรา

การเติบโตของจำนวนนักท่องเที่ยวระหว่างประเทศโดยเฉลี่ยประมาณร้อยละ 9.09 เท่านั้น ในขณะที่รายรับจากการท่องเที่ยวระหว่างประเทศมีการเติบโตถึงร้อยละ 15.89

หากพิจารณาโครงสร้างของนักท่องเที่ยวระหว่างประเทศในประเทศไทยจำแนกตามภูมิภาคต่างๆ ของโลก ซึ่งในตารางที่ 3 ได้แสดงจำนวนนักท่องเที่ยวระหว่างประเทศในประเทศไทยโดยเฉลี่ยในระหว่างปี พ.ศ. 2533-2544 จำแนกตามภูมิภาคต่างๆ ของโลก จะพบว่า มีจำนวนนักท่องเที่ยวระหว่างประเทศโดยเฉลี่ยเพียงแค่ 2 ภูมิภาคของโลกเท่านั้น ที่เข้ามาท่องเที่ยวในประเทศไทยเกิน 1 ล้านคนต่อปี ได้แก่ ภูมิภาคเอเชียตะวันออก และ ภูมิภาคยุโรป โดยที่จำนวนนักท่องเที่ยวระหว่างประเทศจากภูมิภาคเอเชียตะวันออกเข้ามาท่องเที่ยวในประเทศไทยมากที่สุด คือ ประมาณ 4,243,498 คนต่อปี และรองลงมาคือจำนวนนักท่องเที่ยวระหว่างประเทศจากภูมิภาคยุโรป คือประมาณ 1,645,889 คนต่อปี อันดับสาม คือ จำนวนนักท่องเที่ยวระหว่างประเทศจากภูมิภาคอเมริกา คือประมาณ 422,082 คนต่อปี ซึ่งจำนวนนักท่องเที่ยวระหว่างประเทศในอันดับที่สองและอันดับที่สามได้มีความแตกต่างกันมาก ดังนั้น ตลาดการท่องเที่ยวที่สำคัญของประเทศไทยคือ ตลาดในภูมิภาคเอเชียตะวันออก และภูมิภาคยุโรป

เมื่อพิจารณาจำนวนนักท่องเที่ยวระหว่างประเทศโดยเฉลี่ยในระหว่างปี พ.ศ. 2533-2544 ของทั้ง 2 ภูมิภาคจำแนกออกเป็นรายประเทศ ซึ่งได้แสดงไว้ในตารางที่ 4 และตารางที่ 5 พบว่า ในกรณีของภูมิภาคเอเชียตะวันออกนั้น ประเทศที่มีการท่องเที่ยวในประเทศไทยมากที่สุดคือประเทศมาเลเซีย โดยมีจำนวนนักท่องเที่ยวโดยเฉลี่ยประมาณ 943,364 คนต่อปี รองลงมาคือจำนวนนักท่องเที่ยวสัญชาติญี่ปุ่นมีจำนวนประมาณ 848,884 คนต่อปี แต่ในการศึกษาครั้งนี้ ได้พิจารณาให้ประเทศมาเลเซียเป็นประเทศคู่แข่งทางการท่องเที่ยวที่สำคัญของประเทศไทย ดังนั้นสำหรับในภูมิภาคเอเชียตะวันออกนั้น ประเทศญี่ปุ่นจึงถือเป็นตลาดการท่องเที่ยวที่สำคัญของประเทศไทย

สำหรับในกรณีของภูมิภาคยุโรป นักท่องเที่ยวระหว่างประเทศสัญชาติเยอรมันได้เดินทางเข้ามาท่องเที่ยวในประเทศไทยมากที่สุด โดยมีจำนวนนักท่องเที่ยวระหว่างประเทศโดยเฉลี่ยปีละประมาณ 336,784 คนต่อปี ดังนั้นถือได้ว่าในภูมิภาคยุโรป ประเทศเยอรมนีคือตลาดการท่องเที่ยวที่สำคัญของประเทศไทย

ตารางที่ 3 จำนวนนักท่องเที่ยวระหว่างประเทศโดยเฉลี่ยระหว่างปี พ.ศ. 2533-2544 จำแนกตาม
ภูมิภาคต่างๆ ของโลก

(หน่วย: คน)

ภูมิภาคของโลก	นักท่องเที่ยวระหว่างประเทศ
เอเชียตะวันออก	4,243,498
ยุโรป	1,645,889
อเมริกา	422,082
เอเชียใต้	272,244
โอเชียเนีย	289,548
ตะวันออกกลาง	132,965
แอฟริกา	54,511
รวม	7,060,737

ที่มา: Tourism Authority of Thailand, 2002 และจากการคำนวณ

ตารางที่ 4 จำนวนนักท่องเที่ยวระหว่างประเทศโดยเฉลี่ยระหว่างปี พ.ศ. 2533-2544 จำแนกตาม
สัญชาติต่างๆ ของภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียง

(หน่วย: คน)

สัญชาติ	จำนวนนักท่องเที่ยว
บรูไน	8,105
อินโดนีเซีย	88,402
มาเลเซีย	943,364
ฟิลิปปินส์	73,241
สิงคโปร์	466,920
เวียดนาม	34,538
จีน	400,161
ฮ่องกง	397,096
ญี่ปุ่น	848,884
เกาหลี	339,028
ไต้หวัน	514,319
อื่นๆ	132,319
รวม	4,243,498

ที่มา: Tourism Authority of Thailand, 2002 และจากการคำนวณ

ตารางที่ 5 จำนวนนักท่องเที่ยวระหว่างประเทศโดยเฉลี่ยระหว่างปี พ.ศ. 2533-2544 จำแนกตาม
สัญชาติต่างๆ ของภูมิภาคยุโรป

(หน่วย: คน)

สัญชาติ	จำนวนนักท่องเที่ยว
ออสเตรีย	40,618
เบลเยียม	41,147
เดนมาร์ก	50,590
ฟินแลนด์	34,030
ฝรั่งเศส	209,642
เยอรมนี	336,784
อิตาลี	118,215
เนเธอร์แลนด์	88,087
นอร์เวย์	34,438
สเปน	36,788
สวีเดน	111,892
สวิตเซอร์แลนด์	99,903
สหราชอาณาจักร	317,918
ยุโรปตะวันออก	36,725
อื่นๆ	60,797
รวม	1,645,889

ที่มา: Tourism Authority of Thailand, 2002 และจากการคำนวณ

จากภายใต้สภาวะการแข่งขันทางการท่องเที่ยวในปัจจุบัน การศึกษาทางด้านอุปสงค์การท่องเที่ยวระหว่างประเทศเป็นการศึกษาที่มีความจำเป็นอย่างมาก เนื่องจากการศึกษาดังกล่าวสามารถบอกถึงพฤติกรรมการท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวระหว่างประเทศได้ โดยสามารถบอกได้ว่า มีปัจจัยใดบ้างที่มีความสำคัญในการกำหนดจำนวนอุปสงค์การท่องเที่ยวจากนักท่องเที่ยวระหว่างประเทศในลักษณะใดบ้าง และในแต่ละปัจจัยนั้นมีอิทธิพลต่ออุปสงค์อย่างไร ซึ่งถ้าแต่ละปัจจัยเกิดการเปลี่ยนแปลงแล้ว จะมีผลกระทบต่ออุปสงค์ในขนาดและทิศทางใด การศึกษาดังกล่าวจะเป็นประโยชน์ต่อการวางแผนนโยบายการตลาดในต่างประเทศได้อย่างถูกต้อง ทำให้ประเทศไทยสามารถดำเนินนโยบายทางการตลาดต่างประเทศได้อย่างมีประสิทธิภาพมากขึ้นเป็นการเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันให้มากขึ้น นอกจากนี้การศึกษาทางด้านอุปสงค์ยังมีประโยชน์ในการจัดการทางด้านอุปทานให้มีความสอดคล้องกับสภาพอุปสงค์ที่เกิดขึ้นจริงได้

ในการศึกษารุ่นนี้ จะเป็นการศึกษาอุปสงค์การท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวระหว่างประเทศในประเทศไทย โดยจะทำการศึกษาอุปสงค์การท่องเที่ยวระหว่างประเทศของนักท่องเที่ยวสัญชาติญี่ปุ่นและเยอรมัน เนื่องจากทั้งสองประเทศดังกล่าวเป็นตลาดการท่องเที่ยวที่สำคัญของประเทศไทย โดยพิจารณาจากการมีจำนวนนักท่องเที่ยวในอันดับสูง และจะพิจารณาให้ประเทศมาเลเซียเป็นประเทศคู่แข่งทางการท่องเที่ยวที่สำคัญของประเทศไทย

วัตถุประสงค์ของการศึกษา

ในการศึกษารุ่นนี้ จะทำการศึกษาปัจจัยที่กำหนดจำนวนอุปสงค์การท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวระหว่างประเทศที่มีต่อการท่องเที่ยวในประเทศไทย

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. เพื่อทราบถึงปัจจัยที่กำหนดอุปสงค์การท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวชาวญี่ปุ่นและเยอรมัน รวมถึงทราบผลกระทบทั้งทางด้านขนาดและทิศทางที่เกิดขึ้นจากการเปลี่ยนแปลงของปัจจัยที่กำหนดอุปสงค์ในแต่ละตัว
2. สามารถนำแบบจำลองอุปสงค์การท่องเที่ยวที่ได้จากการศึกษาในครั้งนี้ไปใช้ประโยชน์ในการกำหนดนโยบายเพื่อการส่งเสริมการท่องเที่ยวของประเทศไทยในประเทศญี่ปุ่นและประเทศเยอรมนีได้

3. เพื่อทราบถึงผลกระทบที่เกิดขึ้นจากการเปลี่ยนแปลงราคาในการท่องเที่ยวของประเทศไทย มาเลเซียที่มีต่ออุปสงค์การท่องเที่ยวระหว่างประเทศในประเทศไทย

นิยามศัพท์

นักท่องเที่ยว หมายถึง บุคคลที่เดินทางจากถิ่นพำนักถาวรของตนไปค้างยังอีกสถานที่หนึ่ง อย่างน้อย 1 คืน แต่ไม่เกิน 90 วัน เพื่อกิจกรรมต่างๆ แต่ต้องไม่ก่อให้เกิดค่าจ้าง ค่าตอบแทนจาก สถานที่ที่ตนไปเยือน

นักท่องเที่ยวระหว่างประเทศ หมายถึง นักท่องเที่ยวที่ถือสัญชาติอื่นที่มีสัญชาติเดียวกับ ประเทศที่ตนเดินทางไปเยือน

ราคาในการท่องเที่ยว หมายถึง มูลค่าของสินค้าและบริการต่างๆ ที่นักท่องเที่ยวจำเป็นต้องจ่ายเพื่อแลกกับการท่องเที่ยวที่เกิดขึ้น โดยในการศึกษานี้กำหนดให้ราคาในการท่องเที่ยวมีมูลค่าเท่ากับค่าใช้จ่ายต่อคนต่อวันของนักท่องเที่ยวระหว่างประเทศ

อุปสงค์การท่องเที่ยว หมายถึง จำนวนการท่องเที่ยวที่นักท่องเที่ยวเสนอซื้อ ภายใต้ระดับ ราคาในการท่องเที่ยวที่ตลาดกำหนดในช่วงระยะเวลาหนึ่งๆ

อุปสงค์การท่องเที่ยวระหว่างประเทศ หมายถึง อุปสงค์การท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวระหว่างประเทศที่มีต่อการท่องเที่ยวของประเทศหนึ่งๆ โดยในการศึกษานี้กำหนดให้อุปสงค์ การท่องเที่ยวระหว่างประเทศ คือปริมาณวัน-คน (man-day) ที่นักท่องเที่ยวระหว่างประเทศได้เข้ามาพำนักในประเทศไทย ซึ่งจะมีค่าเท่ากับผลคูณระหว่างจำนวนวันพำนักโดยเฉลี่ยของนักท่องเที่ยวระหว่างประเทศกับจำนวนนักท่องเที่ยวระหว่างประเทศที่ประเทศไทยได้รับ

ขอบเขตการศึกษา

ในการศึกษานี้ ได้กำหนดขอบเขตของอุปสงค์การท่องเที่ยวระหว่างประเทศทางด้าน ของถิ่นที่อยู่ของนักท่องเที่ยวและข้อมูลอนุกรมเวลาที่ใช้ในการศึกษาดังต่อไปนี้ คือ

1. อุปสงค์การท่องเที่ยวระหว่างประเทศที่ต้องการศึกษาในครั้งนี้ จำแนกออกตามถิ่นที่อยู่ของนักท่องเที่ยวจาก 2 ประเทศ ได้แก่ นักท่องเที่ยวจากประเทศญี่ปุ่นและนักท่องเที่ยวจากประเทศเยอรมนี โดยที่ในกรณีของนักท่องเที่ยวจากประเทศญี่ปุ่นนั้น นักท่องเที่ยวจากประเทศนี้มีความสำคัญต่อการท่องเที่ยวระหว่างประเทศของประเทศไทยมากที่สุด ในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ เนื่องจากประเทศไทยได้รับจำนวนนักท่องเที่ยวจากประเทศญี่ปุ่นมากเป็นอันดับที่ 2 ของภูมิภาค รองจากนักท่องเที่ยวจากประเทศมาเลเซีย และประเทศไทยยังได้รายรับจากการท่องเที่ยวจากนักท่องเที่ยวชาวสัญชาตินี้มากเป็นอันดับที่ 1 ของภูมิภาค และถึงแม้ว่าจำนวนวันพำนักของนักท่องเที่ยวจากประเทศนี้จะน้อยกว่าจำนวนวันพำนักของนักท่องเที่ยวจากประเทศจีน ประเทศไต้หวันและประเทศฟิลิปปินส์ แต่จำนวนวันพำนักของนักท่องเที่ยวจากประเทศญี่ปุ่นก็ได้มีแนวโน้มเพิ่มมากขึ้น ในขณะที่ปริมาณวันพำนักของนักท่องเที่ยวจากประเทศจีนและประเทศไต้หวันกลับมีแนวโน้มลดลงอย่างเห็นได้ชัด และในกรณีของนักท่องเที่ยวจากประเทศเยอรมนี พบว่าประเทศไทยได้รับจำนวนนักท่องเที่ยวและปริมาณรายรับจากการท่องเที่ยวจากนักท่องเที่ยวชาวสัญชาตินี้มากที่สุดในภูมิภาคยุโรป นอกจากนี้ นักท่องเที่ยวจากประเทศเยอรมนียังได้มีจำนวนวันพำนักเพื่อการท่องเที่ยวในประเทศไทยมากที่สุด ในภูมิภาคด้วย ซึ่งรายละเอียดต่างๆ ของนักท่องเที่ยวจากทั้ง 2 ประเทศนี้ ได้แสดงอย่างละเอียดในบทที่ 3 ดังนั้นในการศึกษาครั้งนี้จึงได้เลือกทำการศึกษาอุปสงค์การท่องเที่ยวจากนักท่องเที่ยวจากประเทศญี่ปุ่นและประเทศเยอรมนี

2. ข้อมูลที่ใช้ในการศึกษาในครั้งนี้ เป็นข้อมูลสถิติภูมิประเภทอนุกรมเวลา โดยมีช่วงระยะเวลาในการศึกษาระหว่างปี พ.ศ. 2530-2544 จำแนกออกเป็นรายปี รวมทั้งสิ้น 15 ปี

วิธีการศึกษา

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ข้อมูลที่ใช้ในการศึกษาในครั้งนี้ เป็นข้อมูลสถิติภูมิประเภทอนุกรมเวลา จำแนกออกเป็นรายปี ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2530-2544 รวมทั้งสิ้น 15 ปี ซึ่งสามารถรวบรวมได้จากแหล่งข้อมูลของหน่วยงานต่างๆ ดังต่อไปนี้คือ

การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย ได้แก่ ข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับนักท่องเที่ยวระหว่างประเทศในประเทศไทย ทั้งทางด้านของจำนวนนักท่องเที่ยวจำแนกตามสัญชาติ วันพำนักโดยเฉลี่ยของนักท่องเที่ยว ค่าใช้จ่ายนักท่องเที่ยว และของมูลอื่นๆ ที่เกี่ยวข้อง

การท่องเที่ยวมาเลเซีย ได้แก่ จำนวนนักท่องเที่ยวระหว่างประเทศ และข้อมูลทางการท่องเที่ยวระหว่างประเทศภายในประเทศมาเลเซีย

ธนาคารแห่งประเทศไทย ได้แก่ อัตราแลกเปลี่ยนเงินตราต่างประเทศ ผลิตภัณฑ์มวลรวมประชาชาติของประเทศไทยและต่างประเทศ จำนวนประชากรของประเทศไทยและต่างประเทศ ดัชนีราคาผู้บริโภคของประเทศไทยและต่างประเทศ

ฐานข้อมูลของบริษัท CEIC Data Company Limited ได้แก่ ข้อมูลทางการท่องเที่ยวระหว่างประเทศในประเทศต่างๆ ในแถบภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้

แหล่งข้อมูลอื่นๆ เช่น Statistical Report ของการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย, เอกสารสรุปผลการสำรวจค่าใช้จ่ายนักท่องเที่ยวของการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย, วารสารการท่องเที่ยว, จดสารการท่องเที่ยว, CD-ROM ของ World Bank, World Tourism Organization, และวารสารของธนาคารแห่งประเทศไทย เป็นต้น

วิธีการวิเคราะห์ข้อมูล

ในการศึกษาครั้งนี้จะทำการวิเคราะห์ข้อมูลทางด้านอุปสงค์การท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวระหว่างประเทศดังต่อไปนี้คือ

วิธีเชิงพรรณนา (Descriptive Method) เป็นการอธิบายถึงลักษณะโดยทั่วไปของการท่องเที่ยวระหว่างประเทศในประเทศไทย โดยเฉพาะพฤติกรรมนักท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวจากประเทศญี่ปุ่นและประเทศเยอรมนี

วิธีเชิงปริมาณ (Quantitative Method) เป็นการวิเคราะห์แบบจำลองทางเศรษฐมิติ โดยอาศัยวิธีกำลังสองน้อยสุด (Ordinary Least Squarers) และวิธีการวิเคราะห์ความถดถอยเชิงซ้อน (Multiple Regression Analysis) สำหรับการสร้างสมการอุปสงค์การท่องเที่ยวระหว่างประเทศของนักท่องเที่ยวทั้ง 2 ประเทศ เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ทั้งทางด้านขนาดและทิศทางระหว่างราคาในการท่องเที่ยวของประเทศไทยทั้งในปัจจุบันและปีก่อน ราคาในการท่องเที่ยวของประเทศมาเลเซียทั้งในปัจจุบันและปีก่อน รายได้ต่อหัวแท้จริงของนักท่องเที่ยวทั้งในปัจจุบันและปีก่อน งบประมาณการส่งเสริมการท่องเที่ยวในต่างประเทศของประเทศไทยจำแนกตามประเทศนักท่องเที่ยวทั้งในปี

ปัจจุบันและปีก่อน จำนวนนักท่องเที่ยวระหว่างประเทศจำแนกตามประเทศนักท่องเที่ยวในปีก่อน และการจัดเทศกาลปีส่งเสริมการท่องเที่ยวของประเทศไทย ที่มีต่ออุปสงค์การท่องเที่ยวระหว่างประเทศ โดยในการศึกษาในครั้งนี้ได้ใช้โปรแกรม E-Views ในการสร้างแบบจำลองทั้งหมด

บทที่ 2

เค้าโครงทางทฤษฎี

การตรวจเอกสาร

ในการศึกษาครั้งนี้ได้ทำการตรวจเอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสร้างและวิเคราะห์แบบจำลองอุปสงค์การท่องเที่ยวระหว่างประเทศรวมถึงการศึกษาผลกระทบจากการท่องเที่ยวมีต่อตัวแปรทางเศรษฐกิจ โดยมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

จุฑาทพร สุระเชษฐ์กมลสัน (2532) ได้ทำการศึกษาเรื่องอุปสงค์การท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ต โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อทราบถึงโครงสร้างของอุปสงค์และสภาพการท่องเที่ยวภายในจังหวัดภูเก็ต รวมถึงปัจจัยต่างๆ ที่กำหนดจำนวนนักท่องเที่ยวของจังหวัดภูเก็ต โดยอาศัยข้อมูลทฤษฎี 8 กลุ่มคือ 1.จำนวนนักท่องเที่ยว 2.จำนวนประชากรและรายได้ประชาชาติของประเทศ 3.ดัชนีราคาสินค้าผู้บริโภคของชาวไทยและดัชนีราคาสินค้าผู้บริโภคภาคใต้ 4.จำนวนเที่ยวบินและการเดินทางทางอากาศ 5.จำนวนเที่ยวบริการรถโดยสารระหว่างจังหวัด 6.จำนวนประชากร 7.อัตราการแลกเปลี่ยนเงินตราต่างประเทศ 8.ข้อมูลสถิติที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวจังหวัดภูเก็ต จากนั้นจึงนำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์ในเชิงพรรณนาและเชิงปริมาณ โดยสร้างแบบจำลองอุปสงค์การท่องเที่ยวจากการวิเคราะห์สมการถดถอยเชิงซ้อน

ผลการศึกษาพบว่าปัจจัยที่กำหนดจำนวนนักท่องเที่ยวทั้งหมดที่เดินทางมาจังหวัดภูเก็ต มี 3 ปัจจัย คือ จำนวนห้องพักของโรงแรมทั้งหมดในจังหวัดภูเก็ต จำนวนเที่ยวบินที่เสนอบริการ ณ ท่าอากาศยานสากลจังหวัดภูเก็ต และ จำนวนเที่ยวบริการของรถโดยสารระหว่างจังหวัด ณ สถานีบริการจังหวัดภูเก็ต หากพิจารณาจากแหล่งที่มาของนักท่องเที่ยวพบว่า ปัจจัยที่กำหนดจำนวนนักท่องเที่ยวชาวไทยที่เดินทางมาท่องเที่ยวจังหวัดภูเก็ต คือ จำนวนประชากรไทย ดัชนีราคาสินค้าผู้บริโภคของจังหวัดภูเก็ตและจำนวนห้องพักของโรงแรมในตัวเมืองจังหวัดภูเก็ต ส่วนปัจจัยที่กำหนดจำนวนนักท่องเที่ยวต่างชาติ คือ ผลิตภัณฑ์ประชาชาติเบื้องต้นของประเทศนักท่องเที่ยว ผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศของประเทศนักท่องเที่ยว และ ดัชนีราคาสินค้าผู้บริโภคของประเทศนักท่องเที่ยว

วิโชค อ่างมณี (2532) ได้ทำการศึกษาเรื่องอุปสงค์การท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวระหว่างประเทศในประเทศไทย โดยมีวัตถุประสงค์ต้องการศึกษานโยบายการท่องเที่ยวของประเทศไทย และสภาพการท่องเที่ยวที่เกิดขึ้นจริง ศึกษาลักษณะอุปสงค์การท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวจากตลาดต่างประเทศที่สำคัญ รวมถึงศึกษาปัจจัยที่มีผลกระทบต่ออุปสงค์การท่องเที่ยวที่เกิดขึ้น

ในการศึกษาครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาอุปสงค์การท่องเที่ยว 2 ประเด็น คือ อุปสงค์ของจำนวนนักท่องเที่ยวระหว่างประเทศ และอุปสงค์ของรายจ่ายของนักท่องเที่ยวระหว่างประเทศ โดยได้จำกัดขอบเขตของนักท่องเที่ยวระหว่างประเทศ จำแนกตามสัญชาติรวม 6 ประเทศ ได้แก่ สหรัฐอเมริกา สหราชอาณาจักร ญี่ปุ่น ออสเตรเลีย เยอรมันตะวันตก และ ฝรั่งเศส และวิธีการศึกษาในครั้งนี้ ทำได้โดยการสร้างแบบจำลองอุปสงค์การท่องเที่ยวจากข้อมูลทุติยภูมิประเภทอนุกรมเวลา ระหว่างปี พ.ศ. 2521-2530 ด้วยวิธีการวิเคราะห์หาความสัมพันธ์โดยใช้สมการถดถอยเชิงซ้อน

ผลการศึกษาด้านอุปสงค์ของจำนวนนักท่องเที่ยว พบว่าตัวแปรอิสระของราคาค่าโดยสารเครื่องบินต่อรายได้ต่อหัวของประเทศนักท่องเที่ยวมีความสัมพันธ์ในทิศทางตรงกันข้ามกับจำนวนนักท่องเที่ยวทั้ง 6 ประเทศ และมีความยืดหยุ่นต่ำ ส่วนตัวแปรอิสระของราคาโรงแรมเฉลี่ยต่อห้องต่อรายได้เฉลี่ยต่อหัวของประเทศนักท่องเที่ยวมีความสัมพันธ์ในทิศทางตรงกันข้ามกับจำนวนนักท่องเที่ยวจาก 5 ประเทศ คือ สหรัฐอเมริกา สหราชอาณาจักร ออสเตรเลีย เยอรมันตะวันตก และฝรั่งเศส และมีความสัมพันธ์ในทิศทางเดียวกันกับจำนวนนักท่องเที่ยวชาวญี่ปุ่น และมีความยืดหยุ่นต่ำ

ผลการศึกษาด้านอุปสงค์ของรายจ่ายของนักท่องเที่ยว พบว่าตัวแปรอิสระของราคาค่าโดยสารเครื่องบินต่อรายได้ต่อหัวของประเทศนักท่องเที่ยวมีความสัมพันธ์ในทิศทางตรงกันข้ามกับรายจ่ายของนักท่องเที่ยวทั้ง 6 ประเทศ และมีความยืดหยุ่นสูงยกเว้นนักท่องเที่ยวชาวญี่ปุ่นที่มีความยืดหยุ่นต่ำ ส่วนตัวแปรอิสระของราคาโรงแรมเฉลี่ยต่อห้องต่อรายได้เฉลี่ยต่อหัวของประเทศนักท่องเที่ยวมีความสัมพันธ์ในทิศทางตรงกันข้ามกับรายจ่ายของนักท่องเที่ยวทั้ง 6 ประเทศ แต่มีความยืดหยุ่นสูงสำหรับนักท่องเที่ยว 3 ประเทศ คือ สหรัฐอเมริกา สหราชอาณาจักร และออสเตรเลีย และมีความยืดหยุ่นต่ำสำหรับนักท่องเที่ยว 3 ประเทศ คือ ญี่ปุ่น เยอรมันตะวันตก และฝรั่งเศส

ศรัณยา ศรีรัตนะ (2535) ได้ทำการศึกษาเรื่องการศึกษาปัจจัยที่กำหนดพฤติกรรมการใช้จ่าย และระยะเวลาพำนักของนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาโครงสร้างค่าใช้จ่าย และระยะเวลาพำนักของนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศ ศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลในการกำหนด

พฤติกรรมการใช้จ่ายและระยะเวลาพำนักของนักท่องเที่ยว รวมถึงโครงสร้างรายจ่ายที่เกิดขึ้นจริง รวมถึงทัศนคติของนักท่องเที่ยวระหว่างประเทศต่อการท่องเที่ยวและการใช้จ่ายต่างๆ

ในการศึกษาครั้งนี้อาศัยข้อมูลปฐมภูมิที่สุ่มได้จากนักท่องเที่ยวระหว่างประเทศจำนวน 400 ตัวอย่าง โดยใช้สัดส่วนของนักท่องเที่ยวที่การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทยได้มีการสุ่มเพื่อสำรวจพฤติกรรมการใช้จ่ายของนักท่องเที่ยวระหว่างประเทศ ในปี พ.ศ. 2533 เป็นฐานในการกำหนดจำนวนตัวอย่างนักท่องเที่ยวในแต่ละประเทศ จากนั้นจึงทำการเก็บรวบรวมข้อมูลโดยการแจกแบบสอบถาม ณ สนามบินระหว่างประเทศ และด่านตรวจคนเข้าเมือง รวม 8 แห่ง และนำข้อมูลที่ได้รับมาสร้างแบบจำลองในการศึกษาด้วยขบวนการถดถอยพหุ (Multiple Regression Analysis)

ผลการศึกษาพบว่าปัจจัยที่กำหนดค่าใช้จ่ายเฉลี่ยต่อวัน มีดังนี้คือ รายได้ของนักท่องเที่ยวที่มากกว่า 10,000 ดอลลาร์สหรัฐอเมริกา ต่อปี สัญชาตินักท่องเที่ยวที่มาจากทวีปอเมริกาเหนือ และตัวแปรวัดอุปสงค์ที่มาท่องเที่ยวในประเทศไทย และปัจจัยที่มีอิทธิพลในการกำหนดระยะเวลาพำนักเฉลี่ยของนักท่องเที่ยวระหว่างประเทศ คือ สัญชาติของนักท่องเที่ยวจากเอเชียและแปซิฟิก อาชีพของนักท่องเที่ยวในกลุ่มพนักงานเอกชนและแม่บ้าน ค่าที่พักแรม และค่าใช้จ่ายในการซื้อของที่ระลึก

สุภาพรรณ ขวัญศรีวงศ์ (2535) ได้ทำการศึกษาเรื่องผลกระทบทางเศรษฐกิจต่ออุตสาหกรรมท่องเที่ยวของประเทศไทยจากวิกฤติการณ์อ่าวเปอร์เซีย ศึกษาเฉพาะกรณีของนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศ โดยอาศัยทั้งข้อมูลทุติยภูมิและปฐมภูมิ ซึ่งข้อมูลทุติยภูมิได้แก่ จำนวนนักท่องเที่ยวที่เดินทางเข้ามาในประเทศไทยในช่วงกรกฎาคม พ.ศ. 2527 ถึง มิถุนายน พ.ศ. 2534 ส่วนข้อมูลปฐมภูมิได้จากการสัมภาษณ์ผู้ประกอบการธุรกิจโรงแรมในกรุงเทพฯ

ผลที่ได้จากการศึกษาพบว่าวิกฤติการณ์อ่าวเปอร์เซียมีผลกระทบต่อการเดินทางเข้ามาท่องเที่ยวในประเทศไทยอย่างมาก โดยหากนำจำนวนนักท่องเที่ยวที่เข้ามาในประเทศไทยเปรียบเทียบกับตัวเลขที่ได้จากการพยากรณ์โดยวิธีดีคอมโพสิชัน แล้วคำนวณออกเป็นรายได้ ในช่วง กรกฎาคม พ.ศ. 2533 ถึง มิถุนายน พ.ศ. 2534 ได้แสดงให้เห็นถึงรายได้จากการท่องเที่ยวที่ลดลง โดยเฉพาะอย่างยิ่งในเดือนสิงหาคม ตุลาคม ธันวาคม พ.ศ. 2533 และมกราคม พ.ศ. 2534 ปรากฏว่าอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวไทยสูญเสียเงินรายได้ไปมากถึง 1,080.3 ล้านบาท จากการศึกษาในครั้งนี้มีข้อเสนอแนะคือ ทุกหน่วยงานและประชาชนควรร่วมมือกันรักษาภาพพจน์ของประเทศ เพื่อให้นักท่องเที่ยว

ต่างชาติเห็นว่าประเทศไทยเป็นแหล่งท่องเที่ยวที่มีคุณภาพและปลอดภัย อันจะนำมาซึ่งความมั่นใจของนักท่องเที่ยวในการเดินทางเข้ามาท่องเที่ยวในประเทศไทย

พิศมัย จารุจิตติพันธ์ (2536ก) ได้นำเสนอบทความทางวิชาการเรื่อง การจ้างงานที่เกิดจากการท่องเที่ยว เพื่อแสดงถึงลักษณะและสภาพการจ้างงานที่เกิดขึ้นจริง โดยบทความดังกล่าวเกิดจากการรวบรวมและสรุปประเด็นสำคัญจากผลงานการวิจัยทั้งในและต่างประเทศ ซึ่งในการนำเสนอดังกล่าวได้แบ่งการจ้างงานที่เกิดขึ้นเป็น 2 ประเภท คือ การจ้างงานโดยตรงอันได้แก่การจ้างงานในกิจกรรมที่ตอบสนองต่อความต้องการของนักท่องเที่ยว เช่น การจ้างงานของธุรกิจโรงแรม เป็นต้น และการจ้างงานทางอ้อมคือการจ้างงานของหน่วยธุรกิจที่เกี่ยวข้องกับการจัดหาสินค้าและบริการให้แก่ธุรกิจท่องเที่ยว รวมไปถึงการจ้างงานที่เกิดจากการทำงานของตัวกิจการท่องเที่ยวด้วย เช่น การจ้างงานในกิจการก่อสร้าง เป็นต้น

ประเด็นสำคัญของการนำเสนอบทความในครั้งนี้นำสรุปได้ดังนี้ คือ กิจกรรมการท่องเที่ยวเป็นกิจกรรมที่ต้องการแรงงานจำนวนมากโดยไม่มีการกีดกันทางเพศ เพื่อสร้างบริการตอบสนองต่อความต้องการของนักท่องเที่ยว และแรงงานดังกล่าวส่วนมากเป็นแรงงานประเภทกึ่งฝีมือและไร้ฝีมือซึ่งจะหาได้จากชาวพื้นเมืองในแหล่งท่องเที่ยวทั่วไป นอกจากนี้การจ้างงานที่เกิดขึ้นจากการขยายตัวของอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวยังสามารถลดจำนวนแรงงานแบบแฝงของระบบได้ แต่อย่างไรก็ตามพบว่าการลงทุนในธุรกิจการท่องเที่ยวจำเป็นต้องมีการลงทุนในจำนวนสูงเมื่อเทียบกับการลงทุนภายใต้อุตสาหกรรมอื่นๆ นอกจากนี้แรงงานชาวพื้นเมืองในแหล่งท่องเที่ยวทั่วไป ยังคงขาดแคลนแรงงานฝีมืออยู่มาก ทำให้การจ้างแรงงานประเภทนี้ ส่วนมากเป็นแรงงานนอกท้องถิ่นหรือเป็นแรงงานจากต่างประเทศ

พิศมัย จารุจิตติพันธ์ (2536ข) ได้ทำการศึกษาเรื่อง ผลกระทบของการพัฒนาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวต่อเศรษฐกิจและการศึกษาในเกาะสมุย โดยมีวัตถุประสงค์การวิจัยเพื่อศึกษาผลกระทบที่เกิดจากการพัฒนาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวบนเกาะสมุยในด้านเศรษฐกิจและการศึกษา ทั้งในระดับชุมชนและระดับครัวเรือน ซึ่งข้อมูลที่ใช้ในการวิจัยจะเป็นข้อมูลปฐมภูมิที่ได้จากการแจกแบบสอบถามและการสัมภาษณ์นักท่องเที่ยวทั้งชาวไทยและชาวต่างประเทศ หัวหน้าครัวเรือน ตัวแทนหน่วยธุรกิจเอกชน และตัวแทนหน่วยงานจัดการศึกษา จากนั้นจึงทำการวิเคราะห์ข้อมูลโดยวิธีวิเคราะห์ปัจจัย-ผลผลิต สัมประสิทธิ์จีนี และค่าสถิติซี (Z Test)

ผลการศึกษาพบว่า ทางด้านเศรษฐกิจมีความสอดคล้องกันระหว่างรายได้กับการจ้างงาน โดยที่รายได้ที่เกิดขึ้นส่วนมากเป็นรายได้ทางตรงมากกว่าทางอ้อมและรายได้ส่วนมากตกแก่ประชาชนท้องถิ่นเพียงบางกลุ่มเท่านั้น ทำให้เกิดปัญหาของการกระจายรายได้ นอกจากนี้ยังพบว่าการพัฒนาอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวยังส่งผลให้ค่าใช้จ่ายในการดำรงชีพเพิ่มขึ้น ทางด้านการจ้างงานพบว่า การจ้างงานทางตรงและทางอ้อมที่เกิดขึ้นในเกาะสมุยเนื่องจากการใช้จ่ายของนักท่องเที่ยวมีส่วนใกล้เคียงกัน การจ้างแรงงานท้องถิ่นที่เกิดขึ้นในหน่วยธุรกิจที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวโดยตรงมีส่วนน้อยกว่าในหน่วยธุรกิจที่ไม่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวโดยตรง และมีส่วนน้อยกว่าการจ้างแรงงานต่างถิ่น

ในแง่ของการศึกษา พบว่าการพัฒนาอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวได้ส่งผลกระทบต่อการศึกษาด้วย โดยชาวพื้นเมืองมีความต้องการบริการการศึกษาต่อเพิ่มขึ้นในระดับมัธยมศึกษาปีที่ 1 และปีที่ 4 และหน่วยธุรกิจก็มีความต้องการแรงงานที่มีความรู้ในสาขาวิชาที่มีความหลากหลาย การให้บริการการศึกษาในสาขาวิชาชีพของโรงเรียนมัธยมก็มีความหลากหลายเพิ่มขึ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งในการวิเคราะห์ในระดับครัวเรือนยังพบว่า ความต้องการศึกษาต่อในระดับมัธยมศึกษาปีที่ 4 มีเพิ่มขึ้นเฉพาะกลุ่มครัวเรือนในพื้นที่ที่มีการพัฒนาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวในระดับสูงเท่านั้น นอกจากนี้ อิทธิพลของการพัฒนาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวยังไม่มากพอที่จะก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงความสามารถในการใช้ภาษาต่างประเทศของสมาชิกในครัวเรือน

วิระพล วงศ์ประเสริฐ (2536) ทำการศึกษาเรื่องการวิเคราะห์อุปสงค์การท่องเที่ยวและค่าใช้จ่ายของนักท่องเที่ยวระหว่างประเทศในประเทศไทย โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อทำการวิเคราะห์ปัจจัยที่กระทบต่ออุปสงค์การท่องเที่ยวทางด้านจำนวนนักท่องเที่ยวและรายจ่าย และต้องการพยากรณ์จำนวนนักท่องเที่ยวในอนาคต

ขอบเขตของการศึกษาในครั้งนี้ ได้จำแนกนักท่องเที่ยวตามสัญชาติ รวม 13 สัญชาติ ได้แก่ มาเลเซีย ญี่ปุ่น ไต้หวัน ฮองกง สิงคโปร์ เยอรมันตะวันตก สหรัฐอเมริกา ออสเตรเลีย สหราชอาณาจักร เกาหลีใต้ ฝรั่งเศส อิตาลี และ อินเดีย และใช้ข้อมูลทุติยภูมิระหว่าง ปี พ.ศ. 2525-2534 รวม 10 ปี โดยรวบรวมข้อมูลจากธนาคารแห่งประเทศไทย กรมสรรพากร การบินไทย และการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย จากนั้นจึงทำการวิเคราะห์ข้อมูลด้วยวิธีกำลังสองน้อยสุดและสมการถดถอยเชิงซ้อน

ผลการศึกษาพบว่า อุปสงค์การท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวระหว่างประเทศขึ้นอยู่กับอัตราส่วนของราคาค่าโดยสารเครื่องบินต่อรายได้เฉลี่ยต่อหัวของประชากรประเทศนักท่องเที่ยว อัตราส่วนของราคาห้องพักต่อวันต่อรายได้เฉลี่ยต่อหัวของประชากรประเทศนักท่องเที่ยว และ อัตราส่วนเปรียบเทียบของดัชนีราคาสินค้าผู้บริโภคของประเทศนักท่องเที่ยวต่อดัชนีราคาสินค้าผู้บริโภคของประเทศไทย สำหรับอุปสงค์การท่องเที่ยวทางด้านรายจ่ายของนักท่องเที่ยวระหว่างประเทศขึ้นอยู่กับอัตราส่วนของราคาค่าโดยสารเครื่องบินต่อรายได้เฉลี่ยต่อหัวของประชากรประเทศนักท่องเที่ยว อัตราส่วนของราคาห้องพักต่อวันต่อรายได้เฉลี่ยต่อหัวของประชากรประเทศนักท่องเที่ยว และ อัตราส่วนเปรียบเทียบของดัชนีราคาสินค้าผู้บริโภคของประเทศนักท่องเที่ยวต่อดัชนีราคาสินค้าผู้บริโภคของประเทศไทย

สิรินาถ นุชชัยเหล็ก (2541) ทำการศึกษาเรื่องการศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อการตัดสินใจของนักท่องเที่ยวต่างชาติในจังหวัดเชียงใหม่และจังหวัดภูเก็ต ได้แบ่งการรวบรวมข้อมูลออกเป็น 2 ส่วนคือ ข้อมูลปฐมภูมิใช้วิธีเก็บแบบสอบถามจากนักท่องเที่ยวต่างชาติที่เดินทางไปยังจังหวัดเชียงใหม่และจังหวัดภูเก็ต กับข้อมูลทุติยภูมิใช้วิธีเก็บรวบรวมข้อมูลจากหน่วยงานราชการ ในส่วนของการวิเคราะห์ข้อมูลได้แบ่งการวิเคราะห์ออกเป็นสองส่วนคือ การวิเคราะห์ในเชิงพรรณนาเป็นการศึกษาความสัมพันธ์และข้อเท็จจริงที่เกิดขึ้นแล้วนำมาวิเคราะห์เพื่อหาผลสรุป และ การวิเคราะห์ในเชิงปริมาณเป็นการเก็บรวบรวมข้อมูลที่ได้จากแบบสอบถามแล้วนำมาประมวลผลโดยใช้โปรแกรม SPSS (Statistical Package for the Social Science)

ในการรวบรวมข้อมูลโดยแบบสอบถาม โดยส่วนมากจะใช้คำถามปลายเปิดเพื่อให้ผู้ตอบแบบสอบถามได้แสดงความคิดเห็น จำนวนแบบสอบถามที่แจกรวมทั้งสิ้น 600 ชุด เป็นแบบสอบถามที่แจกในจังหวัดเชียงใหม่จำนวน 250 ชุด และ แจกในจังหวัดภูเก็ตจำนวน 350 ชุด แล้วเก็บแบบสอบถามที่สมบูรณ์ที่สุดในจังหวัดเชียงใหม่จำนวน 174 ชุด และ จังหวัดภูเก็ตจำนวน 274 ชุด รวมกลุ่มตัวอย่างที่นำข้อมูลมาศึกษาทั้งหมด 448 ชุด เป็นการสุ่มตัวอย่างแบบบังเอิญ โดยทำการสุ่มตัวอย่างตามบริเวณเคาน์เตอร์ประชาสัมพันธ์ของหน่วยงานราชการ การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย ประจำจังหวัดเชียงใหม่และจังหวัดภูเก็ต สนามบินนานาชาติเชียงใหม่และภูเก็ต และบริเวณแหล่งท่องเที่ยวสำคัญของจังหวัดเชียงใหม่และภูเก็ต

ผลสำรวจที่ได้พบว่ากลุ่มนักท่องเที่ยวต่างชาติ ที่เดินทางมาจังหวัดเชียงใหม่มากที่สุดเป็นกลุ่มประเทศยุโรปใหญ่อยู่ในช่วงอายุระหว่าง 25-34 ปี มีรายได้ต่อเดือนอยู่ระหว่าง 2,001-5,000 ดอลลาร์สหรัฐอเมริกา โดยมีเหตุผลสำคัญในการเดินทางมาท่องเที่ยวคือ สภาพภูมิทัศน์ และธรรมชาติ

ชาติที่สวยงาม จากการทดสอบสมมติฐานของจังหวัดเชียงใหม่พบว่า ปัจจัยด้านบวกในการมาท่องเที่ยวจังหวัดเชียงใหม่คือ วัฒนธรรม และประเพณีที่เป็นเอกลักษณ์ทางเหนือและการซื้อสินค้าของที่ระลึก ส่วนปัจจัยด้านลบได้แก่ปัญหาอาชญากรรมและการขาดการประชาสัมพันธ์ สำหรับจังหวัดภูเก็ตผู้ที่เดินทางมาท่องเที่ยวส่วนมากเป็นกลุ่มประเทศแถบทวีปเอเชียมากที่สุด ส่วนมากเป็นชาวไต้หวัน มีรายได้ต่อเดือนระหว่าง 2,001–5,000 ดอลลาร์สหรัฐอเมริกา โดยมีเหตุผลสำคัญในการเดินทางท่องเที่ยวคือสภาพภูมิทัศน์และธรรมชาติ ที่สวยงามเป็นเอกลักษณ์เฉพาะท้องถิ่น และมีปัจจัยด้านลบคือปัญหาด้านภาษา และปัญหาด้านการเอาเปรียบนักท่องเที่ยวต่างชาติ

การศึกษานี้มีข้อเสนอแนะว่าควรมีการพัฒนาการคมนาคมขนส่งทั้งทางบกและทางอากาศ เพิ่มการประชาสัมพันธ์จุดเด่นของแต่ละจังหวัดที่น่าสนใจ ควรมีการดูแลรักษาและพัฒนาแหล่งท่องเที่ยว และควรมีมาตรการในการดูแลช่วยเหลือนักท่องเที่ยวให้มากขึ้นเพื่อป้องกันการเอาเปรียบจากคนในท้องถิ่น

พรเพ็ญ สานต์สุทธิกุล (2542) ได้ทำการศึกษาเรื่องผลทางด้านเศรษฐกิจของการใช้จ่ายของนักท่องเที่ยวในประเทศไทย: ศึกษากรณีนักท่องเที่ยวระหว่างประเทศปี พ.ศ. 2539 โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อตรวจสอบแนวโน้มและผลกระทบทางเศรษฐกิจของการเปลี่ยนแปลงในค่าใช้จ่ายของนักท่องเที่ยวระหว่างประเทศในปี พ.ศ. 2530-2539 และใช้ข้อมูลสถิติภูมิทางการท่องเที่ยวซึ่งเก็บรวบรวมได้จากรายงานฉบับสมบูรณ์โครงการสำรวจค่าใช้จ่ายนักท่องเที่ยวจากการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย และ ตารางปัจจัยการผลิต-ผลผลิต จากกองวิเคราะห์และประมาณการเศรษฐกิจ สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ จากนั้นจึงทำการวิเคราะห์ตามวิธีการวิเคราะห์ปัจจัยการผลิต-ผลผลิต

ผลการศึกษาพบว่าโครงสร้างของการท่องเที่ยวจากต่างประเทศมีการเปลี่ยนแปลงเพียงเล็กน้อย ช่วงระยะเวลาในปี พ.ศ. 2530 – 2539 แหล่งสำคัญของนักท่องเที่ยวจากต่างประเทศ ได้แก่ นักท่องเที่ยวจากภูมิภาคเอเชียตะวันออก ยุโรป และอเมริกาตามลำดับ การใช้จ่ายของนักท่องเที่ยวระหว่างประเทศในปี พ.ศ. 2539 มีจำนวน 219,364.4 ล้านบาท จำนวนการใช้จ่ายนี้มีผลกระทบโดยตรงต่อ 4 อุตสาหกรรมสำคัญ ได้แก่ บริการ อุตสาหกรรม คมนาคมและขนส่ง และธนาคารประกันภัยและอสังหาริมทรัพย์ และมีผลทางอ้อมต่ออุตสาหกรรมอื่นๆ เช่น เกษตรกรรม เหมืองแร่และย่อยหิน ก่อสร้าง เป็นต้น

ด้วยวิธีการวิเคราะห์แบบตารางปัจจัยการผลิต-ผลผลิต พบว่าค่าใช้จ่ายจากนักท่องเที่ยวระหว่างประเทศปี พ.ศ. 2539 จำนวน 219,364.4 ล้านบาทนั้น ทำให้มีการเพิ่มอุปสงค์สำหรับปัจจัยการผลิตเพื่อผลิตสินค้าและบริการสำหรับนักท่องเที่ยวนั้นมีมูลค่าสูงถึง 376,998.9 ล้านบาท หรือประมาณร้อยละ 72 ของจำนวนการใช้จ่ายในตอนแรก ดังนั้นการส่งเสริมการท่องเที่ยวจึงเป็นเรื่องจำเป็นของระบบเศรษฐกิจ

ขวัญฤทัย บุญยะเสนา (2544) ได้ทำการศึกษาเรื่องการวิเคราะห์อุปสงค์การท่องเที่ยวเชิงนิเวศในอำเภออุ้มผาง จังหวัดตาก โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาถึงอุปสงค์ของการท่องเที่ยวเชิงนิเวศที่เกิดขึ้นในอำเภออุ้มผาง จังหวัดตาก รวมไปถึงนโยบาย มาตรการและงบประมาณของรัฐในการส่งเสริมการท่องเที่ยวในอำเภออุ้มผาง จังหวัดตาก นอกจากนี้ยังได้ศึกษาปัญหาของโครงการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในอำเภออุ้มผาง จังหวัดตาก และแนวทางในการแก้ไขปัญหาดังกล่าวโดยทำการศึกษาจากข้อมูลปฐมภูมิและทุติยภูมิ

ข้อมูลปฐมภูมิสามารถเก็บรวบรวมได้โดยการใช้แบบสอบถาม โดยที่ประชากรในการศึกษาในครั้งนี้ คือนักท่องเที่ยวทั้งชาวไทยและชาวต่างชาติที่เข้าไปท่องเที่ยวในอำเภออุ้มผาง จังหวัดตาก และได้กำหนดกลุ่มตัวอย่างจำนวน 230 คน สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ ได้แก่ ค่าความถี่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย และแบบจำลองสมการถดถอยพหุคูณ (Multiple Linear Regression Analysis) และข้อมูลทุติยภูมิเก็บรวบรวมจากเอกสารทางราชการของหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง

จากข้อมูลปฐมภูมิ พบว่า นักท่องเที่ยวเป็นเพศชายร้อยละ 53.5 และเป็นเพศหญิงร้อยละ 46.5 มีอายุโดยเฉลี่ยเท่ากับ 27.54 ปี มีสถานภาพโสดมากที่สุด และโดยมากจะประกอบอาชีพเป็นนักเรียนและนักศึกษา รองลงมาคืออาชีพรับจ้าง รายได้เฉลี่ยต่อครัวเรือนของนักท่องเที่ยวเท่ากับ 34,818.91 บาท นักท่องเที่ยวมากกว่าครึ่งสำเร็จการศึกษาในระดับปริญญาตรีหรือสูงกว่า จำนวนวันหยุดเฉลี่ยในรอบปีของนักท่องเที่ยวเท่ากับ 96.17 วัน และมีจำนวนครั้งโดยเฉลี่ยของการมาเยือนอำเภออุ้มผางเท่ากับ 1.11 ครั้ง วัตถุประสงค์หลักในการเดินทางคือเพื่อการพักผ่อนและพักผ่อน นักท่องเที่ยวส่วนมากนิยมค้างคืนในอำเภออุ้มผาง โดยมีจำนวนวันพำนักเฉลี่ยประมาณ 3 วัน และมีการใช้จ่ายเฉลี่ยต่อคนต่อวันเท่ากับ 1,484.11 บาท นอกจากนี้นักท่องเที่ยวยังมีทัศนคติที่ดีต่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศและการให้บริการของอุทยานการท่องเที่ยวในอำเภออุ้มผาง และคิดว่าจะย้อนกลับมาท่องเที่ยวที่อำเภออุ้มผางอีกมากถึงร้อยละ 80.4 จากจำนวนนักท่องเที่ยวทั้งหมด

ผลการวิเคราะห์แบบจำลองสมการถดถอยพหุคูณ พบว่าตัวแปรอุปสงค์การท่องเที่ยวเชิงนิเวศในอำเภออุ้มผางกับตัวแปรอายุของนักท่องเที่ยวจะมีความสัมพันธ์ในทิศทางตรงข้าม แต่กับตัวแปรจำนวนวันหยุดเฉลี่ยในรอบหนึ่งปีและตัวแปรจำนวนครั้งที่เคยเดินทางมาท่องเที่ยวที่อำเภออุ้มผางจะมีความสัมพันธ์ในทิศทางเดียวกัน

Suvilehto และ Borg (2001) ทำการศึกษาเชิงพรรณนาเรื่อง Russian Tourists Visiting Finland เพื่อสำรวจทัศนคติที่นักท่องเที่ยวชาวรัสเซียมีต่อการท่องเที่ยวในประเทศฟินแลนด์ เนื่องจากตามประวัติศาสตร์พบว่ารัสเซียและฟินแลนด์เป็นประเทศที่เกิดความขัดแย้งกันบ่อยครั้ง อีกทั้งประเทศฟินแลนด์เองก็ยังคงเป็นประเทศที่มีความล้าหลังกว่าประเทศรัสเซียทั้งในแง่ของเทคโนโลยีและเศรษฐกิจ โดยในการศึกษานี้จะใช้ข้อมูลปฐมภูมิที่เก็บรวบรวมได้จากการสัมภาษณ์นักท่องเที่ยวชาวรัสเซีย ณ ท่าอากาศยานนานาชาติ ประเทศรัสเซีย

ผลการศึกษาพบว่า มีนักท่องเที่ยวชาวรัสเซียเป็นส่วนน้อยเท่านั้นที่มีทัศนคติในเชิงลบต่อประเทศฟินแลนด์ ซึ่งส่วนมากจะเป็นนักศึกษา นอกจากนี้นักท่องเที่ยวชาวรัสเซียส่วนใหญ่ยังคงมีทัศนคติในเชิงบวกต่อการท่องเที่ยวในประเทศฟินแลนด์ เนื่องจาก ประเทศฟินแลนด์ยังมีสภาพแวดล้อมทางธรรมชาติที่อุดมสมบูรณ์เหมาะต่อการท่องเที่ยวพักผ่อน เป็นแหล่งท่องเที่ยวราคาประหยัด เป็นสถานที่ท่องเที่ยวที่อยู่ใกล้ สะดวกต่อการเดินทาง และสามารถท่องเที่ยวได้ในระยะเวลาอันสั้น เช่นในวันหยุดสุดสัปดาห์ เป็นต้น

Gallet และ Braun (2001) ทำการศึกษาเรื่อง Gradual Switching Regression Estimates of Tourism Demand เพื่อนำเสนอแนวคิดใหม่ในการสร้างแบบจำลองอุปสงค์การท่องเที่ยว โดยใช้ข้อมูลทุติยภูมิในช่วงเวลาที่เกิดความผันผวนในตลาดการท่องเที่ยว และทำการทดสอบแนวคิดดังกล่าวโดยการสร้างอุปสงค์การเดินทางจากสหรัฐอเมริกาไปยังยุโรปตะวันตก 8 ประเทศ ได้แก่ อังกฤษ ฝรั่งเศส เยอรมนี อิตาลี สวิตเซอร์แลนด์ สเปน ออสเตรีย และเดนมาร์ก และใช้ข้อมูลทุติยภูมิอนุกรมเวลาในช่วงปี ค.ศ. 1960-1985 ซึ่งในเวลาดังกล่าว สหรัฐอเมริกาได้เกิดวิกฤตการณ์น้ำมันในช่วงทศวรรษที่ 1970

ในการศึกษานี้ ผู้ศึกษาได้ให้แนวคิดว่าการนำข้อมูลอนุกรมเวลามาสร้างแบบจำลองอุปสงค์การท่องเที่ยวทั่วไป จะกำหนดให้ค่าความยืดหยุ่นคงที่ตลอดช่วงเวลาที่ทำการศึกษาซึ่งไม่เป็นจริง ดังนั้นแบบจำลองนี้จึงได้สร้างค่าความยืดหยุ่นที่สามารถเปลี่ยนแปลงได้ตามกาลเวลา นอกจากนี้ในการศึกษานี้จะทำการวัดจำนวนอุปสงค์จากจำนวนนักท่องเที่ยวอเมริกัน โดย

สันนิษฐานว่า อุปสงค์การท่องเที่ยวในช่วงเวลาก่อนมีผลในการกำหนดอุปสงค์การท่องเที่ยวในปัจจุบัน

ผลการทดลองพบว่าอุปสงค์การท่องเที่ยวในช่วงเวลาก่อน ไม่มีนัยสำคัญกับอุปสงค์การท่องเที่ยวของประเทศฝรั่งเศส กับ เยอรมนี แต่มีนัยสำคัญกับอุปสงค์การท่องเที่ยวของอีก 6 ประเทศที่เหลือ เป็นการส่งเสริมความคิดว่า ความเฉื่อยของอุปสงค์การท่องเที่ยว 1 ช่วงเวลา มีผลในการกำหนดอุปสงค์การท่องเที่ยวในปัจจุบัน และอุปสงค์การท่องเที่ยวของประเทศอังกฤษ กับ สวิตเซอร์แลนด์ เกิดปัญหา First-Order Correlation แต่หลังจากแก้ปัญหาก็สามารถใช้อธิบายได้ ส่วนอุปสงค์การท่องเที่ยวของประเทศอื่นๆ ที่เหลือ ไม่ปรากฏปัญหาใดๆ สามารถนำไปใช้อธิบายพฤติกรรมกรรมการท่องเที่ยวของชาวอเมริกันที่มีต่อประเทศต่างๆ ในยุโรปตะวันตกได้เช่นกัน

จากการตรวจสอบเอกสารทั้งหมด พบว่า แนวคิดของการสร้างอุปสงค์การท่องเที่ยวโดยมาก ได้ใช้ข้อมูลอนุกรมเวลารายปี (Time Series Data) สร้างแบบจำลองขึ้นจากวิธีการสมการถดถอยเชิงซ้อน (Multiple Regression Analysis) โดยมีการปรับตัวแปรอิสระในแบบจำลองให้อยู่ในรูปแบบแท่งจริง ซึ่งวิโชค อ่างมณี (2532) ได้ใช้วิธีการปรับโดยการเปรียบเทียบกับรายได้ต่อหัว หรือ Gallet และ Braun (2001) ปรับโดยการหารด้วยดัชนีราคาผู้บริโภคของประเทศนักท่องเที่ยว เป็นต้น ส่วนในเรื่องของตัวแปรอิสระพบว่า การศึกษาของวิโชค อ่างมณี (2532) ได้ใช้ตัวแปรอิสระในเรื่องของค่าพักแรมต่อคนต่อคืน และ ค่าเครื่องบินต่อเที่ยว เป็นปัจจัยกำหนดอุปสงค์ วีระพล วงศ์ประเสริฐ (2536) ได้พัฒนาขึ้นจากเดิมโดยการเพิ่มดัชนีราคาผู้บริโภคโดยเปรียบเทียบระหว่างประเทศไทยต่อประเทศนักท่องเที่ยวซึ่งสามารถอธิบายได้มากขึ้น ซึ่งการจัดตัวแปรอิสระให้อยู่ในรูปแบบแท่งจริงจะทำให้สามารถใช้ข้อมูลอนุกรมเวลามาสร้างแบบจำลองอุปสงค์เพื่อใช้อธิบายในลักษณะของภาคตัดขวางได้ โดยในการศึกษาในครั้งนี้ก็นำเอาแนวคิดดังกล่าวมาใช้ในการสร้างแบบจำลองในการศึกษาด้วย

นอกจากนี้แบบจำลองอุปสงค์การท่องเที่ยวที่สร้างขึ้นมักจะอยู่ในรูปของล็อกการิทึม (Double Logarithmic Function) เพื่อง่ายต่อการหาค่าความยืดหยุ่นที่ถูกกำหนดให้คงที่ตลอดช่วงเวลาที่ทำการศึกษา ซึ่ง Gallet และ Braun (2001) ได้โต้แย้งว่าไม่เป็นความจริง และได้นำเสนอแนวคิดใหม่ในการสร้างแบบจำลองอุปสงค์ที่อนุญาตให้ค่าความยืดหยุ่นสามารถเปลี่ยนแปลงได้ตามความเหมาะสมของเวลา แต่แบบจำลองดังกล่าวก็ยังคงมีข้อเส้อยู่โดยค่าความยืดหยุ่นจะสามารถเปลี่ยนแปลงได้ในทิศทางเดียวเท่านั้น ดังนั้นแบบจำลองอุปสงค์การท่องเที่ยวที่ใช้ในการศึกษาคั้งนี้ก็จะยังคงอยู่ในรูปของล็อกการิทึม และกำหนดให้มีค่าความยืดหยุ่นคงที่

แนวคิดและทฤษฎีที่ใช้ในการศึกษา

สำหรับการศึกษาอุปสงค์การท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวระหว่างประเทศในครั้งนี้ จะอยู่บนรากฐานของทฤษฎีอุปสงค์และแนวคิดเกี่ยวกับเรื่องความยืดหยุ่น ซึ่งจะมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

ทฤษฎีอุปสงค์

อุปสงค์ หมายถึง จำนวนต่างๆ ของสินค้าหรือบริการชนิดนั้นที่ผู้บริโภคทำการเสนอซื้อ ในระยะเวลาหนึ่ง ณ ระดับราคาต่างๆ ของสินค้าชนิดนั้น หรือ ณ ระดับราคาต่างๆ ของสินค้าชนิดอื่นที่เกี่ยวข้อง (วันรักษ์, 2539: 22) อาจกล่าวอย่างสั้นๆ ได้ว่าอุปสงค์จะหมายถึงความต้องการ (Want) บวกด้วยอำนาจซื้อ (Purchasing Power) หากขาดสิ่งใดสิ่งหนึ่งแล้ว ไม่ถือว่าเป็น อุปสงค์ (นราทิพย์, 2537: 28)

จากนิยามข้างต้น เราสามารถแบ่งอุปสงค์ตามปัจจัยหลักได้เป็น 3 ชนิด คือ อุปสงค์ต่อราคา (Price Demand) อุปสงค์ต่อรายได้ (Income Demand) และอุปสงค์ต่อราคาสินค้าอื่นที่เกี่ยวข้องกับสินค้าที่กำลังพิจารณาอยู่ (Cross Demand) ซึ่งอุปสงค์แต่ละชนิดจะมีคุณลักษณะดังนี้คือ

1. อุปสงค์ต่อราคา (Price Demand) หมายถึง จำนวนสินค้าที่มีผู้ต้องการเสนอซื้อในขณะหนึ่งๆ ณ ระดับต่างๆ กันของราคาสินค้าชนิดนั้น โดยกำหนดให้สิ่งอื่นๆ คงที่ ได้แก่ ปัจจัยทุกชนิดที่มีส่วนกำหนดจำนวนเสนอซื้อที่นอกเหนือจากราคาสินค้าที่กำลังพิจารณา ซึ่งโดยปกติแล้ว อุปสงค์ดังกล่าวจะแสดงถึงความสัมพันธ์ระหว่างจำนวนเสนอซื้อกับราคาสินค้าที่เป็นไปในทิศทางตรงกันข้าม กล่าวคือ เมื่อราคาสูงจำนวนเสนอซื้อก็จะต่ำ และเมื่อราคาต่ำจำนวนเสนอซื้อก็จะสูง ความสัมพันธ์ในลักษณะเช่นที่ว่าเป็นที่รู้จักกันในนาม กฎของอุปสงค์ (Law of Demand) แต่ในบางครั้งเส้นอุปสงค์ต่อราคาอาจมีแสดงความสัมพันธ์ในทิศทางเดียวกันก็เป็นได้ โดยปรากฏการณ์เช่นนี้จะเกิดขึ้นกับกรณีของ Giffen Goods ซึ่งผู้บริโภคจะทำการซื้อในจำนวนมากขึ้นเมื่อระดับราคาเพิ่มขึ้น

2. อุปสงค์ต่อรายได้ (Income Demand) หมายถึง จำนวนสินค้าที่จะมีผู้ต้องการเสนอซื้อในขณะใดขณะหนึ่ง ณ รายได้ของผู้ซื้อในระดับต่างๆ โดยกำหนดให้สิ่งอื่น ๆ คงที่ ซึ่งโดยปกติแล้วอุปสงค์ต่อรายได้ จะแสดงความสัมพันธ์ระหว่างจำนวนสินค้าที่เสนอซื้อกับรายได้ของผู้บริโภคในทิศทางเดียวกัน กล่าวคือ เมื่อผู้บริโภคมีรายได้สูงขึ้นก็จะทำการเสนอซื้อสินค้ามากขึ้นเช่นกัน และเมื่อรายได้ต่ำลงจำนวนเสนอซื้อก็จะต่ำลง แต่ในบางกรณีแล้ว ความสัมพันธ์ระหว่างจำนวนสินค้าที่

เสนอซื้อกับรายได้ของผู้บริโภคอาจเป็นไปได้ในทิศทางตรงข้ามก็ได้ โดยสินค้าที่พิจารณาในกรณีนี้จะ เป็นสินค้าด้อยคุณภาพ (Inferior Goods) ซึ่งผู้บริโภคจะทำการบริโภคเฉพาะเมื่อตนมีรายได้ต่ำเท่านั้น และเมื่อใดที่ตนมีรายได้สูงขึ้นก็จะหันไปบริโภคสินค้าชนิดอื่นที่มีคุณภาพดีกว่าแทน การรู้ ลักษณะของอุปสงค์ต่อรายได้ จะช่วยให้เรารู้แบบแผนการบริโภคสินค้าแต่ละชนิดของผู้บริโภคแต่ละคนได้ สำหรับสินค้าขั้นพื้นฐานที่จำเป็นแก่การดำรงชีวิตเป็นต้นว่าอาหารเส้นอุปสงค์ต่อรายได้ จะค่อนข้างลาดในตอนแรก และชันขึ้นในตอนหลัง กล่าวคือ เมื่อรายได้ของผู้บริโภครายหนึ่งเพิ่มขึ้นต่อไปอีก ส่วนที่เพิ่มขึ้นของการบริโภคจะค่อยๆ เพิ่มขึ้นในระดับที่ลดลง ส่วนสินค้าอื่นๆ ที่จัด อยู่ในประเภทสินค้าไม่จำเป็น เส้นอุปสงค์ต่อรายได้มักจะค่อนข้างลาด อัตราการเพิ่มขึ้นของการ บริโภคมักจะสูงกว่าอัตราการเพิ่มขึ้นของรายได้ เส้นอุปสงค์ต่อรายได้นี้บางครั้งเรียกกันในชื่อว่า Angel's Curve

3. อุปสงค์ต่อราคาสินค้าอื่นที่เกี่ยวข้องกับสินค้าที่กำลังพิจารณาอยู่ (Cross Demand) หรือที่ เรียกกันว่า อุปสงค์ไขว้ หมายถึงจำนวนสินค้าที่มีผู้ต้องการเสนอซื้อในขณะใดขณะหนึ่ง ณ ระดับ ต่างๆ กันของราคาสินค้าอีกชนิดหนึ่งที่เกี่ยวข้อง โดยกำหนดให้สิ่งอื่นๆ คงที่ การศึกษาลักษณะ ความสัมพันธ์ของราคาและจำนวนเสนอซื้อในกรณีนี้จะคาบเกี่ยวในระหว่างสินค้า 2 ชนิดด้วยกัน ซึ่งอาจแยกออกได้ดังนี้

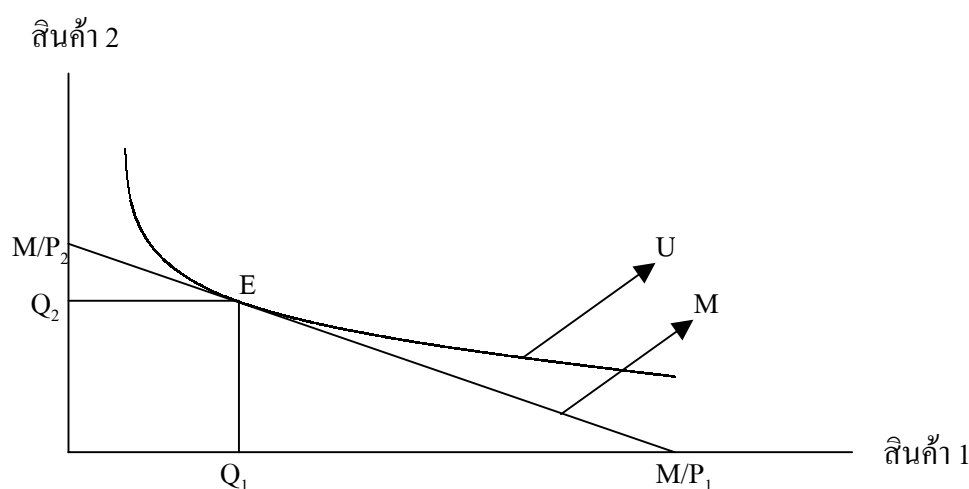
3.1 สินค้าที่ใช้ประกอบกัน (Complementary Goods) เช่น ปากกาและหมึก กล้องถ่ายรูป และฟิล์ม เป็นต้น ความสัมพันธ์ของจำนวนเสนอซื้อสินค้าชนิดหนึ่งกับราคาของสินค้าอีกชนิด หนึ่งจะเป็นไปในทิศทางตรงกันข้าม กล่าวคือ ถ้าสินค้าสองชนิดที่ใช้ประกอบกันซึ่งเรากำลัง พิจารณาอยู่คือ สินค้า A และ B เมื่อราคาสินค้า B ลดลงต่ำ จำนวนเสนอซื้อสินค้า B จะเพิ่มขึ้น แต่ เมื่อ B ต้องใช้ประกอบกับ A จำนวนการเสนอซื้อสินค้า A ก็จะเพิ่มขึ้นด้วย

3.2 สินค้าที่ใช้แทนกันได้ (Substitute Goods) เช่น สบู่และครีมอาบน้ำ เป็นต้น ความ สัมพันธ์ของจำนวนเสนอซื้อสินค้าชนิดหนึ่งกับราคาสินค้าอีกชนิดหนึ่งในกรณีนี้จะไปในทิศ ททางเดียวกัน กล่าวคือถ้าราคาสินค้า B ลดต่ำลง จำนวนเสนอซื้อสินค้า B จะเพิ่มขึ้น และส่วนหนึ่ง ของจำนวนเสนอซื้อสินค้า B ที่เพิ่มขึ้นนี้เป็นผลมาจากการที่สินค้า B สามารถใช้แทนสินค้า A ได้ ผู้ ที่เคยซื้อสินค้า A บางคนจะหันมาซื้อสินค้า B แทนสินค้า A เมื่อราคาสินค้า B ลดลงในขณะที่ราคา สินค้า A ไม่เปลี่ยนแปลงความสัมพันธ์ของจำนวนเสนอซื้อสินค้า A และราคาสินค้า B จึงเป็นไปใน ทิศทางเดียวกัน

การแยกอธิบายถึงอุปสงค์ทั้งสามชนิดออกจากกันนี้ ก็เพื่อให้สามารถแยกพิจารณาลักษณะความสัมพันธ์ของตัวกำหนดอุปสงค์ต่างๆ ออกจากกันได้อย่างชัดเจนและเป็นแนวทางในการแยกพิจารณาความสัมพันธ์ของตัวแปรอิสระที่มีต่อตัวแปรตามอื่นๆ ได้ อย่างไรก็ตามปัจจัยที่กำหนดจำนวนอุปสงค์นั้น ยังมีปัจจัยอื่นๆ อีกมากที่มีส่วนเกี่ยวข้องแล้วแต่กรณี เช่น จำนวนเสนอซื้ออาจขึ้นอยู่กับบรรณนิมของผู้บริโภค, จำนวนประชากร, รายได้เฉลี่ยของครัวเรือน เป็นต้น ซึ่งในการศึกษาทางด้านอุปสงค์นั้น ถ้านำเอาปัจจัยทุกตัวมาพิจารณาพร้อมกันแล้ว จะทำให้การศึกษาดังกล่าวค่อนข้างยุ่งยากและซับซ้อน โดยทั่วไปจึงมักจะนำปัจจัยบางตัวที่คาดว่าจะมีความสำคัญมาพิจารณาและกำหนดให้ปัจจัยอื่นๆ คงที่

ในการสร้างเส้นอุปสงค์นั้น สามารถทำได้โดยเริ่มต้นจากการพิจารณาเส้นความพอใจเท่ากัน (Indifference Curve) ซึ่งจะแสดงถึงความพอใจในระดับต่างๆ ของผู้บริโภคที่ได้รับจากการบริโภคสินค้าหรือบริการหลากหลายชนิดในจำนวนต่างๆ กัน โดยทุกจุดบนเส้นความพอใจเส้นเดียวกันจะแสดงถึงระดับความพอใจเท่ากัน โดยในที่นี้ เพื่อง่ายต่อการวิเคราะห์ จะกำหนดให้ในระบบเศรษฐกิจมีสินค้าเพียง 2 ชนิด คือ สินค้า 1 (X_1) ภายใต้ระดับราคา 1 (P_1) และสินค้า 2 (X_2) ภายใต้ระดับราคา 2 (P_2) โดยในรูปที่ 1 นั้น เส้น U คือเส้นความพอใจเท่ากัน

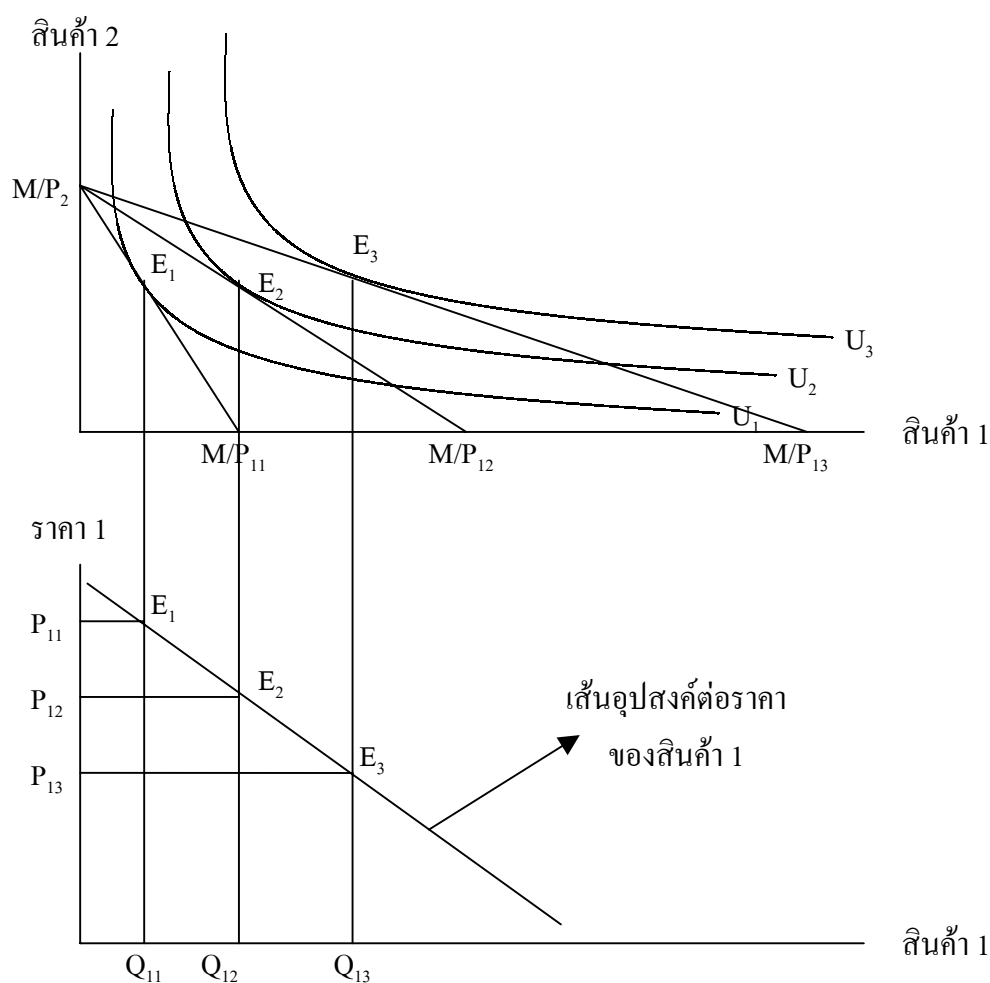
นอกจากนี้ ยังได้กำหนดให้รายได้ของผู้บริโภคคงที่ในระดับหนึ่งๆ ซึ่งผู้บริโภคนำรายได้ทั้งหมดมาใช้ในการบริโภคสินค้า 1 และสินค้า 2 โดยรายได้ของผู้บริโภคนั้น สามารถนำมาสร้างเส้นงบประมาณ (Budget Line) ได้ โดยในรูปที่ 1 เส้น M คือเส้นงบประมาณของผู้บริโภค

ภาพที่ 1 คลุมภาพการเสนอซื้อของผู้บริโภค (Consumer's Demanded Bundle)

ในภาพที่ 1 ได้แสดงให้เห็นถึงจุดดุลยภาพในการบริโภคสินค้า 1 และสินค้า 2 ภายใต้ระดับราคา 1 ราคา 2 และระดับรายได้ที่มีอยู่ เรียกจุดดุลยภาพดังกล่าวนี้ว่า จุดดุลยภาพในการเสนอซื้อของผู้บริโภค (Consumer's Demanded Bundle) (Varian, 1999) ซึ่งก็คือ จุด E ที่เกิดจากการสัมผัสกันของเส้นความพอใจเท่ากันกับเส้นงบประมาณ ณ จุดดังกล่าวนี้ ผู้บริโภคจะสามารถบริโภคสินค้า 1 ที่จำนวน Q_1 และบริโภคสินค้า 2 ที่จำนวน Q_2 ซึ่งเป็นจำนวนการบริโภคที่ทำให้ได้รับความพอใจสูงสุด

โดยทั่วไปแล้ว เมื่อระดับราคาหรือระดับรายได้ได้มีการเปลี่ยนแปลง จุดดุลยภาพในการเสนอซื้อของผู้บริโภคก็จะเปลี่ยนแปลงด้วย เส้นอุปสงค์ก็จะเกิดขึ้นจากการเชื่อมโยงเกี่ยวเนื่องกันกับจุดดุลยภาพในการเสนอซื้อของผู้บริโภค ซึ่งจะบอกถึงจำนวนสินค้าแต่ละชนิดที่มีการเสนอซื้อ ภายใต้ระดับราคาและรายได้ต่างๆ (Varian, 1999)

ภาพที่ 2 การสร้างเส้นอุปสงค์ต่อราคาของสินค้า 1

โดยในภาพที่ 2 ได้แสดงการสร้างเส้นอุปสงค์ต่อราคาของสินค้า 1 โดยกำหนดให้ราคาของสินค้า 1 มีการเปลี่ยนแปลงไป 3 ระดับ แต่ราคาสินค้า 2 และรายได้ของผู้บริโภคยังคงเดิม พบว่า ณ ระดับราคา P_{11} ผู้บริโภคจะมีดุลยภาพในการเสนอซื้อที่จุด E_1 มีจำนวนการเสนอซื้อสินค้า 1 ที่ระดับ Q_{11} ณ ระดับราคา P_{12} ผู้บริโภคจะมีดุลยภาพในการเสนอซื้อที่จุด E_2 มีจำนวนการเสนอซื้อสินค้า 1 ที่ระดับ Q_{12} และ ณ ระดับราคา P_{13} ผู้บริโภคจะมีดุลยภาพในการเสนอซื้อที่จุด E_3 มีจำนวนการเสนอซื้อสินค้า 1 ที่ระดับ Q_{13} เมื่อนำราคาสินค้า 1 ทั้ง 3 ระดับ มาสร้างความสัมพันธ์กับจำนวนการเสนอซื้อที่เกิดขึ้น ก็จะได้รับเส้นอุปสงค์ต่อราคาของสินค้า 1

นอกจากนี้แล้ว ความสัมพันธ์ระหว่างจำนวนอุปสงค์กับปัจจัยในการกำหนดอุปสงค์ต่างๆ ยังสามารถสรุปให้อยู่ในรูปแบบของสมการทางคณิตศาสตร์ได้ โดยเริ่มต้นจากการพิจารณาสมการอรรถประโยชน์ของผู้บริโภคภายใต้ข้อจำกัดทางรายได้ของผู้บริโภคดังต่อไปนี้ คือ

$$\text{Maximize } U = u(X_1, X_2)$$

โดยมีสมการข้อจำกัดทางรายได้ของผู้บริโภคดังนี้

$$M = P_1 X_1 + P_2 X_2$$

ใช้ Lagrange-Multiplier เพื่อสร้างฟังก์ชันอรรถประโยชน์

$$Z = u(X_1, X_2) + L(M - P_1 X_1 - P_2 X_2) \dots \dots \dots (1)$$

โดยที่ U = อรรถประโยชน์ของการบริโภคสินค้า 1 และสินค้า 2

M = รายได้ของผู้บริโภค

L = ตัวทวีซึ่งยังไม่ได้กำหนดค่าของลากรานจ์

(Lagrange Undetermined Multiplier)

เมื่อนำสมการที่ 1 มาหาค่าอนุพันธ์ย่อยอันดับที่หนึ่ง จะได้ว่า

$$\frac{\partial Z}{\partial X_1} = \frac{\partial U}{\partial X_1} - L P_1 = 0 \dots \dots \dots (2)$$

$$\frac{\partial Z}{\partial X_2} = \frac{\partial U}{\partial X_2} - L P_2 = 0 \dots\dots\dots(3)$$

$$\frac{\partial Z}{\partial L} = M - P_1 X_1 - P_2 X_2 = 0 \dots\dots\dots(4)$$

นำสมการที่ 2 ทหารด้วย สมการที่ 3 จะได้ว่า

$$\frac{\partial X_2}{\partial X_1} = \frac{P_1}{P_2} = \frac{-dX_2}{dX_1} = MRS \dots\dots\dots(5)$$

จากสมการที่ 4 จัดรูปใหม่ได้ว่า

$$X_1 = \frac{M}{P_1} - \frac{P_2 X_2}{P_1} \dots\dots\dots(6)$$

แทนค่าสมการที่ 5 ใน สมการที่ 6 จะได้ว่า

$$X_1 = \frac{M}{P_1} + \frac{dX_1}{dX_2} X_2$$

$$X_1 = \frac{M}{P_1} + \frac{dX_1}{dX_2} X_2 \frac{X_1 P_2 dP_2}{X_1 P_2 dP_2}$$

$$X_1 = \frac{M}{P_1} + \frac{\epsilon(X_1 - P_2)}{\epsilon(X_2 - P_2)} X_1 \dots\dots\dots(7)$$

โดยกำหนดให้ $\epsilon(X_1 - P_2)$ คือความยืดหยุ่นไขว้ของสินค้า 1 ที่มีต่อราคา 2 และ $\epsilon(X_2 - P_2)$ คือความยืดหยุ่นต่อราคาของสินค้า 2 ที่มีต่อราคา 2 กำหนดให้ V มีค่าเท่ากับ $\epsilon(X_1 - P_2) / \epsilon(X_2 - P_2)$ และแทนค่า V ในสมการที่ 7 พร้อมทั้งจัดรูปใหม่จะได้ว่า

$$X_1 = \frac{M}{P_1(1-V)} \dots\dots\dots(8)$$

เมื่อมาพิจารณาค่า V จะพบว่า ถ้าหากว่า V มีค่าเป็นศูนย์ แสดงว่า ค่าความยืดหยุ่นไขว้ของสินค้า 1 ที่มีต่อราคา 2 ต้องเป็นศูนย์ด้วย นั่นคือ สินค้า 1 จะไม่มีความสัมพันธ์เกี่ยวข้องกับสินค้า 2 เลย แต่ถ้าหากว่า V มีค่าไม่เท่ากับศูนย์ แสดงว่าการสินค้า 1 มีความสัมพันธ์เกี่ยวข้องกับสินค้า 2 โดยอาจจะเป็นสินค้าประกอบหรือทดแทนกันก็ได้ ดังนั้นการเปลี่ยนแปลงราคา 2 จึงมีผลกระทบ

กับจำนวนการเสนอซื้อสินค้า 1 ได้จากค่า V นี้ โดยสามารถสรุปสมการที่ 8 ในรูปแบบทางคณิตศาสตร์ได้ ดังนี้คือ

$$X_1 = F(P_1; P_2, M, T) \dots \dots \dots (9)$$

สมการที่ 9 นี้ คือสมการอุปสงค์ของสินค้า 1 มีความหมายว่า จำนวนการเสนอซื้อสินค้า 1 (X_1) นั้น จะมีจำนวนมากหรือน้อยขึ้นอยู่กับปัจจัยกำหนดต่างๆ โดยที่มีปัจจัยภายในคือระดับราคาของสินค้า 1 (P_1) และปัจจัยภายนอกอื่นๆ ได้แก่ ระดับราคาของสินค้า 2 (P_2) ระดับรายได้ของผู้บริโภค (M) และปัจจัยอื่นๆ (T) ซึ่งอาจจะเป็น รสนิยมของผู้บริโภค จำนวนประชากร หรือ ฤดูกาล เป็นต้น

สำหรับปัจจัยในเรื่องของการรับรู้ข่าวสาร (หรือสารสนเทศ) นั้น นักเศรษฐศาสตร์ได้ให้ความสำคัญกับปัจจัยดังกล่าวเป็นอย่างมาก โดยเฉพาะความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้ข่าวสารกับการตัดสินใจในสถานการณ์ที่ไม่แน่นอน (Uncertainty and Information) เนื่องจากทฤษฎีทางเศรษฐศาสตร์โดยมากจะตั้งอยู่บนข้อสมมติฐานของตลาดแข่งขันสมบูรณ์ ซึ่งในตลาดดังกล่าวบุคคลจะมีการรับรู้ข่าวสารอย่างสมบูรณ์ (Perfectly Information) ทำให้การตัดสินใจต่างๆ สามารถทำได้อย่างมีประสิทธิภาพมากที่สุดและให้ความพอใจสูงสุด ซึ่งเมื่อพิจารณาความพอใจโดยรวมของระบบจะพบว่าทุกอย่างจะเข้าสู่สภาวะของการบรรลุสวัสดิการสูงสุดของพาเรโต (Pareto Optimum) คือสวัสดิการของระบบอยู่ ณ จุดสูงสุดที่สามารถเป็นไปได้ โดยที่การเพิ่มสวัสดิการแก่อีกคนหนึ่งจะทำให้สวัสดิการที่อีกคนหนึ่งได้รับลดน้อยลง แต่ในความเป็นจริง บุคคลในตลาดไม่สามารถรับรู้ข่าวสารได้อย่างสมบูรณ์ ซึ่งเป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้ระบบตลาดล้มเหลวและเกิดการตัดสินใจต่างๆ ภายใต้อาณัติที่ไม่แน่นอน ดังนั้นการตัดสินใจของบุคคลจึงขึ้นอยู่กับปริมาณข่าวสารข้อมูลที่ได้รับด้วย โดยข้อมูลที่ได้กล่าวมานั้น ถูกกำหนดให้สามารถแบ่งออกเป็นหน่วยที่สามารถนับได้ และมีคุณสมบัติ 2 ประการคือ

1. การให้คำนิยามของข้อมูลเป็นไปได้ยากไม่สามารถบอกถึงปริมาณข้อมูลที่แต่ละคนได้รับได้อย่างชัดเจน นอกจากนี้ ในข้อมูลเดียวกัน แต่ในแต่ละคนอาจรับรู้ข้อมูลในแง่มุมที่ต่างกัน
2. ลักษณะทางเทคนิคของข้อมูล คือ ข้อมูลบางอย่างอาจมีลักษณะเป็นสินค้าสาธารณะอย่างแท้จริง และการรับรู้ข่าวสารเป็นไปได้อย่างไม่สมบูรณ์ ทุกคนในระบบไม่สามารถรับรู้ได้อย่างเท่าเทียมกัน

$$EU = eu(U_1, U_2, Pr_1, Pr_2) \dots \dots \dots (10)$$

การรับรู้ข่าวสารของบุคคลหนึ่งๆ จะส่งผลให้เกิดการคาดหวังในอัตราประโยชน์ (Expected Utility) ที่มากขึ้น โดยกำหนดให้ EU คืออัตราประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ U_1 คือความมั่งคั่ง (Wealth) ที่ได้รับเมื่อเกิดเหตุการณ์ที่ 1 U_2 คือความมั่งคั่ง (Wealth) ที่ได้รับเมื่อเกิดเหตุการณ์ที่ 2 Pr_1 (Probability) คือค่าความน่าจะเป็นที่จะเกิดเหตุการณ์ที่ 1 และ Pr_2 (Probability) คือค่าความน่าจะเป็นที่จะเกิดเหตุการณ์ที่ 2 จากในสมการที่ 10 พบว่าอัตราประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับถูกกำหนดจากค่าความมั่งคั่งที่ได้รับเมื่อเกิดเหตุการณ์ที่ 1 และเหตุการณ์ที่ 2 และค่าความน่าจะเป็นที่จะเกิดเหตุการณ์ที่ 1 และเหตุการณ์ที่ 2 โดยที่เหตุการณ์ในความเป็นจริงอาจมีมากกว่า 1 เหตุการณ์ก็ได้ และความมั่งคั่งที่เกิดจากเหตุการณ์ที่แตกต่างกันก็จะมีค่าที่แตกต่างกันด้วย ซึ่งสืบเนื่องมาจากในแต่เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นนั้น ผู้บริโภคได้มีการบริโภคในกลุ่มสินค้า (Bundle of Goods) ที่แตกต่างกัน (Varian, 1999) นอกจากนี้ ค่าความน่าจะเป็นที่จะเกิดเหตุการณ์ต่างๆ ได้ขึ้นอยู่กับปริมาณข่าวสารข้อมูลที่ผู้บริโภคได้รับ

$$M = P_1 X_1 + P_2 X_2 + P_1 I \dots \dots \dots (11)$$

การที่ผู้บริโภคได้รับรู้ถึงข้อมูลข่าวสารต่างๆ จำเป็นต้องแบกรับต้นทุนของข้อมูลข่าวสารนั้นๆ ด้วย เช่น ต้นทุนในการถ่ายเอกสาร ต้นทุนในการโทรศัพท์ ต้นทุนการเดินทาง และต้นทุนค่าเสียเวลา เป็นต้น โดยที่ต้นทุนของข้อมูลจะปรากฏเป็นส่วนหนึ่งในสมการข้อจำกัด โดยกำหนดให้ M คือรายได้ทั้งหมดที่ผู้บริโภคได้รับ P_1 คือต้นทุนต่อหน่วยของสินค้าที่บริโภคในเหตุการณ์ที่ 1 X_1 คือปริมาณสินค้าที่บริโภคในเหตุการณ์ที่ 1 P_2 คือต้นทุนต่อหน่วยของสินค้าที่บริโภคในเหตุการณ์ที่ 2 X_2 คือปริมาณสินค้าที่บริโภคในเหตุการณ์ที่ 2 P_1 คือต้นทุนต่อหน่วยของข่าวสารข้อมูล และ I คือปริมาณข่าวสารข้อมูลที่ผู้บริโภคได้รับ

การที่บุคคลหรือผู้บริโภคได้รับรู้ข่าวสารข้อมูลเพิ่มมากขึ้น จะส่งผลให้อัตราประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับมีการเพิ่มสูงขึ้นด้วย ทั้งนี้เกิดขึ้นจากสาเหตุ 2 ประการคือ

1. การมีข้อมูลมากขึ้นทำให้ผู้บริโภคมีการทบทวนในการบริโภคมากขึ้น ซึ่งถ้าหากพฤติกรรมการบริโภกดังกล่าวยังไม่ได้อัตราประโยชน์หรือความพอใจสูงสุดและยังสามารถปรับเปลี่ยนให้ได้ความพอใจที่มากยิ่งขึ้นกว่าเดิม ผู้บริโภคก็จะเกิดการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมในการบริโภคให้ได้รับความพอใจสูงสุด

2. การรับรู้ข้อมูลข่าวสารมากขึ้น ทำให้ผู้บริโภคสามารถปรับเปลี่ยนค่าความน่าจะเป็นที่จะเกิดเหตุการณ์ที่ 1 และเหตุการณ์ที่ 2 ซึ่งจะส่งผลกระทบต่อไปยังอรรถประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับให้มีค่ามากขึ้นด้วย

การที่บุคคลในระบบมีการรับรู้ข้อมูลข่าวสารที่ไม่เท่าเทียมกัน อีกทั้งในข่าวสารเดียวกันก็ยังสามารถรับรู้ได้ในแง่มุมที่แตกต่างกัน ดังนั้นจึงทำให้ตลาดลึ้มเหลว โดยที่อุปสงค์และอุปทานเกิดการคาดเคลื่อนและส่งผลให้กลไกราคาทำงานผิดพลาดได้ ซึ่งสามารถสรุปผลของการเหลื่อมล้ำทางด้านข้อมูลของบุคคลในตลาดได้ 2 ลักษณะคือ

1. ความเสี่ยงทางด้านศีลธรรม (Moral Hazard) การที่บุคคลหนึ่งรู้ข่าวสารข้อมูลมากกว่าอีกคนหนึ่ง บุคคลนั้นๆ ย่อมมีความได้เปรียบมากกว่าและอาจเกิดการใช้ข้อมูลข่าวสารที่ตนได้เปรียบในการหลอกลวงผู้ที่ยังไม่รู้เพื่อประโยชน์ต่างๆ ของตนเอง

2. การเลือกที่เป็นผลเสีย (Adverse Selection) การที่ผู้ผลิตบางรายมีการผลิตสินค้าที่มีคุณภาพมากกว่าสินค้าชนิดเดียวกันที่มีอยู่ในตลาด ซึ่งการผลิตดังกล่าวย่อมมีต้นทุนที่สูงกว่าและทำให้ผู้ผลิตจำเป็นต้องตั้งราคาสินค้าของตนในระดับที่สูงกว่าสินค้าชนิดเดียวกันที่มีอยู่ในตลาด แต่ผู้บริโภคในตลาดนั้นๆ ไม่ได้รับรู้ถึงข้อมูลข่าวสารของคุณภาพที่แท้จริงของสินค้า ทำให้เมื่อผู้บริโภคเปรียบเทียบราคากับสินค้าชนิดเดียวกันในตลาดนั้นๆ จะรู้สึกว่าคุณภาพของสินค้าดังกล่าวมีราคาสูงจึงเสนอซื้อในปริมาณต่ำ ส่งผลให้ผู้ผลิตสินค้าดังกล่าวจำเป็นต้องลดราคาลง ซึ่งถ้าหากการลดราคาทำให้ผู้ผลิตรายนั้นไม่สามารถอยู่ในตลาดได้ ก็จำเป็นต้องออกจากระบบไป

ความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้ข้อมูลข่าวสารกับการตัดสินใจภายใต้ความไม่แน่นอนที่กล่าวมาทั้งหมดนั้น ต้องอยู่บนรากฐานของข้อสมมติที่ว่า การรับรู้ข่าวสารมีผลต่อการเลือกกลุ่มสินค้าในการบริโภคของผู้บริโภค โดยที่ Nicholson (1998: 242) ได้กล่าวไว้ว่า

...ข้อมูลสารสนเทศเป็นทรัพยากรทางเศรษฐกิจที่มีมูลค่า บุคคลผู้ซึ่งรู้แหล่งที่สามารถซื้อสินค้ามีคุณภาพดีในราคาต่ำย่อมสามารถขยายเส้นงบประมาณได้ไกลกว่าผู้ที่ไม่รู้ (Information is a valuable economic resource. People who know where to buy high quality goods cheaply can make their budgets stretch further than those who don't.)...

ดังนั้นจากสมการที่ 9 ซึ่งเป็นสมการอุปสงค์ สามารถประยุกต์ใช้กับเรื่องของการท่องเที่ยวได้โดยพิจารณาว่า รายได้ของผู้บริโภคนั้น เป็นรายได้ที่ผู้บริโภคตั้งใจใช้จ่ายไปกับการท่องเที่ยว สินค้า 1 คือ การท่องเที่ยวในประเทศไทย ระดับราคาสินค้า 1 คือราคาในการท่องเที่ยวในประเทศไทย สินค้า 2 คือการท่องเที่ยวในประเทศอื่นนอกเหนือจากประเทศไทย ระดับราคาของสินค้า 2 คือราคาในการท่องเที่ยวในประเทศอื่นที่ไม่ใช่ประเทศไทย และปัจจัยอื่นๆ เช่น การจัดปีการส่งเสริมการท่องเที่ยวของรัฐบาลในต่างประเทศ ซึ่งสะท้อนถึงการรับรู้ข่าวสารของผู้บริโภค เป็นต้น

แนวคิดเกี่ยวกับความยืดหยุ่นของอุปสงค์

จากทฤษฎีอุปสงค์ที่ผ่านมานั้น สามารถสรุปได้ว่าจำนวนอุปสงค์ถูกกำหนดจากปัจจัยใดบ้าง และเมื่อปัจจัยดังกล่าวมีการเปลี่ยนแปลงไปแล้วจำนวนอุปสงค์จะมีการเปลี่ยนแปลงไปในทิศทางใดเป็นขนาดเท่าใด นักเศรษฐศาสตร์ได้สังเกตเห็นว่า จำนวนอุปสงค์ของสินค้าบางอย่างมีปฏิกิริยาต่อการเปลี่ยนแปลงของตัวกำหนดโดยตรงหรือโดยอ้อมค่อนข้างสูง ในขณะที่ปฏิกิริยาดังกล่าวของสินค้าบางอย่างค่อนข้างต่ำ เพื่ออธิบายปรากฏการณ์เช่นนี้จึงมีการสร้างเครื่องมือตรวจวัดขึ้นมาและเรียกค่าที่คำนวณได้ว่า “ค่าความยืดหยุ่น” ดังนั้น ความยืดหยุ่นจึงเป็นการวัดเพื่อดูปฏิกิริยาตอบโต้ของจำนวนเสนอซื้อที่มีต่อการเปลี่ยนแปลงของตัวกำหนดต่างๆ ว่ามีความไวมากน้อยเพียงใด โดยในการคำนวณหาค่าความยืดหยุ่นนั้น จะคำนวณจากร้อยละของการเปลี่ยนแปลงของอุปสงค์ต่อร้อยละของการเปลี่ยนแปลงของปัจจัยกำหนดอุปสงค์ ซึ่งสามารถแสดงเป็นสูตรเบื้องต้นได้ดังนี้

$$E_d = \frac{\text{ร้อยละของการเปลี่ยนแปลงของอุปสงค์}}{\text{ร้อยละของการเปลี่ยนแปลงของปัจจัยกำหนดอุปสงค์}}$$

$$E_d = \frac{\% \Delta Q}{\% \Delta P}$$

$$E_d = \frac{\Delta Q}{\Delta P} \times \frac{P_1}{Q_1}$$

โดยให้ E_d = ความยืดหยุ่น

ΔQ = ส่วนเปลี่ยนแปลงของอุปสงค์

ΔP = ส่วนเปลี่ยนแปลงของปัจจัยกำหนดอุปสงค์

Q_1 = จำนวนซื้อเดิมก่อนราคาเปลี่ยนแปลง

P_1 = ระดับปัจจัยกำหนดอุปสงค์ เดิมก่อนการเปลี่ยนแปลง

ถ้าร้อยละของการเปลี่ยนแปลงของอุปสงค์มากกว่าร้อยละของการเปลี่ยนแปลงของปัจจัยกำหนดอุปสงค์ แสดงว่า อุปสงค์ต่อราคามีความยืดหยุ่นสูง (High Elasticity) ถ้าร้อยละของการเปลี่ยนแปลงของจำนวนซื้อน้อยกว่าร้อยละของการเปลี่ยนแปลงของปัจจัยกำหนดอุปสงค์ แสดงว่า อุปสงค์นั้นมีความยืดหยุ่นน้อย (Inelastic) ในที่นี้มีข้อพึงสังเกต คือ ตามกฎแห่งอุปสงค์ จำนวนซื้อย่อมแปรผกผันกับราคา ดังนั้น ความยืดหยุ่นของอุปสงค์ต่อราคาจึงมีเครื่องหมายติดลบเสมอ เครื่องหมายติดลบนี้แสดงแต่เพียงว่าราคาและจำนวนมีการเปลี่ยนแปลงไปในทิศทางตรงกันข้าม ดังนั้น ในการพิจารณาค่าความยืดหยุ่นที่คำนวณได้ว่ามีค่าสูงหรือต่ำ เราจึงดูเฉพาะค่าสัมบูรณ์ (Absolute Number) นั่นคือ ค่าที่ไม่คิดเครื่องหมายนั่นเอง นอกจากนี้ความยืดหยุ่นของอุปสงค์จะมีค่าต่างๆ กัน แต่ละค่าแสดงให้เห็นว่าอุปสงค์มีความยืดหยุ่นมากน้อยเพียงใด ค่าของความยืดหยุ่นยิ่งมากเท่าไร อุปสงค์ก็มีความยืดหยุ่นมากเท่านั้น เราสามารถแบ่งความยืดหยุ่นออกเป็น 5 ชนิดตามค่าของความยืดหยุ่น ดังนี้

1. อุปสงค์ไม่มีความยืดหยุ่นเลย (Perfectly Inelastic Demand) ค่าความยืดหยุ่นเท่ากับ 0 ในกรณีนี้จำนวนซื้อจะไม่เปลี่ยนแปลงเมื่อราคาเปลี่ยนแปลงไป เส้นอุปสงค์ตั้งฉากกับแกนนอน รายจ่ายรวมของผู้บริโภค (ซึ่งก็คือรายรับรวมของผู้ผลิต) จะเปลี่ยนแปลงในทิศทางเดียวกับการเปลี่ยนแปลงของราคา คือ ราคาลด รายได้ลด ราคาเพิ่ม รายได้เพิ่ม อนึ่ง ในโลกแห่งความเป็นจริงเชื่อกันว่าคงไม่มีสินค้าใดที่มีราคาเป็นค่าอสงไขย (Infinity) ดังนั้น จึงไม่มีเส้นอุปสงค์แบบตั้งฉากกับแกนนอนในโลกแห่งความเป็นจริง

2. อุปสงค์มีความยืดหยุ่นน้อย (Relatively Inelastic Demand) ค่าความยืดหยุ่นมากกว่า 0 แต่น้อยกว่า 1 ร้อยละของการเปลี่ยนแปลงของอุปสงค์น้อยกว่าร้อยละของการเปลี่ยนแปลงของราคา ลักษณะของเส้นอุปสงค์จะค่อนข้างชัน ในกรณีนี้รายจ่ายของผู้บริโภคจะเปลี่ยนแปลงในทิศทางเดียวกับการเปลี่ยนแปลงของราคา ถ้าราคาลดรายจ่ายจะลด ราคาสูงขึ้นรายจ่ายจะเพิ่มขึ้น

3. อุปสงค์มีความยืดหยุ่นคงที่ (Unitary Elastic Demand) ค่าความยืดหยุ่นเท่ากับ 1 หมายความว่า ร้อยละของการเปลี่ยนแปลงของอุปสงค์เท่ากับร้อยละของการเปลี่ยนแปลงของราคา อุปสงค์จะเป็นเส้นโค้งแบบ Rectangular Hyperbolar เส้นอุปสงค์ลักษณะนี้จะมีพื้นที่รูปสี่เหลี่ยมใต้เส้นโค้งนี้เท่ากันตลอด แสดงว่ารายจ่ายรวมของผู้บริโภคเท่าเดิมไม่ว่าราคาจะลดลงหรือสูงขึ้น

4. อุปสงค์มีความยืดหยุ่นมาก (Relatively Elastic Demand) ค่าความยืดหยุ่นมากกว่า 1 แต่น้อยกว่าอสงไขย หมายความว่า ร้อยละของการเปลี่ยนแปลงของจำนวนซื้อ มากกว่าร้อยละของการเปลี่ยนแปลงของราคา ดังนั้น รายจ่ายรวมจะลดลงถ้าราคาสูงขึ้น และจะเพิ่มขึ้นเมื่อราคาลดลง ลักษณะของเส้นอุปสงค์ค่อนข้างลาด

5. อุปสงค์มีความยืดหยุ่นมากที่สุด (Perfectly Elastic Demand) ค่าความยืดหยุ่นเท่ากับ อสงไขย จำนวนซื้อจะเพิ่มขึ้นโดยไม่จำกัดเมื่อผู้ผลิตขายตามราคาที่กำหนดโดยตลาดหรือลดราคา ลง แต่ถ้าผู้ขายขึ้นราคาแม้เพียงเล็กน้อย เขาจะพบว่าจำนวนซื้อลดลงเหลือ 0 ผู้ขายแต่ละคนที่เผชิญ กับเส้นอุปสงค์แบบนี้ย่อมไม่อาจตั้งราคาสินค้าของตนให้สูงกว่าราคาตลาดได้ เส้นอุปสงค์จะมี ลักษณะเป็นเส้นตรงขนานกับแกนนอน

นอกจากนี้แล้ว จุดต่างๆ บนเส้นอุปสงค์ยังมีความยืดหยุ่นไม่เท่ากัน ยกเว้นกรณีที่อุปสงค์ เป็นเส้นตั้งฉากหรือขนานกับแกนนอน หรือเป็นเส้นโค้งแบบ Rectangular Hyperbolar ซึ่งทุกจุดบน เส้นอุปสงค์จะมีความยืดหยุ่นเท่ากัน กล่าวโดยสรุป ในกรณีที่อุปสงค์เป็นเส้นตรง ให้แบ่งเส้นอุป สงค์ออกเป็น 2 ส่วนเท่าๆ กัน ณ จุดกึ่งกลางของเส้นความยืดหยุ่นจะมีค่าเท่ากับ 1 ส่วนของเส้นอุป สงค์ที่อยู่เหนือจุดนี้ขึ้นไปความยืดหยุ่นจะมีค่ามากกว่า 1 ส่วนของเส้นอุปสงค์ที่อยู่ต่ำกว่าจุดนี้ลงมา ความยืดหยุ่นจะมีค่าน้อยกว่า 1

โดยสรุปแล้ว ทฤษฎีอุปสงค์และความยืดหยุ่นเป็นทฤษฎีที่อธิบายถึงพฤติกรรมการบริโภค ที่มีต่อสินค้าหรือบริการชนิดใดชนิดหนึ่ง โดยพิจารณาภายใต้ปัจจัยต่างๆ มากมาย เช่น ระดับราคา สินค้าชนิดนั้นๆ ระดับราคาสินค้าชนิดอื่นที่เกี่ยวข้อง และรายได้ของผู้บริโภค เป็นต้น

แบบจำลองที่ใช้ในการศึกษา

ในการศึกษาครั้งนี้ จะทำการสร้างอุปสงค์การท่องเที่ยวระหว่างประเทศในประเทศไทยของ นักท่องเที่ยวทั้ง 2 สัญชาติในลักษณะเดียวกัน โดยอุปสงค์ที่สร้างขึ้นนั้นจะดัดแปลงมาจากแบบ จำลองอุปสงค์ในสมการที่ 9 ในทฤษฎีอุปสงค์ ซึ่งจะมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

$$D_i = F(P_{ti}; P_{ti-1}, P_{mi}, P_{mi-1}, Y_i, Y_{i-1}, PO_i, PO_{i-1}, T_{i-1}, A)$$

โดยกำหนดให้

- D = อุปสงค์การท่องเที่ยวระหว่างประเทศ มีหน่วยเป็นวัน
 P_t = ราคาการท่องเที่ยวต่อวันในประเทศไทย มีหน่วยเป็นเงินสกุลนักท่องเที่ยว
 P_m = ราคาการท่องเที่ยวต่อวันในประเทศมาเลเซีย มีหน่วยเป็นเงินสกุลนักท่องเที่ยว
 Y = รายได้ต่อหัวของนักท่องเที่ยว มีหน่วยเป็นเงินสกุลนักท่องเที่ยว
 PO = งบประมาณการส่งเสริมการท่องเที่ยวของประเทศไทยที่มีการใช้จ่ายในประเทศนักท่องเที่ยว จำแนกตามประเทศของนักท่องเที่ยว มีหน่วยเป็นเงินสกุลนักท่องเที่ยว
 T = จำนวนนักท่องเที่ยวระหว่างประเทศจำแนกตามประเทศนักท่องเที่ยว มีหน่วยเป็นคน
 A = ตัวแปรหุ่นการจัดเทศกาลส่งเสริมการท่องเที่ยวไทย
 A = 0 แทนปีที่มีการจัดเทศกาลส่งเสริมการท่องเที่ยวไทย
 A = 1 แทนปีที่ไม่มีการจัดเทศกาลส่งเสริมการท่องเที่ยวไทย
 i = ปีที่ i
 i-1 = ปีที่ i-1

โดยที่ตัวแปรอิสระภายในแบบจำลองจะถูกปรับค่าให้อยู่ในรูปแท้จริง ซึ่งจะทำการปรับค่าจากดัชนีราคาผู้บริโภคของประเทศนักท่องเที่ยว โดยกำหนดให้ปี พ.ศ. 2530 เป็นปีฐาน ยกเว้นตัวแปรจำนวนนักท่องเที่ยวระหว่างประเทศและตัวแปรหุ่นการจัดเทศกาลปีส่งเสริมการท่องเที่ยวไทยเท่านั้นที่ไม่มีการปรับค่า

สมมติฐานในการศึกษา

ในการศึกษาอุปสงค์การเที่ยวระหว่างประเทศในครั้งนี้มีสมมติฐานในการศึกษาทางด้านต่างๆ ดังต่อไปนี้คือ

1. ราคาการท่องเที่ยวระหว่างประเทศในประเทศไทยเป็นตัวแปรสำคัญในการกำหนดอุปสงค์การเที่ยวระหว่างประเทศในประเทศไทยของนักท่องเที่ยวจากทั้ง 2 ประเทศ โดยที่ความ

สัมพันธระหว่างอุปสงค์การท่องเที่ยวระหว่างประเทศกับราคาการท่องเที่ยวต่อวันในประเทศไทย ทั้งในปีที่ i และปีที่ $i-1$ มีความสัมพันธ์เป็นลบ ซึ่งเป็นไปตามทฤษฎีอุปสงค์ โดยถ้าหากประเทศไทยลดราคาการท่องเที่ยวต่อวันในประเทศลง จะส่งผลให้จำนวนการเสนอซื้อการท่องเที่ยวระหว่างประเทศในประเทศไทยมีมากขึ้น นอกจากนี้ ค่าสัมประสิทธิ์ของราคาการท่องเที่ยวต่อวันในประเทศไทยในปีที่ i จะมีค่ามากกว่าค่าสัมประสิทธิ์ของราคาการท่องเที่ยวในปีที่ $i-1$ เป็นการแสดงว่า การเปลี่ยนแปลงของราคาในการท่องเที่ยวในปีที่ i จะส่งผลกระทบต่ออุปสงค์การท่องเที่ยวระหว่างประเทศมากกว่าการเปลี่ยนแปลงของราคาในการท่องเที่ยวในปีที่ $i-1$

2. กำหนดให้ประเทศมาเลเซียเป็นประเทศคู่แข่งทางการท่องเที่ยวระหว่างประเทศกับประเทศไทย โดยที่การท่องเที่ยวระหว่างประเทศในประเทศมาเลเซียสามารถทดแทนการท่องเที่ยวระหว่างประเทศในประเทศไทยได้ ดังนั้นการเปลี่ยนแปลงระดับราคาในการท่องเที่ยวในประเทศมาเลเซียจึงส่งผลกระทบต่อปริมาณอุปสงค์การท่องเที่ยวระหว่างประเทศในประเทศไทยด้วย จึงทำให้ความสัมพันธ์ระหว่างอุปสงค์การท่องเที่ยวระหว่างประเทศกับราคาการท่องเที่ยวต่อวันในประเทศมาเลเซียทั้งในปีที่ i และปีที่ $i-1$ มีความสัมพันธ์เป็นบวก หมายความว่า เมื่อประเทศมาเลเซียลดราคาการท่องเที่ยวต่อวันลง จะทำให้จำนวนการเสนอซื้อการท่องเที่ยวระหว่างประเทศในประเทศไทยลดปริมาณลงด้วยเช่นกัน นอกจากนี้ ค่าสัมประสิทธิ์ของราคาการท่องเที่ยวต่อวันในประเทศมาเลเซียในปีที่ i จะมีค่ามากกว่าค่าสัมประสิทธิ์ของราคาการท่องเที่ยวในปีที่ $i-1$ เช่นเดียวกันกับในกรณีของราคาในการท่องเที่ยวต่อวันในประเทศไทย ซึ่งการเปลี่ยนแปลงของราคาในการท่องเที่ยวในประเทศมาเลเซียในปีที่ i จะส่งผลกระทบต่ออุปสงค์การท่องเที่ยวมากกว่าการเปลี่ยนแปลงของราคาในการท่องเที่ยวในประเทศมาเลเซียในปีที่ $i-1$

3. รายได้ของนักท่องเที่ยวสามารถกำหนดอุปสงค์การท่องเที่ยวระหว่างประเทศได้ โดยที่ความสัมพันธ์ระหว่างอุปสงค์การท่องเที่ยวระหว่างประเทศกับรายได้ต่อตัวของนักท่องเที่ยวระหว่างประเทศทั้งในปีที่ i และปีที่ $i-1$ มีความสัมพันธ์เป็นบวก ซึ่งถ้าหากนักท่องเที่ยวได้รับรายได้ต่อตัวเพิ่มมากขึ้น ก็จะทำการเสนอซื้อการท่องเที่ยวในประเทศไทยเพิ่มมากขึ้นด้วย ซึ่งเป็นไปตามทฤษฎีอุปสงค์ที่ได้กล่าวมาแล้ว

4. การจัดสรรงบประมาณส่งเสริมการท่องเที่ยวระหว่างประเทศของประเทศไทยในประเทศนักท่องเที่ยว ซึ่งมีวัตถุประสงค์เพื่อเผยแพร่ข้อมูลทางด้านการท่องเที่ยวในประเทศไทยให้แก่นักท่องเที่ยวระหว่างประเทศ และบุคคลทั่วไปที่สนใจการเดินทางเข้ามาท่องเที่ยวในประเทศไทย ดังนั้นการจัดสรรงบประมาณดังกล่าวจึงถือได้ว่าเป็นการให้ข้อมูลในลักษณะหนึ่ง ซึ่งการรับรู้

ข่าวสารข้อมูลของผู้บริโภคจะมีส่วนในการกำหนดปริมาณอุปสงค์ดังที่ได้กล่าวไว้ในทฤษฎีอุปสงค์แล้ว ดังนั้นความสัมพันธ์ระหว่างอุปสงค์การท่องเที่ยวระหว่างประเทศกับงบประมาณการส่งเสริมการท่องเที่ยวในต่างประเทศของประเทศไทยทั้งในปีที่ i และปีที่ $i-1$ จึงมีความสัมพันธ์เป็นบวก ซึ่งถ้าประเทศไทยเพิ่มงบประมาณในการส่งเสริมการท่องเที่ยวในต่างประเทศมากขึ้น นักท่องเที่ยวในต่างประเทศจะทำการเสนอซื้อการท่องเที่ยวในประเทศไทยเพิ่มมากขึ้นด้วย

5. จากการศึกษาเรื่อง Gradual Switching Regression Estimates of Tourism Demand ของ Gallet และ Braun (2001) โดยในการศึกษาได้กำหนดให้อุปสงค์การท่องเที่ยวคือจำนวนนักท่องเที่ยวในปีปัจจุบัน และผลการศึกษาพบว่าจำนวนนักท่องเที่ยวในช่วงเวลาก่อนมีผลในการกำหนดจำนวนอุปสงค์ในปัจจุบันด้วย นอกจากนี้ จากสถิตินักท่องเที่ยวระหว่างประเทศจำแนกตามจำนวนครั้งที่นักท่องเที่ยวได้เข้ามาท่องเที่ยวในประเทศไทยในช่วงระหว่างปี พ.ศ. 2530-2544 ซึ่งได้แสดงไว้ในตารางที่ 6 พบว่าในแต่ละปีนั้น ประเทศไทยได้รับนักท่องเที่ยวระหว่างประเทศที่ได้มีการเดินทางเข้ามาท่องเที่ยวในประเทศไทยมากกว่าหนึ่งครั้งโดยเฉลี่ยประมาณ 3,173,348 คนหรือคิดเป็นร้อยละ 48.95 จากจำนวนนักท่องเที่ยวทั้งหมด ดังนั้นในการศึกษาในครั้งนี้จึงกำหนดให้จำนวนนักท่องเที่ยวจำแนกตามประเทศในปีก่อนหน้ามีส่วนในการกำหนดอุปสงค์การท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวจากประเทศนั้นๆ ในปีปัจจุบัน โดยที่อุปสงค์การท่องเที่ยวระหว่างประเทศกับจำนวนนักท่องเที่ยวระหว่างประเทศในปีที่ i มีความสัมพันธ์เป็นบวก

6. ประเทศไทยได้มีจัดเทศกาลปีการส่งเสริมการท่องเที่ยวไทยอย่างเป็นทางการในครั้งแรกในปี พ.ศ. 2530 ภายใต้ชื่อโครงการ Visit Thailand Year 1987 และเทศกาลปีการส่งเสริมการท่องเที่ยวไทยอีกครั้งในระหว่างปี พ.ศ. 2541-2542 ภายใต้ชื่อ Amazing Thailand 1998-1999 โดยในการจัดโครงการดังกล่าวได้มีการประชาสัมพันธ์อย่างมาก ซึ่งถือได้ว่าเป็นการให้ข้อมูลในอีกลักษณะหนึ่งเช่นเดียวกันกับในกรณีของการจัดสรรงบประมาณส่งเสริมการท่องเที่ยวระหว่างประเทศของประเทศไทยในประเทศนักท่องเที่ยว ดังนั้นการจัดเทศกาลปีการส่งเสริมการท่องเที่ยวไทยอย่างเป็นทางการจึงเป็นอีกปัจจัยหนึ่งที่มีส่วนร่วมในการกำหนดอุปสงค์การท่องเที่ยวระหว่างประเทศ โดยที่อุปสงค์การท่องเที่ยวกับตัวแปรหุ่นการจัดปีเทศกาลส่งเสริมการท่องเที่ยวไทยมีความสัมพันธ์เป็นบวก ถ้าประเทศไทยมีการจัดเทศกาลปีการส่งเสริมการท่องเที่ยวแล้วการเสนอซื้อการท่องเที่ยวในประเทศไทยก็จะเพิ่มมากขึ้นด้วย

ตารางที่ 6 จำนวนนักท่องเที่ยวระหว่างประเทศที่ประเทศไทยได้รับจำแนกตามจำนวนครั้งที่
นักท่องเที่ยวได้เข้ามาท่องเที่ยวในประเทศไทยตั้งแต่ปี พ.ศ. 2530-2544

(หน่วย: คน)

ปี	นักท่องเที่ยวทั้งหมด	นักท่องเที่ยวที่เข้ามา ท่องเที่ยวครั้งแรก	นักท่องเที่ยวที่เข้ามา ท่องเที่ยวหลายครั้ง
2530	3,482,958	1,713,964	1,768,994
2531	4,230,737	1,896,639	2,334,098
2532	4,809,508	2,542,787	2,266,721
2533	5,298,860	3,060,092	2,238,768
2534	5,086,899	2,771,851	2,315,048
2535	5,136,443	2,733,615	2,402,828
2536	5,760,533	3,098,591	2,661,942
2537	6,166,496	3,256,527	2,909,969
2538	6,951,566	3,484,125	3,467,441
2539	7,192,145	3,589,766	3,602,379
2540	7,211,345	3,474,946	3,746,399
2541	7,764,930	3,789,077	3,975,853
2542	8,580,322	4,414,775	4,165,557
2543	9,508,623	4,971,163	4,537,460
2544	10,061,950	4,855,192	5,206,758
เฉลี่ย	6,482,888	3,310,207	3,173,348
อัตราส่วน	100	51.06	48.95

ที่มา: Tourism Authority of Thailand, 2002

บทที่ 3

การท่องเที่ยวระหว่างประเทศโดยทั่วไป

สำหรับเนื้อหาในบทนี้ จะเกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวระหว่างประเทศโดยทั่วไป โดยจะเริ่มต้นจากการท่องเที่ยวระหว่างประเทศในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ การท่องเที่ยวระหว่างประเทศในประเทศไทยและการท่องเที่ยวระหว่างประเทศในประเทศมาเลเซียตามลำดับ โดยในแต่ละหัวข้อดังกล่าวนี้ จะมีรายละเอียดดังต่อไปนี้คือ

การท่องเที่ยวระหว่างประเทศในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้

สำหรับในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้นั้น ถือได้ว่าเป็นอีกภูมิภาคหนึ่งที่เป็นแหล่งท่องเที่ยวสำคัญของโลก เนื่องจากหลายๆ ประเทศในแถบภูมิภาคนี้ มีประวัติศาสตร์และวัฒนธรรมท้องถิ่นที่สืบเนื่องกันมายาวนาน อีกทั้งยังมีแหล่งธรรมชาติที่งดงามและอุดมสมบูรณ์ นอกจากนี้ สถานที่ท่องเที่ยวหลายแห่งในภูมิภาคนี้ ยังได้รับการประกาศให้เป็นมรดกโลก เช่น นครวัดนครธมในประเทศกัมพูชาที่เป็น 1 ใน 7 สิ่งมหัศจรรย์ของโลกในยุคโบราณ และเจดีย์ชเวดากองในประเทศพม่าที่ได้รับการยกย่องให้เป็นเจดีย์ที่สวยงามที่สุดในโลก เป็นต้น ดังนั้นภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้จึงถือเป็นแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติและวัฒนธรรมท้องถิ่นที่มีราคาประหยัด โดยแต่ละประเทศในภูมิภาคนี้ ได้ให้ความสนใจกับการท่องเที่ยวระหว่างประเทศเป็นอย่างมากและได้ทำการแข่งขันทางด้านการท่องเที่ยวระหว่างประเทศมาโดยตลอด

ซึ่งในตารางผนวกที่ 1 ได้แสดงถึงจำนวนนักท่องเที่ยวระหว่างประเทศที่ประเทศสำคัญต่างๆ ในแถบภูมิภาคนี้ได้รับรวมถึงอัตราการเปลี่ยนแปลงในช่วงเวลาระหว่าง ปี พ.ศ.2533-2543 พบว่าจำนวนนักท่องเที่ยวระหว่างประเทศที่ประเทศต่างๆ ได้รับ ได้มีการขยายตัวขึ้นอย่างต่อเนื่องเรื่อยมา และเมื่อพิจารณาทางด้านจำนวนนักท่องเที่ยวระหว่างประเทศที่ได้รับจะพบว่าประเทศที่ได้รับจำนวนนักท่องเที่ยวระหว่างประเทศเกิน 4 ล้านคนต่อปี มีอยู่ 4 ประเทศคือ มาเลเซีย ไทย สิงคโปร์ และอินโดนีเซีย โดยมีจำนวนนักท่องเที่ยวระหว่างประเทศโดยเฉลี่ยในช่วงเวลาดังกล่าวคือ 7,048,365 คน 6,793,489 คน 6,596,357 คน และ 4,014,831 คนตามลำดับ ซึ่งประเทศที่ได้รับนักท่องเที่ยวระหว่างประเทศมากเป็นอันดับหนึ่งของภูมิภาคนี้ ได้แก่ประเทศมาเลเซีย

เมื่อพิจารณาในรายละเอียดแต่ละปีแล้ว พบว่าประเทศมาเลเซียได้รับนักท่องเที่ยวระหว่างประเทศในจำนวนมากเป็นอันดับหนึ่งมาโดยตลอด โดยจะมีเพียงแคในช่วงระยะเวลาระหว่างปี พ.ศ. 2539-2542 เท่านั้น ที่ประเทศมาเลเซียได้รับจำนวนนักท่องเที่ยวระหว่างประเทศน้อยกว่าจำนวนนักท่องเที่ยวระหว่างประเทศที่ประเทศไทยและประเทศสิงคโปร์ได้รับ ซึ่งในกรณีของประเทศไทยนั้น อาจเป็นผลมาจากการจัดโครงการส่งเสริมการท่องเที่ยวไทยปี พ.ศ. 2541-2542 ภายใต้ชื่อโครงการ Amazing Thailand 1998-1999

นอกจากนี้เมื่อเปรียบเทียบจำนวนนักท่องเที่ยวระหว่างประเทศที่ประเทศไทยและประเทศมาเลเซียได้รับโดยเฉลี่ยในแต่ละปี จะพบว่าจำนวนนักท่องเที่ยวระหว่างประเทศโดยเฉลี่ยที่ประเทศมาเลเซียได้รับจะมากกว่าที่ประเทศไทยได้รับประมาณ 254,867 คนต่อปี แต่เมื่อพิจารณาในรายละเอียดในแต่ละปีจะพบว่าจำนวนนักท่องเที่ยวระหว่างประเทศของประเทศไทยและประเทศมาเลเซียมีขนาดที่ใกล้เคียงกันมากในหลายๆ ปี อีกทั้งในบางปีจำนวนนักท่องเที่ยวระหว่างประเทศของทั้ง 2 ประเทศยังสามารถสลับกันมากกว่าหรือน้อยกว่าได้

นอกจากนี้ ลักษณะต่างๆ โดยรวมระหว่างประเทศไทยกับประเทศมาเลเซียยังมีความใกล้เคียง เช่น ประเทศไทยมีขนาดของประเทศใกล้เคียงกับประเทศมาเลเซียและมีพรมแดนระหว่างประเทศติดกัน มีสภาพภูมิประเทศภูมิอากาศคล้ายคลึงกัน และมีการส่งเสริมการท่องเที่ยวระหว่างประเทศในลักษณะเดียวกัน เป็นต้น ทำให้สามารถสรุปได้ว่าประเทศไทยกับประเทศมาเลเซียมีการแข่งขันทางการท่องเที่ยวระหว่างกันและกัน

สำหรับประเทศสิงคโปร์นั้น ในช่วงระยะเวลาระหว่างปี พ.ศ. 2533-2539 ประเทศสิงคโปร์ได้รับจำนวนนักท่องเที่ยวระหว่างประเทศเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ ก่อนที่จะมีจำนวนที่ลดลงในช่วงปี พ.ศ. 2540-2542 ซึ่งเป็นผลสืบเนื่องมาจากการเกิดวิกฤตเศรษฐกิจในช่วงเวลานั้น ก่อนที่จำนวนนักท่องเที่ยวจะเพิ่มขึ้นอีกครั้งในปี พ.ศ. 2543 โดยเฉลี่ยแล้วประเทศสิงคโปร์ได้รับจำนวนนักท่องเที่ยวระหว่างประเทศประมาณปีละ 6,596,357 คน และเมื่อเปรียบเทียบจำนวนนักท่องเที่ยวระหว่างประเทศที่ประเทศสิงคโปร์ได้รับกับที่ประเทศไทยได้รับ จะพบว่าจำนวนนักท่องเที่ยวระหว่างประเทศโดยเฉลี่ยของประเทศไทยจะมากกว่าของสิงคโปร์ประมาณ 197,132 คนต่อปี ซึ่งเมื่อพิจารณาในรายละเอียดในแต่ละปี จะพบว่า ในช่วงระหว่างปี พ.ศ. 2533-2539 จำนวนนักท่องเที่ยวที่ประเทศสิงคโปร์ได้รับมีจำนวนมากกว่าที่ประเทศไทยได้รับมาโดยตลอด แต่ในช่วงระยะเวลาระหว่างปี พ.ศ. 2540-2543 ประเทศไทยกลับได้รับจำนวนนักท่องเที่ยวมากกว่าที่ประเทศสิงคโปร์ได้รับเช่นกัน

นอกจากนี้ จากตารางผนวกที่ 2 ซึ่งได้แสดงสัดส่วนจำนวนนักท่องเที่ยวระหว่างประเทศที่ประเทศไทยและประเทศสิงคโปร์ได้รับในช่วงระหว่างปี พ.ศ. 2533-2543 ซึ่งได้แสดงให้เห็นว่า ในระหว่างปี พ.ศ. 2533-2539 ค่าสัดส่วนของนักท่องเที่ยวระหว่างประเทศมีค่าน้อยกว่า 1 แสดงถึงจำนวนนักท่องเที่ยวที่ประเทศไทยได้รับน้อยกว่าที่ประเทศสิงคโปร์ได้รับ แต่ในช่วงระหว่างปี พ.ศ. 2535-2539 แม้ว่าค่าของสัดส่วนจะยังคงน้อยกว่า 1 แต่ก็ได้มีการเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง แสดงว่า ความแตกต่างของจำนวนนักท่องเที่ยวระหว่างประเทศของประเทศไทยกับประเทศสิงคโปร์มีค่าลดลงเรื่อยๆ เช่นกัน จนในกระทั่ง ในปี พ.ศ. 2540 ที่ประเทศไทยได้รับจำนวนนักท่องเที่ยวที่มากกว่าประเทศสิงคโปร์ โดยค่าสัดส่วนในตารางผนวกที่ 2 ได้พลิกกลับมากกว่า 1 และมากกว่า 1 ในจำนวนที่เพิ่มมากขึ้นมาโดยตลอด แสดงว่าประเทศไทยได้รับจำนวนนักท่องเที่ยวระหว่างประเทศที่มากกว่าประเทศสิงคโปร์ได้รับในสัดส่วนที่มากขึ้นมาโดยตลอด

ดังนั้นในการศึกษารั้งนี้ จึงไม่ได้พิจารณาประเทศสิงคโปร์เป็นประเทศคู่แข่งทางการท่องเที่ยวที่สำคัญของประเทศไทย เนื่องจากสภาพของประเทศสิงคโปร์และประเทศไทยมีความแตกต่างกันมาก ทั้งทางด้านของขนาดของประเทศ และทางด้านของทรัพยากรท้องถิ่น อีกทั้งประเทศสิงคโปร์ยังมีสภาพเป็นเมืองท่าที่สำคัญ และจำนวนนักท่องเที่ยวระหว่างประเทศที่ประเทศไทยกับประเทศสิงคโปร์ได้รับไม่ได้มีการสลับกันมากกว่าหรือน้อยกว่าดังที่จะเห็นได้จากค่าสัดส่วนในตารางผนวกที่ 2 ที่มีค่าเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ ในช่วงระหว่างปี พ.ศ. 2540-2543 ดังนั้นการท่องเที่ยวระหว่างประเทศของประเทศไทยกับประเทศสิงคโปร์จึงไม่สามารถเปรียบเทียบกันได้

เมื่อพิจารณารายละเอียดทางด้านจำนวนนักท่องเที่ยวในแต่ละปีของประเทศอินโดนีเซีย และของประเทศอื่นในภูมิภาคนี้ที่นอกเหนือจากประเทศที่ได้กล่าวมาแล้วนั้น พบว่าในประเทศต่างๆ โดยมากจะมีการเปลี่ยนแปลงในจำนวนนักท่องเที่ยวระหว่างประเทศไปในทิศทางเดียวกัน โดยพิจารณาได้จากการมีอัตราการเปลี่ยนแปลงเพิ่มขึ้นหรือลดลงในปีเดียวกัน ซึ่งโดยมากจะมีจำนวนนักท่องเที่ยวระหว่างประเทศลดลงในปี พ.ศ. 2541 ซึ่งเป็นผลมาจากวิกฤติการณ์ทางเศรษฐกิจ หากพิจารณาจำนวนนักท่องเที่ยวระหว่างประเทศที่กลุ่มประเทศเหล่านี้ได้รับเปรียบเทียบกับจำนวนนักท่องเที่ยวระหว่างประเทศที่ประเทศมาเลเซีย ประเทศไทยและประเทศสิงคโปร์ได้รับ จะพบว่าไม่มีประเทศอื่นใดอีกแล้วในภูมิภาคนี้ที่จะได้รับจำนวนนักท่องเที่ยวระหว่างประเทศในปีหนึ่งปีใดในระหว่างช่วงปี พ.ศ. 2533-2544 นี้ที่จะมากกว่าจำนวนนักท่องเที่ยวในประเทศมาเลเซีย ประเทศไทย และประเทศสิงคโปร์ ดังนั้น 3 ประเทศดังกล่าวจึงถือเป็นแหล่งท่องเที่ยวที่สำคัญของภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้

หากพิจารณาในอัตราการเปลี่ยนแปลงของจำนวนนักท่องเที่ยวระหว่างประเทศในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ นี้ จะพบว่าประเทศที่มีอัตราการเปลี่ยนแปลงของนักท่องเที่ยวระหว่างประเทศโดยเฉลี่ยเพิ่มขึ้นเกินกว่าร้อยละ 20 ต่อปี มีเพียงแค่ประเทศเวียดนามเพียงประเทศเดียวเท่านั้น คือ ประมาณร้อยละ 26.36 ต่อปี รองลงมาคือ ประเทศอินโดนีเซียมีอัตราการเปลี่ยนแปลงจำนวนนักท่องเที่ยวระหว่างประเทศโดยเฉลี่ยเพิ่มขึ้นเป็นอันดับที่สองของภูมิภาค คือ ประมาณร้อยละ 9.20 ต่อปี สำหรับประเทศไทยนั้น ประเทศไทยมีอัตราการเปลี่ยนแปลงจำนวนนักท่องเที่ยวระหว่างประเทศเพิ่มขึ้นร้อยละ 6.24 ต่อปีซึ่งสูงกว่าประเทศมาเลเซียและประเทศสิงคโปร์ที่มีอัตราการเปลี่ยนแปลงอยู่ที่ 4.77 และ 4.02 ต่อปีตามลำดับ สาเหตุที่เป็นเช่นนั้นเพราะว่าประเทศเวียดนามได้รับจำนวนนักท่องเที่ยวระหว่างประเทศในจำนวนต่ำจึงทำให้ยังคงมีศักยภาพในการขยายการท่องเที่ยวระหว่างประเทศได้มากในขณะที่ประเทศมาเลเซีย ไทย และสิงคโปร์ได้รับจำนวนนักท่องเที่ยวระหว่างประเทศในจำนวนมากพอสมควร และเริ่มอิ่มตัว ดังนั้นการท่องเที่ยวของทั้ง 3 ประเทศนี้จึงมีโอกาสในการขยายตัวของการท่องเที่ยวในอัตราที่สูงเช่นนั้นได้ยาก

โดยรวมแล้วการท่องเที่ยวระหว่างประเทศในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้มีการขยายตัวอย่างต่อเนื่องมาโดยตลอด โดยพิจารณาได้จากจำนวนนักท่องเที่ยวระหว่างประเทศและอัตราการเปลี่ยนแปลงที่มีค่าเป็นบวก กระทั่งในปี พ.ศ. 2540-2541 จำนวนนักท่องเที่ยวระหว่างประเทศของหลายๆ ประเทศในภูมิภาคนี้จึงได้มีจำนวนลดลงและมีอัตราการเปลี่ยนแปลงเป็นลบ อันเนื่องมาจากปัญหาวิกฤตการณ์ทางเศรษฐกิจ จนกระทั่งในปี พ.ศ. 2542 ทุกประเทศจึงได้มีจำนวนนักท่องเที่ยวระหว่างประเทศเพิ่มขึ้นและมีอัตราการเปลี่ยนแปลงเป็นบวกอีกครั้ง โดยที่ประเทศมาเลเซียเป็นประเทศที่ได้รับจำนวนนักท่องเที่ยวระหว่างประเทศมากที่สุดในภูมิภาค รองลงมาคือประเทศไทย และประเทศสิงคโปร์ แต่ประเทศเวียดนามได้รับจำนวนนักท่องเที่ยวระหว่างประเทศในอัตราที่เพิ่มขึ้นมากที่สุด ในภูมิภาคสะท้อนถึงความสามารถในการขยายตลาดการท่องเที่ยวระหว่างประเทศของประเทศเวียดนามที่มีการขยายตัวอย่างมาก รองลงมาคือประเทศอินโดนีเซีย และฟิลิปปินส์

การท่องเที่ยวระหว่างประเทศในประเทศไทย

สำหรับในกรณีของการท่องเที่ยวระหว่างประเทศในประเทศไทยนั้น ประเทศไทยได้ให้ความสำคัญกับการท่องเที่ยวระหว่างประเทศเป็นอย่างมาก โดยในปี พ.ศ. 2503 ได้มีการจัดตั้งหน่วยงานที่มีหน้าที่ในการควบคุมและบริหารงานทางด้านการท่องเที่ยวรวมไปถึงการเก็บรวบรวมข้อมูลจากการท่องเที่ยวโดยเฉพาะ นั่นก็คือ องค์การส่งเสริมการท่องเที่ยว (อสท.) ก่อนที่จะได้มีการเปลี่ยนแปลงเป็นการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย (ททท.) ในปี พ.ศ. 2522 และได้มีการพัฒนาต่อเป็น

กระทรวงท่องเที่ยวและกีฬา ในปี พ.ศ. 2545 นอกจากนี้ ประเทศไทยยังได้พิจารณาให้การท่องเที่ยวเป็นส่วนหนึ่งของแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติฉบับที่ 3 ในปี พ.ศ. 2520 และในปี พ.ศ. 2530 ประเทศไทยได้มีการจัดปีการส่งเสริมการท่องเที่ยวระหว่างประเทศอย่างเป็นทางการเป็นครั้งแรกภายใต้ชื่อโครงการคือ Visit Thailand Year 1987 หรือปีการส่งเสริมการท่องเที่ยวไทย 2530 ซึ่งก็ได้ประสบความสำเร็จเป็นอย่างมาก จนกระทั่งเมื่อประเทศไทยเกิดปัญหาวิกฤตการณ์ทางเศรษฐกิจในปี พ.ศ. 2540 การท่องเที่ยวก็ได้เข้ามามีบทบาทอีกครั้ง โดยรัฐบาลไทยได้มีการประกาศให้ปี 2541-2542 เป็นปีโครงการส่งเสริมการท่องเที่ยวไทยอีกครั้งภายใต้ชื่อโครงการ Amazing Thailand 1998-1999 หรือปีการส่งเสริมการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย 2541-2542

ดังนั้นการท่องเที่ยวระหว่างประเทศในประเทศไทยจึงได้มีความสำคัญอย่างมาก โดยในตารางผนวกที่ 3 ได้แสดงจำนวนนักท่องเที่ยวระหว่างประเทศและอัตราการเปลี่ยนแปลงที่ประเทศไทยได้รับในช่วงระยะเวลาระหว่างปี พ.ศ. 2525-2544

จากตารางผนวกที่ 3 พบว่าจำนวนนักท่องเที่ยวระหว่างประเทศในประเทศไทยมีจำนวนที่เพิ่มมากขึ้นอย่างต่อเนื่องมาโดยตลอด โดยอัตราการเปลี่ยนแปลงของจำนวนนักท่องเที่ยวระหว่างประเทศโดยมากจะมีค่าเป็นบวก ซึ่งปี พ.ศ. 2525 เป็นปีที่ประเทศไทยมีรายรับจากการท่องเที่ยวสูงเป็นอันดับที่ 1 เมื่อเทียบกับรายรับจากการส่งออกสินค้าอื่นๆ และในปี พ.ศ. 2526 จำนวนนักท่องเที่ยวระหว่างประเทศในประเทศไทยมีจำนวนลดลง อันเป็นผลสืบเนื่องมาจากการเกิดมาจากภาวะเศรษฐกิจโลกถดถอย

ในช่วงระยะเวลาระหว่างปี พ.ศ. 2530-2544 เป็นช่วงที่ประเทศไทยได้มีการจัดทำโครงการส่งเสริมการท่องเที่ยวระหว่างประเทศอย่างเป็นทางการ โดยในปี พ.ศ. 2530 เป็นปีที่ประเทศไทยจัดโครงการส่งเสริมการท่องเที่ยวไทยดังที่ได้กล่าวมาแล้ว พบว่าจำนวนนักท่องเที่ยวระหว่างประเทศในปีนี้มีอัตราเปลี่ยนแปลงสูงถึงร้อยละ 23.59 จากปี พ.ศ. 2529 ที่มีอัตราการเปลี่ยนแปลงอยู่ที่ร้อยละ 15.58 ซึ่งแสดงว่าโครงการส่งเสริมการท่องเที่ยวของประเทศไทยได้รับการตอบรับจากนักท่องเที่ยวเป็นอย่างดี

จากปี พ.ศ. 2530 เป็นต้นมา จำนวนนักท่องเที่ยวระหว่างประเทศ ก็ได้เพิ่มขึ้นเรื่อยๆ เพียงแค่ 3 ปี ให้หลัง คือ ในปี พ.ศ. 2533 จำนวนนักท่องเที่ยวระหว่างประเทศก็ได้เพิ่มจำนวนเกินกว่า 5 ล้านคนต่อปี แต่ในปี พ.ศ. 2534 จำนวนนักท่องเที่ยวได้มีการลดจำนวนลงและมีค่าอัตราการเปลี่ยนแปลงเป็นลบ โดยจำนวนนักท่องเที่ยวลดลงร้อยละ 4 จากปี พ.ศ. 2533 ซึ่งเป็นการติดลบในรอบ

ระยะเวลา 15 ปี นับจากปี พ.ศ. 2519 โดยส่วนหนึ่งเป็นผลกระทบมาจากเหตุการณ์ภูเขาไฟปินาตุโโบ ในประเทศฟิลิปปินส์เกิดการระเบิด และทำให้เกือบทั่วทั้งมหาสมุทรแปซิฟิกตอนกลาง ตกอยู่ภายใต้สภาวะหมอกควันจากภูเขาไฟ นอกจากนี้ การเกิดสงครามอ่าวเปอร์เซียในช่วงปี พ.ศ. 2534 ก็เป็นอีกสาเหตุหนึ่งส่งผลกระทบบให้ประเทศไทยได้รับนักท่องเที่ยวระหว่างประเทศในจำนวนที่ลดลง (สุภาพรธรรม, 2535)

ในปี พ.ศ. 2535 จำนวนนักท่องเที่ยวมีการเพิ่มจำนวนขึ้นในอัตราร้อยละ 0.97 ซึ่งน้อยกว่าเป้าหมายที่คาดคิดไว้ เป็นเพราะว่าประเทศไทยในเวลานั้นได้เกิดความไม่สงบทางการเมืองภายในประเทศ คือ ได้เกิดเหตุการณ์พฤษภาทมิฬขึ้นจึงทำให้นักท่องเที่ยวบางส่วนไม่มั่นใจในเรื่องของสวัสดิภาพและความปลอดภัย และในช่วงระหว่างปี พ.ศ. 2536-2539 อัตรการเปลี่ยนแปลงของจำนวนนักท่องเที่ยวก็ได้เพิ่มมากขึ้น โดยมีค่าเป็นบวกเรื่อยมา เฉลี่ยเพิ่มขึ้นประมาณร้อยละ 7 ต่อปี

ในปี พ.ศ. 2539-2540 อัตรการเปลี่ยนแปลงของนักท่องเที่ยวในช่วงนี้แม้ว่าจะมีค่าเพิ่มขึ้นก็จริง แต่ก็เพิ่มขึ้นในอัตราที่ต่ำมาก คือ ประมาณร้อยละ 3.46 และ 0.41 ตามลำดับ อันเป็นผลมาจากปัญหาการเกิดปรากฏการณ์เอลนีโญที่ได้ส่งผลให้ปัญหาไฟป่าในประเทศอินโดนีเซียลุกลามใหญ่โตจนทำให้ภาคใต้ของประเทศไทยถูกปกคลุมไปด้วยม่านหมอกของควันไฟที่เกิดจากไฟป่า และส่งผลกระทบต่อการท่องเที่ยวทางภาคใต้ของประเทศไทย นอกจากนี้ ในปี พ.ศ. 2540 ยังได้เกิดปัญหาภาวะเศรษฐกิจตกต่ำในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้และกระทบต่อการท่องเที่ยวของประเทศไทยด้วย ในปี พ.ศ. 2541-2542 เป็นปีที่ประเทศไทยมีการจัดโครงการส่งเสริมการท่องเที่ยวระหว่างประเทศในประเทศไทยเป็นครั้งที่ 2 ภายใต้ชื่อโครงการ Amazing Thailand Year 1998-1999 โดยอัตรการเปลี่ยนแปลงในช่วงปีดังกล่าวก็ได้สูงขึ้นโดยเฉลี่ยทั้ง 2 ปีประมาณร้อยละ 8 และในปี พ.ศ. 2543-2544 จำนวนนักท่องเที่ยวระหว่างประเทศในประเทศไทยก็ยังคงมีการเพิ่มจำนวนขึ้น โดยยังคงมีค่าอัตรการเปลี่ยนแปลงเป็นบวก ซึ่งในปี พ.ศ. 2544 จำนวนนักท่องเที่ยวระหว่างประเทศในประเทศไทยได้เพิ่มขึ้นเกิน 10 ล้านคนต่อปี

โดยสรุปแล้ว จำนวนนักท่องเที่ยวระหว่างประเทศที่เข้ามาเยือนประเทศไทยในรอบระยะเวลา 15 ปีที่ผ่านมา ถือได้ว่ามีการเจริญเติบโตขึ้นอย่างต่อเนื่อง แม้ว่าในบางปีจะมีจำนวนที่ลดลง โดยมีอัตรการเปลี่ยนแปลงติดลบ แต่ก็เป็นเฉพาะในช่วงระยะเวลาอันสั้น ซึ่งจะเป็นช่วงระยะเวลาที่เกิดความผันผวนของระบบเศรษฐกิจอันเนื่องมาจากภัยธรรมชาติและวิกฤตการณ์ทางการเมืองเท่านั้น และในอนาคตจำนวนนักท่องเที่ยวระหว่างประเทศในประเทศไทยก็ยังคงมีแนวโน้มที่จะเติบโตต่อไปอย่างต่อเนื่อง

ในตารางผนวกที่ 4 ได้แสดงจำนวนนักท่องเที่ยวระหว่างประเทศโดยเฉลี่ยในระยะเวลา ระหว่าง ปี พ.ศ. 2535-2544 จำแนกตามภูมิภาคของโลก และได้แสดงอัตราส่วนต่อจำนวนนักท่องเที่ยวระหว่างประเทศรวมทั้งหมด โดยในสดมภ์สุดท้ายได้แสดงลำดับที่ของภูมิภาคที่มีจำนวนนักท่องเที่ยวมากที่สุด ไปยังภูมิภาคที่มีจำนวนนักท่องเที่ยวน้อยที่สุดด้วย ซึ่งพบว่าประเทศไทยรับนักท่องเที่ยวระหว่างประเทศจากภูมิภาคเอเชียมากที่สุด โดยมีอัตราส่วนต่อจำนวนนักท่องเที่ยวทั้งหมดมากถึงร้อยละ 64.20 โดยเป็นนักท่องเที่ยวจากเอเชียตะวันออกประมาณร้อยละ 60.10 มากเป็นลำดับที่ 1 และจากเอเชียใต้ร้อยละ 4.10 มากเป็นลำดับที่ 5

ภูมิภาคที่มีจำนวนนักท่องเที่ยวระหว่างประเทศในประเทศไทยรองจากภูมิภาคเอเชียคือภูมิภาคยุโรปซึ่งมีจำนวนนักท่องเที่ยวโดยเฉลี่ยมากถึง 1,645,889 คนต่อปี คิดเป็นอัตราส่วนร้อยละ 23.31 จากจำนวนนักท่องเที่ยวระหว่างประเทศทั้งหมดที่ประเทศไทยได้รับ

เมื่อพิจารณาการท่องเที่ยวระหว่างประเทศในประเทศไทยจากจำนวนนักท่องเที่ยวระหว่างประเทศจำแนกตามภูมิภาคต่างๆ ของโลกที่ประเทศไทยได้รับ จะพบว่าจำนวนนักท่องเที่ยวจากภูมิภาคเอเชียและภูมิภาคยุโรปเพียงแค่ 2 ภูมิภาคนี้รวมกันก็ได้มีจำนวนนักท่องเที่ยวระหว่างประเทศในประเทศไทยโดยเฉลี่ยมากถึงประมาณ 6,161,631 คนต่อปี คิดเป็นอัตราส่วนประมาณร้อยละ 87.27 จากจำนวนนักท่องเที่ยวทั้งหมด ดังนั้นนักท่องเที่ยวจากภูมิภาคเอเชียและภูมิภาคยุโรปจึงมีความสำคัญต่อการท่องเที่ยวของประเทศไทยเป็นอย่างมาก

สำหรับจำนวนนักท่องเที่ยวระหว่างประเทศในภูมิภาคอื่น จะพบว่า จำนวนนักท่องเที่ยวจากภูมิภาคโอเชียเนียและภูมิภาคอเมริกามีความสำคัญรองลงมา โดยจำนวนนักท่องเที่ยวจากทั้ง 2 ภูมิภาคนี้รวมกัน มีค่าอัตราส่วนต่อจำนวนนักท่องเที่ยวรวมประมาณร้อยละ 10 และจำนวนนักท่องเที่ยวจากภูมิภาคตะวันออกกลางและภูมิภาคแอฟริกามีค่าอัตราส่วนรวมกันน้อยที่สุด คือมีค่าประมาณร้อยละ 3 จากจำนวนนักท่องเที่ยวทั้งหมดเท่านั้น ดังนั้นนักท่องเที่ยวจากทั้ง 2 ภูมิภาคนี้จึงมีความสำคัญต่อการท่องเที่ยวระหว่างประเทศในประเทศไทยน้อยที่สุด

ในตารางผนวกที่ 5 เป็นตารางแสดงจำนวนนักท่องเที่ยวระหว่างประเทศจำแนกตามประเทศของนักท่องเที่ยวเฉพาะรายประเทศสำคัญจากทั่วโลกที่เข้ามาท่องเที่ยวในประเทศไทยโดยเฉลี่ยในช่วงระยะเวลาระหว่างปี พ.ศ. 2533-2544 โดยได้แบ่งตารางออกเป็น 8 ส่วน คือ ในตารางส่วนที่ 1 ได้แสดงจำนวนนักท่องเที่ยวจากภูมิภาคเอเชียตะวันออก ในตารางส่วนที่ 2 ได้แสดงจำนวนนักท่องเที่ยวจากภูมิภาคยุโรป ในตารางส่วนที่ 3 ได้แสดงจำนวนนักท่องเที่ยวจากภูมิภาค

อเมริกา ในตารางส่วนที่ 4 ได้แสดงจำนวนนักท่องเที่ยวจากภูมิภาคโอเชียเนีย ในตารางส่วนที่ 5 ได้แสดงจำนวนนักท่องเที่ยวจากภูมิภาคเอเชียใต้ ในตารางในส่วนที่ 6 ได้แสดงจำนวนนักท่องเที่ยวจากภูมิภาคตะวันออกกลาง ในตารางในส่วนที่ 7 ได้แสดงจำนวนนักท่องเที่ยวจากภูมิภาคแอฟริกา และในตารางในส่วนสุดท้ายได้แสดงจำนวนนักท่องเที่ยวโดยเฉลี่ยต่อปีรวมทั้งหมด นอกจากนี้ในสมมติที่ 3 ยังได้แสดงค่าอัตราส่วนของนักท่องเที่ยวจากในแต่ละประเทศโดยเปรียบเทียบกับจำนวนนักท่องเที่ยวรวม และในสมมติสุดท้ายได้แสดงลำดับที่ของจำนวนนักท่องเที่ยวในภูมิภาคนั้นๆ

จากในส่วนที่ 1 ของตารางผนวกที่ 5 ซึ่งได้แสดงจำนวนนักท่องเที่ยวระหว่างประเทศจากภูมิภาคเอเชียตะวันออก พบว่า มีนักท่องเที่ยวจาก 5 ประเทศในภูมิภาคนี้ ที่ได้เข้ามาท่องเที่ยวในประเทศไทยมากกว่า 4 แสนคนต่อปี คือ นักท่องเที่ยวจากประเทศมาเลเซียมีจำนวนมากที่สุดคือประมาณ 960,799 คนต่อปีคิดเป็นอัตราส่วนร้อยละ 13.31 จากจำนวนนักท่องเที่ยวทั้งหมด นักท่องเที่ยวจากประเทศญี่ปุ่นมีจำนวนมากเป็นอันดับที่ 2 คือประมาณ 866,756 คนต่อปีคิดเป็นร้อยละ 12.00 รองลงมาคือนักท่องเที่ยวจากไต้หวันมีจำนวน 515,334 คนต่อปีคิดเป็นร้อยละ 7.14 นักท่องเที่ยวจากประเทศสิงคโปร์มีจำนวนมากเป็นอันดับที่ 4 คือประมาณ 478,851 คนต่อปีคิดเป็นร้อยละ 6.63 และสุดท้ายคือนักท่องเที่ยวจากประเทศจีนมีจำนวน 431,011 คนต่อปีคิดเป็นร้อยละ 5.97 จากจำนวนนักท่องเที่ยวทั้งหมด ซึ่งเมื่อพิจารณาจำนวนนักท่องเที่ยวจากทั้ง 5 ประเทศนี้เทียบกับจำนวนนักท่องเที่ยวจำแนกตามประเทศจากภูมิภาคอื่น จะพบว่า ทั้ง 5 ประเทศนี้มีจำนวนนักท่องเที่ยวที่เข้ามาท่องเที่ยวในประเทศไทยมากกว่าจำนวนนักท่องเที่ยวจากประเทศอื่นๆ ทั่วโลก เมื่อพิจารณาจากจำนวนนักท่องเที่ยวจากทั้ง 5 ประเทศโดยรวม พบว่ามีจำนวนมากถึงประมาณ 3,252,751 คนต่อปีคิดเป็นร้อยละ 45.05 ซึ่งมีจำนวนมากกว่าจำนวนนักท่องเที่ยวจำแนกตามภูมิภาคจากภูมิภาคอื่นๆ ทั่วโลกเช่นกัน โดยเพียงแค่อันดับที่ 1 ของนักท่องเที่ยวจากประเทศมาเลเซียและนักท่องเที่ยวจากประเทศญี่ปุ่นรวมกันก็มีจำนวนมากกว่าประมาณ 1,827,555 คนต่อปีคิดเป็นร้อยละ 25.31 จากจำนวนนักท่องเที่ยวทั้งหมด ซึ่งมีจำนวนมากกว่าจำนวนนักท่องเที่ยวจากทวีปอเมริกา ทวีปเอเชียใต้ ทวีปโอเชียเนีย ทวีปตะวันออกกลางและทวีปแอฟริการวมกันทั้งหมด ซึ่งจะมีจำนวนเพียงแต่ประมาณ 1,171,350 คนต่อปีหรือคิดเป็นร้อยละ 16.59 จากจำนวนนักท่องเที่ยวทั้งหมดเท่านั้น ดังนั้นจำนวนนักท่องเที่ยวจากภูมิภาคเอเชียจึงมีความสำคัญต่อการท่องเที่ยวระหว่างในประเทศไทยเป็นอย่างมาก

จากตารางผนวกที่ 5 จะพบว่า นักท่องเที่ยวระหว่างประเทศจากประเทศในภูมิภาคอื่นนอกเหนือจากภูมิภาคเอเชียที่มีจำนวนนักท่องเที่ยวในประเทศไทยมากเป็นอันดับที่ 1 ได้แก่นักท่องเที่ยวจากประเทศเยอรมนี โดยมีจำนวน 336,784 คนต่อปีคิดเป็นอัตราส่วนร้อยละ 4.77 จากจำนวนนักท่องเที่ยวรวม และเมื่อพิจารณาเฉพาะนักท่องเที่ยวจากภูมิภาคยุโรปซึ่งแสดงไว้ในส่วนที่ 2 ของตา

ตารางที่ 5 จะพบว่ามีเพียงแค่ 2 ประเทศที่มีจำนวนนักท่องเที่ยวมากกว่า 3 แสนคนต่อปี คือ ประเทศเยอรมนีซึ่งได้กล่าวมาแล้ว และนักท่องเที่ยวจากสหราชอาณาจักรที่มีจำนวน 318,738 คนต่อปีคิดเป็นร้อยละ 4.51 ดังนั้นสำหรับในภูมิภาคยุโรป ดังนั้นนักท่องเที่ยวจากสหราชอาณาจักรและจากประเทศเยอรมนีจึงมีความสำคัญต่อการท่องเที่ยวระหว่างประเทศในประเทศไทย

ในส่วนที่ 3 ของตารางที่ 5 ได้แสดงจำนวนนักท่องเที่ยวระหว่างประเทศโดยเฉลี่ยจากภูมิภาคอเมริกา พบว่า ประเทศสหรัฐอเมริกาที่มีจำนวนนักท่องเที่ยวในประเทศไทยมากที่สุดคือมีจำนวน 339,706 คนต่อปีคิดเป็นร้อยละ 4.70 ในส่วนที่ 4 ของตารางได้แสดงจำนวนนักท่องเที่ยวจากภูมิภาคโอเชียเนีย พบว่า ในภูมิภาคนี้ประเทศออสเตรเลียมีจำนวนนักท่องเที่ยวในประเทศไทยมากที่สุดคือประมาณ 249,853 คนต่อปีคิดเป็นร้อยละ 3.46 และส่วนที่ 5 ของตารางได้แสดงจำนวนนักท่องเที่ยวระหว่างประเทศจากภูมิภาคเอเชียใต้ พบว่า ประเทศอินเดียมีจำนวนนักท่องเที่ยวในประเทศไทยมากที่สุดในภูมิภาคนี้คือประมาณ 139,746 คนต่อปีคิดเป็นร้อยละ 1.94 จากนักท่องเที่ยวทั้งหมด ในส่วนที่ 6 ของตารางได้แสดงจำนวนนักท่องเที่ยวจากภูมิภาคตะวันออกกลาง พบว่าประเทศอิสราเอลมีจำนวนนักท่องเที่ยวในประเทศไทยมากที่สุดโดยมีจำนวน 48,818 คนต่อปีคิดเป็นร้อยละ 0.68 และในตารางส่วนที่ 7 ได้แสดงจำนวนนักท่องเที่ยวจากภูมิภาคแอฟริกาโดยประเทศแอฟริกาใต้มีจำนวนนักท่องเที่ยวในประเทศไทยมากที่สุดคือประมาณ 27,153 คนต่อปีคิดเป็นร้อยละ 0.38 จากจำนวนนักท่องเที่ยวทั้งหมด

ดังนั้นจำนวนนักท่องเที่ยวจากภูมิภาคเอเชียตะวันออก โดยเฉพาะนักท่องเที่ยวจากประเทศมาเลเซีย ประเทศญี่ปุ่น ไต้หวัน ประเทศสิงคโปร์และประเทศจีน กับจำนวนนักท่องเที่ยวจากภูมิภาคยุโรป โดยเฉพาะนักท่องเที่ยวจากประเทศเยอรมนีและจากสหราชอาณาจักรจึงมีความสำคัญต่อการท่องเที่ยวระหว่างประเทศในประเทศไทย โดยในตารางที่ 6 และตารางที่ 7 เป็นตารางแสดงจำนวนนักท่องเที่ยวระหว่างประเทศจำแนกตามประเทศของนักท่องเที่ยวจากภูมิภาคเอเชียและภูมิภาคยุโรปที่ประเทศไทยได้รับในช่วงเวลาระหว่าง ปี พ.ศ. 2533-2544 โดยที่ในตารางที่ 6 จะเป็นจำนวนนักท่องเที่ยวจากภูมิภาคเอเชีย และในตารางที่ 7 เป็นจำนวนนักท่องเที่ยวจากภูมิภาคยุโรป

สำหรับในกรณีของนักท่องเที่ยวระหว่างประเทศจากภูมิภาคเอเชียนั้น พบว่า นักท่องเที่ยวระหว่างประเทศจากประเทศจีนมีการเพิ่มขึ้นในช่วงระยะเวลาดังกล่าวในอัตราส่วนที่มากที่สุด คือมีการเพิ่มขึ้นเกินกว่า 10 เท่าตัว จาก 60,810 คนในปี พ.ศ. 2533 ซึ่งมีจำนวนน้อยกว่านักท่องเที่ยวจากประเทศอื่นๆ ที่ได้แสดงไว้ในตาราง เพิ่มขึ้นเป็น 694,886 คนในปี พ.ศ. 2544 ซึ่งมีจำนวนมากเป็น

อันดับที่ 4 ของภูมิภาค โดยนับจากปี พ.ศ. 2533 เป็นต้นมา นักท่องเที่ยวจากประเทศจีนก็ได้มีจำนวนที่เพิ่มมากขึ้นเรื่อยๆ มาโดยตลอด โดยเฉพาะการเพิ่มขึ้นในปี พ.ศ. 2536 ที่มีจำนวนเพิ่มขึ้นจาก 128,948 คนในปี พ.ศ. 2535 มาเป็น 261,739 คนในปี พ.ศ. 2536 เป็นการเพิ่มขึ้นถึง 132,791 คน หรือคิดเป็นการเพิ่มขึ้นประมาณร้อยละ 102.98 และมีการเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ อย่างต่อเนื่องจนกระทั่งในปี พ.ศ. 2542 ก็ได้มีจำนวนมากที่สุดคือ 775,626 คน โดยได้เพิ่มขึ้นจากในปี พ.ศ. 2533 เกิน 11 เท่าตัว ซึ่งเมื่อเทียบกับจำนวนนักท่องเที่ยวจากประเทศอื่นๆ ในภูมิภาคนี้ จะพบว่านักท่องเที่ยวจากประเทศจีนในปีดังกล่าวมีจำนวนมากเป็นอันดับที่ 3 ของภูมิภาครองจากจำนวนนักท่องเที่ยวจากประเทศมาเลเซียและจำนวนนักท่องเที่ยวจากประเทศญี่ปุ่นเท่านั้น

นอกจากนี้ จำนวนนักท่องเที่ยวระหว่างประเทศจากประเทศสิงคโปร์ก็ได้มีการเพิ่มขึ้นอย่างมากเช่นกันโดยเพิ่มขึ้นจาก 335,679 ในปี พ.ศ. 2533 เป็น 664,980 ในปี พ.ศ. 2544 เมื่อพิจารณาในแต่ละปีจะพบว่า จำนวนนักท่องเที่ยวจากประเทศสิงคโปร์มีการลดลงเพียงแค่ 1 ครั้งคือลดจาก 335,679 คนในปี พ.ศ. 2533 เป็น 320,064 คน ในปี พ.ศ. 2534 แต่หลังจากปี พ.ศ. 2534 เป็นต้นมาจำนวนนักท่องเที่ยวก็ได้มีการเพิ่มขึ้นมาโดยตลอด

สำหรับในกรณีของนักท่องเที่ยวจากประเทศญี่ปุ่นและนักท่องเที่ยวจากประเทศมาเลเซียซึ่งเป็นประเทศที่มีความสำคัญอย่างมากต่อการท่องเที่ยวระหว่างประเทศของประเทศไทยนั้น พบว่าจำนวนนักท่องเที่ยวจากทั้ง 2 ประเทศนี้มีแนวโน้มเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ และมีจำนวนนักท่องเที่ยวที่มากกว่าจำนวนนักท่องเที่ยวจากประเทศอื่นๆ ในภูมิภาคในทุกปีมาโดยตลอด โดยในช่วงระยะเวลาระหว่างปี พ.ศ. 2533-2540 นักท่องเที่ยวจากประเทศมาเลเซียจะมีจำนวนมากที่สุดในภูมิภาคและนักท่องเที่ยวจากประเทศญี่ปุ่นจะมีจำนวนมากเป็นอันดับที่ 2 เรื่อยมา โดยนักท่องเที่ยวจากประเทศมาเลเซียจะมีจำนวนมากกว่านักท่องเที่ยวสัญชาติญี่ปุ่นโดยเฉลี่ยต่อปีประมาณร้อยละ 20 มาโดยตลอด จนกระทั่งในปี พ.ศ. 2541 นักท่องเที่ยวจากประเทศญี่ปุ่นก็ได้มีจำนวนมากที่สุดในภูมิภาคและมากกว่านักท่องเที่ยวระหว่างประเทศจากประเทศสิงคโปร์มาจนถึงปี พ.ศ. 2544 ซึ่งเป็นผลมาจากการที่ประเทศมาเลเซียต้องประสบกับปัญหาวิกฤตทางเศรษฐกิจมากกว่าที่ประเทศญี่ปุ่นได้รับในช่วงระยะเวลาดังกล่าว และในช่วงระยะเวลาระหว่างปี พ.ศ. 2543-2544 มีเพียงนักท่องเที่ยวจากประเทศญี่ปุ่นและนักท่องเที่ยวจากประเทศมาเลเซียเท่านั้นที่มีจำนวนนักท่องเที่ยวระหว่างประเทศในประเทศไทยต่อปีมากเกิน 1 ล้านคน

โดยรวมแล้ว พบว่า จำนวนนักท่องเที่ยวในประเทศต่างๆ ในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้มีแนวโน้มเพิ่มมากขึ้นเรื่อยๆ และโดยมากจะมีการเคลื่อนไหวในลักษณะที่ใกล้เคียงกัน โดยที่ในปี พ.ศ.

2534 นักท่องเที่ยวจากหลายประเทศในภูมิภาคนี้จะมีจำนวนลดลง เช่น นักท่องเที่ยวจากประเทศญี่ปุ่น ใต้หวัน สิงคโปร์ และฮ่องกง เป็นต้น ซึ่งเป็นผลมาจากสภาพสงครามอ่าวเปอร์เซียในขณะนั้น และแม้ว่าในปี พ.ศ. 2540 ได้เกิดวิกฤตการณ์ทางเศรษฐกิจขึ้น ทำให้ประเทศมาเลเซียซึ่งได้รับผลกระทบเป็นอย่างมากมีจำนวนนักท่องเที่ยวที่ลดน้อยลง แต่นักท่องเที่ยวจากในหลายๆ ประเทศที่ได้รับผลกระทบน้อยกว่าก็ยังคงมีจำนวนนักท่องเที่ยวเพิ่มมากขึ้น เช่น ในกรณีของจำนวนนักท่องเที่ยวจากประเทศญี่ปุ่น ใต้หวัน และสิงคโปร์ เป็นต้น

ในตารางผนวกที่ 7 เป็นตารางแสดงจำนวนนักท่องเที่ยวระหว่างประเทศจากภูมิภาคยุโรปที่ประเทศไทยได้รับในช่วงระยะเวลาระหว่าง ปี พ.ศ. 2533-2544 ซึ่งจะพบว่า จำนวนนักท่องเที่ยวจากประเทศเยอรมนีและจำนวนนักท่องเที่ยวจากกลุ่มสหราชอาณาจักรเป็นกลุ่มนักท่องเที่ยวที่มีความสำคัญมาก เนื่องจากนักท่องเที่ยวจากทั้ง 2 กลุ่มนี้ มีจำนวนมากเป็นอันดับที่ 1 และอันดับที่ 2 ของภูมิภาคนี้มาโดยตลอด โดยที่ในช่วงระยะเวลาระหว่างปี พ.ศ. 2533-2541 เป็นช่วงที่นักท่องเที่ยวจากประเทศเยอรมนีมีจำนวนมากเป็นที่ 1 ของภูมิภาค โดยในปี พ.ศ. 2541 เป็นปีที่ประเทศไทยได้รับนักท่องเที่ยวจากประเทศเยอรมนีมากที่สุดคือ 378,566 คน ต่อมาในปี พ.ศ. 2542 จะพบว่าจำนวนนักท่องเที่ยวจากกลุ่มสหราชอาณาจักรได้มีจำนวนมากว่ากลุ่มนักท่องเที่ยวจากประเทศเยอรมนีและก็ได้มีจำนวนมากกว่ามาโดยตลอด โดยจะพบว่า ในปี พ.ศ. 2541 นั้น จำนวนนักท่องเที่ยวจากสหราชอาณาจักรมีการเพิ่มขึ้นอย่างก้าวกระโดด คือเพิ่มจาก 287,664 คนในปี พ.ศ. 2540 เป็น 375,912 ในปี พ.ศ. 2541 ซึ่งได้เพิ่มขึ้นถึง 88,248 คนคิดเป็นร้อยละประมาณ 30.68 และจากนั้นเป็นต้นมานักท่องเที่ยวจากสหราชอาณาจักรก็ได้มีจำนวนเพิ่มขึ้นอย่างมากโดยเฉลี่ยเพิ่มขึ้นประมาณ 5 หมื่นคนต่อปี ซึ่งเป็นผลมาจากการจัดเทศกาลปีการส่งเสริมการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทยหรือก็คือโครงการ Amazing Thailand 1998-1999

หากพิจารณาในรายประเทศอื่นๆ ในภูมิภาคนี้ในช่วงระยะเวลาระหว่างปี พ.ศ. 2541-2544 จะพบว่านักท่องเที่ยวจากทุกประเทศในภูมิภาคนี้มีจำนวนเพิ่มขึ้นแบบก้าวกระโดดอย่างชัดเจน เช่น ในกรณีของนักท่องเที่ยวจากสหราชอาณาจักรที่เพิ่มขึ้นเกิน 8 หมื่นคน โดยที่ก่อนหน้านี้การเพิ่มขึ้นในแต่ละปีมีจำนวนไม่เกิน 3 หมื่นคนเท่านั้น และกลุ่มนักท่องเที่ยวจากประเทศนอร์เวย์ที่ในช่วงระยะเวลาระหว่างปี พ.ศ. 2533-2540 มีการเคลื่อนไหวเพิ่มขึ้นหรือลดลงไม่เกิน 1 หมื่นคนต่อปี แต่ในปี พ.ศ. 2541 เป็นต้นมา กลับมีจำนวนนักท่องเที่ยวเพิ่มขึ้นทุกปีโดยเฉลี่ยเพิ่มขึ้นปีละประมาณ 1 หมื่นคน เป็นต้น

โดยรวมแล้ว เมื่อพิจารณาการท่องเที่ยวระหว่างประเทศของประเทศไทยทางด้านจำนวนนักท่องเที่ยวจำแนกตามประเทศนักท่องเที่ยวทั่วโลกในช่วงระยะเวลาระหว่างปี พ.ศ. 2533-2544 พบว่า นักท่องเที่ยวจากภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้มีความสำคัญต่อการท่องเที่ยวของประเทศไทยมากที่สุดเนื่องมาจากการมีจำนวนนักท่องเที่ยวมากกว่าจำนวนนักท่องเที่ยวจากภูมิภาคอื่นๆ ทั้งหมด โดยที่นักท่องเที่ยวจากประเทศมาเลเซียและประเทศญี่ปุ่นมีจำนวนการเดินทางเข้ามาท่องเที่ยวในประเทศไทยมากที่สุดโดยเฉลี่ยประมาณ 1,827,555 คนต่อปีคิดเป็นร้อยละประมาณ 25 จากจำนวนนักท่องเที่ยวทั้งหมดที่ประเทศไทยได้รับ ซึ่งเฉพาะนักท่องเที่ยวจากทั้ง 2 ประเทศนี้รวมกันได้มีจำนวนนักท่องเที่ยวมากกว่านักท่องเที่ยวจากภูมิภาคอเมริกา โอเชียเนีย เอเชียใต้ ตะวันออกกลาง และแอฟริกาทั้ง 5 ภูมิภาครวมกัน แต่เมื่อพิจารณาในแต่ละประเทศพบว่านักท่องเที่ยวจากประเทศจีนมีการเพิ่มขึ้นในอัตราที่สูงที่สุดในภูมิภาคคือ เพิ่มขึ้นเกิน 11 เท่าตัวในระยะ 12 ปี และในกรณีของนักท่องเที่ยวจากภูมิภาคยุโรป พบว่า จำนวนนักท่องเที่ยวจากประเทศเยอรมนีและนักท่องเที่ยวจากสหราชอาณาจักรมีความสำคัญต่อการท่องเที่ยวระหว่างประเทศของประเทศไทยโดยมีนักท่องเที่ยวในจำนวนมาก และโดยรวมแล้วจำนวนนักท่องเที่ยวจากภูมิภาคนี้มีการเพิ่มขึ้นแบบก้าวกระโดดในปี พ.ศ. 2541 เป็นต้นมา

เมื่อพิจารณาการท่องเที่ยวระหว่างประเทศในประเทศไทยจากจำนวนวันพำนักของนักท่องเที่ยว ซึ่งในตารางผนวกที่ 8 ได้แสดงจำนวนวันพำนักต่อคนของนักท่องเที่ยวระหว่างประเทศจำแนกตามภูมิภาคต่างๆ ของโลกที่ประเทศไทยได้รับโดยเฉลี่ยจากช่วงระยะเวลาระหว่างปี พ.ศ. 2534-2544 โดยจะพบว่านักท่องเที่ยวระหว่างประเทศที่เข้ามาพำนักในประเทศไทยมากที่สุดได้แก่นักท่องเที่ยวจากภูมิภาคยุโรปมีจำนวนวันพำนักมากถึง 12.62 วันต่อคน รองลงมาคือจำนวนวันพำนักของนักท่องเที่ยวจากภูมิภาคเอเชียใต้มีจำนวน 10.66 วันต่อคน ซึ่งมีเพียงจำนวนวันพำนักจากนักท่องเที่ยวจาก 2 ภูมิภาคนี้เท่านั้นที่มีจำนวนมากกว่า 10 วัน

นอกจากนี้ ภูมิภาคที่มีจำนวนวันพำนักของนักท่องเที่ยวในประเทศไทยมากกว่า 9 วันขึ้นไปแต่ต่ำกว่า 10 วันมี 3 ภูมิภาค ได้แก่ จำนวนวันพำนักของนักท่องเที่ยวจากภูมิภาคตะวันออกกลางซึ่งมีจำนวนคือ 9.29 วันต่อคน จำนวนวันพำนักของนักท่องเที่ยวจากภูมิภาคโอเชียเนียที่มีจำนวน 9.06 วันต่อคน และจำนวนวันพำนักของนักท่องเที่ยวจากภูมิภาคอเมริกามีจำนวน 9.03 วันต่อคน

สำหรับในกรณีของภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้มีนักท่องเที่ยวระหว่างประเทศในประเทศไทยในจำนวนมากที่สุดกลับมีจำนวนวันพำนักของนักท่องเที่ยวที่น้อยที่สุดคือ 5.29 วันต่อคนเท่านั้น

ในตารางผนวกที่ 9 ได้แสดงจำนวนวันพำนักต่อคนโดยเฉลี่ยในช่วงระยะเวลาระหว่าง ปี พ.ศ. 2534-2544 ของนักท่องเที่ยวระหว่างประเทศจำแนกตามประเทศนักท่องเที่ยวที่ได้เข้ามาพำนักในประเทศไทย โดยในตารางดังกล่าวได้แบ่งออกเป็น 8 ส่วน คือ ในส่วนแรกของตารางได้แสดงจำนวนวันพำนักต่อคนของนักท่องเที่ยวจากภูมิภาคเอเชียตะวันออก ในส่วนที่ 2 ของตารางได้แสดงจำนวนวันพำนักต่อคนของนักท่องเที่ยวจากภูมิภาคยุโรป ในส่วนที่ 3 ของตารางได้แสดงจำนวนวันพำนักต่อคนของนักท่องเที่ยวจากภูมิภาคอเมริกา ในส่วนที่ 4 ของตารางได้แสดงจำนวนวันพำนักต่อคนของนักท่องเที่ยวจากภูมิภาคโอเชียเนีย ในส่วนที่ 5 ของตารางได้แสดงจำนวนวันพำนักต่อคนของนักท่องเที่ยวจากภูมิภาคเอเชียใต้ ในส่วนที่ 6 ของตารางได้แสดงจำนวนวันพำนักต่อคนของนักท่องเที่ยวจากภูมิภาคตะวันออกกลาง ในส่วนที่ 7 ของตารางได้แสดงจำนวนวันพำนักต่อคนของนักท่องเที่ยวจากภูมิภาคแอฟริกาและในส่วนสุดท้ายของตารางได้แสดงจำนวนวันพำนักต่อคนของนักท่องเที่ยวโดยเฉลี่ยจากทั่วโลก นอกจากนี้ในสมรค์สุดท้ายของตารางในแต่ละส่วนยังได้มีการจัดลำดับของประเทศในภูมิภาคนั้นๆ จากประเทศที่มีจำนวนวันพำนักมากที่สุดไปยังประเทศที่มีจำนวนวันพำนักน้อยที่สุดด้วย

จากตารางผนวกที่ 9 พบว่า สำหรับในภูมิภาคเอเชียตะวันออกซึ่งได้มีจำนวนนักท่องเที่ยวในประเทศไทยมากที่สุดเมื่อเทียบกับจำนวนนักท่องเที่ยวจากภูมิภาคอื่น แต่กลับไม่มีประเทศใดเลยในภูมิภาคนี้ที่มีจำนวนวันพำนักของนักท่องเที่ยวมากกว่า 10 วันขึ้นไป ซึ่งเมื่อเทียบกับนักท่องเที่ยวจำแนกตามประเทศจากภูมิภาคอื่น จะพบว่ามีเพียงแค่นักท่องเที่ยวจากภูมิภาคเอเชียตะวันออกและจากภูมิภาคแอฟริกาเท่านั้นที่มีรายประเทศใดในภูมิภาคเลยที่มีการพำนักในประเทศไทยมากกว่า 10 วัน ดังนั้น การพำนักของนักท่องเที่ยวจากทั้งสองภูมิภาคดังกล่าวจึงไม่มีความสำคัญต่อการท่องเที่ยวระหว่างประเทศในประเทศไทยเท่าใดนัก

เมื่อพิจารณาเฉพาะในส่วนที่ 1 ของตารางผนวกที่ 9 ซึ่งได้แสดงจำนวนวันพำนักของนักท่องเที่ยวจากภูมิภาคเอเชียตะวันออก พบว่า มีกลุ่มนักท่องเที่ยวที่มีจำนวนวันพำนักในประเทศไทยเกิน 6 วันอยู่เพียง 3 กลุ่มเท่านั้น คือ กลุ่มนักท่องเที่ยวระหว่างประเทศจากประเทศจีนมีจำนวนการท่องเที่ยวในประเทศไทยมากที่สุดคือ 7.58 วันต่อคน รองลงมาคือกลุ่มนักท่องเที่ยวระหว่างประเทศจากประเทศไต้หวันซึ่งมีจำนวนวันพำนักในประเทศไทยประมาณ 6.40 วันต่อคน และนักท่องเที่ยวระหว่างประเทศจากประเทศฟิลิปปินส์มีการท่องเที่ยวระหว่างประเทศในประเทศไทยประมาณ 6.39 วันต่อคน สำหรับประเทศมาเลเซียที่มีจำนวนนักท่องเที่ยวระหว่างประเทศในประเทศไทยมากที่สุดนั้น กลับมีจำนวนวันพำนักในประเทศไทยน้อยที่สุดคือประมาณ 3.51 วันต่อคน และในกรณี

ของนักท่องเที่ยวสัญชาติญี่ปุ่น พบว่า นักท่องเที่ยวในกลุ่มนี้มีการท่องเที่ยวในประเทศไทยมากเป็นอันดับที่ 4 โดยมีจำนวนวันพำนักในประเทศไทยต่อคนคือ 5.96 วัน

ใน ส่วนที่ 2 ของตารางผนวกที่ 9 ซึ่งได้แสดงจำนวนวันพำนักของนักท่องเที่ยวจากภูมิภาคยุโรป พบว่า ในภูมิภาคนี้ ประเทศเยอรมนียังคงเป็นประเทศที่มีความสำคัญต่อการท่องเที่ยวระหว่างประเทศในประเทศไทยอย่างมาก โดยที่นักท่องเที่ยวสัญชาติเยอรมันมีการท่องเที่ยวในประเทศไทยมากที่สุดคือมีการพำนักในประเทศไทยมากถึง 14.36 วันต่อคน ซึ่งเป็นจำนวนวันพำนักที่สูงที่สุดในภูมิภาคยุโรปด้วย และเมื่อนำไปเทียบกับจำนวนวันพำนักของนักท่องเที่ยวจากในภูมิภาคอื่นจะพบว่าจำนวนวันพำนักของนักท่องเที่ยวจากประเทศเยอรมนีมีจำนวนสูงที่สุดในโลก เมื่อพิจารณาจำนวนวันพำนักของนักท่องเที่ยวจากประเทศอื่นในภูมิภาคนี้โดยรวมจะพบว่า จำนวนวันพำนักของประเทศต่างๆ ในแถบภูมิภาคนี้จะมีจำนวนมากกว่า 10 วันขึ้นไปทั้งสิ้น โดยที่ส่วนมากจะอยู่ระหว่าง 13-14 วันต่อคน และมีจำนวนวันพำนักโดยเฉลี่ยของภูมิภาคอยู่ที่ 12.62 วันต่อคน สำหรับในกรณีของกลุ่มนักท่องเที่ยวจากสหราชอาณาจักรซึ่งมีจำนวนนักท่องเที่ยวในประเทศไทยมากเป็นอันดับที่ 2 พบว่า นักท่องเที่ยวในกลุ่มนี้ก็มีจำนวนวันพำนักที่ต่ำกว่าประเทศอื่นๆ ในภูมิภาคเดียวกัน คือ มีจำนวนวันพำนักโดยเฉลี่ยอยู่ที่ 12.47 วันต่อคนมากเป็นอันดับที่ 8 ของภูมิภาคและน้อยกว่าจำนวนวันพำนักต่อคนโดยเฉลี่ยของภูมิภาคอีกด้วย

ใน ส่วนที่ 3 ของตารางได้แสดงจำนวนวันพำนักของนักท่องเที่ยวจากภูมิภาคอเมริกาและพบว่า กลุ่มนักท่องเที่ยวจากประเทศแคนาดามีการเข้ามาพำนักในประเทศไทยมากที่สุดในภูมิภาคคือประมาณ 10.09 วันต่อคน ในส่วนที่ 4 ของตารางได้แสดงจำนวนวันพำนักของนักท่องเที่ยวจากภูมิภาคโอเชียเนีย พบว่า นักท่องเที่ยวจากประเทศที่มีจำนวนวันพำนักในประเทศไทยมากที่สุดคือกลุ่มนักท่องเที่ยวจากประเทศนิวซีแลนด์ ซึ่งมีจำนวนวันพำนักเป็น 10.01 วันต่อคน ในส่วนที่ 5 ของตารางเป็นส่วนที่แสดงจำนวนวันพำนักของนักท่องเที่ยวจากภูมิภาคเอเชียได้พบว่า นักท่องเที่ยวจากประเทศอินเดียมีจำนวนการพำนักในประเทศไทยมากที่สุดคือ 10.98 วันต่อคน ในส่วนที่ 6 ของตารางได้แสดงจำนวนวันพำนักของนักท่องเที่ยวจากภูมิภาคตะวันออกกลางพบว่า นักท่องเที่ยวจากประเทศอิสราเอลมีการเข้ามาพำนักในประเทศไทยมากที่สุดในภูมิภาค คือ ประมาณ 12.13 วันต่อคน และใน ส่วนที่ 7 ของตารางเป็นส่วนที่แสดงจำนวนวันพำนักของนักท่องเที่ยวจากภูมิภาคแอฟริกาพบว่า นักท่องเที่ยวจากประเทศแอฟริกาใต้มีการพำนักในประเทศไทยมากที่สุดคือประมาณ 6.89 วันต่อคน

ในตารางผนวกที่ 10 และตารางผนวกที่ 11 ได้แสดงจำนวนวันพำนักของนักท่องเที่ยวระหว่างประเทศจากภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงและจากภูมิภาคยุโรป ในช่วงระยะเวลาระหว่างปี พ.ศ. 2534-2544 โดยในตารางผนวกที่ 10 จะเป็นการแสดงจำนวนวันพำนักของนักท่องเที่ยวจากภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียง และในตารางผนวกที่ 11 จะเป็นการแสดงจำนวนวันพำนักของนักท่องเที่ยวจากภูมิภาคยุโรป

จากตารางผนวกที่ 10 พบว่า ในปี พ.ศ. 2534 นักท่องเที่ยวจากประเทศจีนมีการเข้ามาพำนักในประเทศไทยมากที่สุดคือ 11.73 วันต่อคน ในขณะที่นักท่องเที่ยวจากประเทศอื่นโดยมากจะเข้ามาพำนักระหว่าง 3-7 วันต่อคนเท่านั้น แต่จำนวนการเข้ามาพำนักของนักท่องเที่ยวสัญชาติจีนในประเทศไทยกลับมีจำนวนที่ลดน้อยลงเรื่อยๆ ในแต่ละปี โดยในปี พ.ศ. 2536 จำนวนวันพำนักลดลงเหลือเพียงแค่ 8.48 วันต่อคน ในปี พ.ศ. 2539 ลดลงเหลือ 7.70 วันต่อคน และในปี พ.ศ. 2543 ลดลงเหลือเพียง 5.70 วันเท่านั้น โดยที่จำนวนวันพำนักโดยเฉลี่ยของนักท่องเที่ยวสัญชาติจีนนี้ คือ 7.85 วันต่อคน จะพบว่า นับตั้งแต่ปี พ.ศ. 2537 ถึงปี พ.ศ. 2544 จะมีเพียงปี พ.ศ. 2540 เพียงปีเดียวเท่านั้นที่มีจำนวนวันพำนักมากกว่าจำนวนวันพำนักโดยเฉลี่ย นอกเหนือจากนั้นมีจำนวนวันพำนักที่น้อยกว่าจำนวนวันพำนักโดยเฉลี่ยทั้งสิ้น

สำหรับในกรณีของกลุ่มนักท่องเที่ยวจากไต้หวัน ซึ่งมีการเดินทางเข้ามาพำนักในประเทศไทยมากเป็นอันดับที่ 2 ของภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียง พบว่าในระหว่างปี พ.ศ. 2534-2538 นักท่องเที่ยวในกลุ่มนี้มีจำนวนวันพำนักในประเทศไทยที่ประมาณ 5-7 วันต่อคน ก่อนที่จะเพิ่มมากขึ้นในระหว่างปี พ.ศ. 2539-2542 ที่มีจำนวนวันพำนักมากกว่า 7 วันขึ้นไป โดยเป็นผลมาจากการลดค่าเงินบาทรวมกับการจัดโครงการส่งเสริมการท่องเที่ยวของประเทศไทยในช่วงระยะเวลานั้น แต่ในระหว่างปี พ.ศ. 2543-2544 จำนวนวันพำนักของนักท่องเที่ยวกลุ่มนี้ก็ลดลงมาอยู่ที่ระดับเดิมคือประมาณ 5-6 วันต่อคน โดยที่จำนวนวันพำนักโดยเฉลี่ยของนักท่องเที่ยวสัญชาตินี้คือประมาณ 6.40 วันต่อคน และในกรณีของนักท่องเที่ยวจากฟิลิปปินส์ซึ่งมีจำนวนวันพำนักในประเทศไทยมากเป็นอันดับที่ 3 ของภูมิภาคก็ได้มีลักษณะคล้ายคลึงกันกับในกรณีของจำนวนวันพำนักของนักท่องเที่ยวจากไต้หวัน คือ โดยปกตินักท่องเที่ยวในกลุ่มนี้มีจำนวนวันพำนักในประเทศไทยประมาณ 4-7 วันต่อคน แต่ในช่วงเวลาระหว่างปี พ.ศ. 2539-2542 ได้มีจำนวนวันพำนักที่สูงกว่าปกติเล็กน้อย

ในตารางผนวกที่ 11 เป็นการแสดงจำนวนวันพำนักของนักท่องเที่ยวจากภูมิภาคยุโรปในช่วงระหว่างปี พ.ศ. 2534-2544 ซึ่งนักท่องเที่ยวจากในภูมิภาคนี้ พบว่า โดยมากจะมีจำนวนวันพำนักในประเทศไทยมากกว่า 10 วันขึ้นไปแทบทั้งสิ้น โดยที่จำนวนวันพำนักของนักท่องเที่ยวสัญชาติ

เยอรมันมีจำนวนมากที่สุดคือโดยเฉลี่ยประมาณ 14.36 วันต่อคน รองลงมาคือจำนวนวันพำนักของนักท่องเที่ยวจากประเทศสวิตเซอร์แลนด์ประมาณ 13.63 วันต่อคน นอกจากนี้ เมื่อพิจารณาในรายละเอียดในแต่ละปี จะพบว่า ประเทศต่างๆ ในภูมิภาคนี้โดยมากจะมีจำนวนวันพำนักในประเทศไทยในช่วงระหว่างปี พ.ศ. 2540-2542 ที่เพิ่มมากขึ้นกว่าปกติ เช่นการเพิ่มขึ้นของจำนวนวันพำนักของนักท่องเที่ยวจากประเทศสวิตเซอร์แลนด์จาก 13.63 วันต่อคนในปี พ.ศ. 2539 เป็นมากกว่า 14 วันต่อคนในช่วงระหว่าง ปี พ.ศ. 2540-2542 หรือการเพิ่มขึ้นของจำนวนวันพำนักของนักท่องเที่ยวจากประเทศเยอรมนีจาก 14.99 วันต่อคนในปี พ.ศ. 2539 เป็นเกินกว่า 15 วันต่อคนในช่วงระหว่างปี พ.ศ. 2540-2542 เป็นต้น ซึ่งการเพิ่มขึ้นในช่วงระยะเวลาดังกล่าวเป็นผลมาจากการลดค่าเงินบาทของประเทศไทย และนอกจากนี้ ในระยะเวลาระหว่างปี พ.ศ. 2541-2542 ประเทศไทยยังได้มีการจัดเทศกาลส่งเสริมการท่องเที่ยวระหว่างประเทศภายใต้ชื่อ โครงการ Amazing Thailand 1998-1999 จึงทำให้จำนวนการท่องเที่ยวระหว่างประเทศในประเทศไทยของนักท่องเที่ยวจากภูมิภาคยุโรปในช่วงระยะเวลาดังกล่าวได้มีจำนวนเพิ่มมากขึ้นกว่าปกตินั่นเอง

เมื่อพิจารณาการท่องเที่ยวระหว่างประเทศในประเทศไทยจากทางด้านรายจ่ายเพื่อการท่องเที่ยวต่อคนต่อวันของนักท่องเที่ยว ซึ่งในตารางผนวกที่ 12 ได้แสดงโครงสร้างรายจ่ายของนักท่องเที่ยวระหว่างประเทศที่ได้เข้ามาใช้จ่ายเพื่อการท่องเที่ยวในประเทศไทยโดยเฉลี่ยจากช่วงระยะเวลา ระหว่างปี พ.ศ. 2537-2544 โดยในตารางได้แบ่งรายจ่ายจากการท่องเที่ยวต่อคนต่อวันของนักท่องเที่ยวออกเป็น 7 ประเภทด้วยกัน ได้แก่ ค่าใช้จ่ายในการซื้อสินค้าที่ระลึก (Shopping) ค่าใช้จ่ายเพื่อความบันเทิง (Entertainment) ค่าที่พัก (Accommodation) ค่าอาหารและเครื่องดื่ม (Food & Beverage) ค่าใช้จ่ายเพื่อการท่องเที่ยว (Sight-Seeing) ค่าพาหนะในการเดินทาง (Local Transport) และค่าใช้จ่ายอื่นๆ (Miscellaneous) โดยที่ค่าใช้จ่ายเพื่อความบันเทิงกับค่าใช้จ่ายเพื่อการท่องเที่ยวมีความแตกต่างกันคือ ค่าใช้จ่ายเพื่อความบันเทิงจะเป็นรายจ่ายที่นักท่องเที่ยวมีการจ่ายในแหล่งบันเทิงต่างๆ ซึ่งโดยมากจะเป็นค่าใช้จ่ายในเชิงลบ ในขณะที่ค่าใช้จ่ายเพื่อการท่องเที่ยวจะอยู่ในรูปแบบของค่าผ่านทางของแหล่งท่องเที่ยวต่างๆ เช่น ค่าเข้าชม โบราณสถาน หรือค่าเข้าชมอุทยานแห่งชาติ เป็นต้น นอกจากนี้ ในสดมภ์สุดท้ายของตารางผนวกที่ 12 ยังได้แสดงโครงสร้างรายจ่ายเพื่อการท่องเที่ยวในรูปแบบของอัตราส่วนร้อยละเพื่อสามารถพิจารณาได้ง่ายขึ้น

จากตารางผนวกที่ 12 พบว่า ค่าใช้จ่ายเพื่อการท่องเที่ยวในประเทศไทยที่นักท่องเที่ยวระหว่างประเทศได้มีการใช้จ่ายมากที่สุด คือ ค่าใช้จ่ายในการซื้อสินค้าที่ระลึก ซึ่งได้มีจำนวนสูงถึงประมาณ 1,236.28 บาทต่อวันหรือคิดเป็นอัตราส่วนประมาณร้อยละ 33.56 รองลงมาคือค่าที่พักประมาณ 906.47 บาทต่อวันหรือคิดเป็นอัตราส่วนร้อยละ 24.61 และค่าใช้จ่ายที่สูงเป็นอันดับที่ 3

ได้แก่ค่าอาหารและเครื่องคั่วซึ่งมีจำนวนคือ 566.69 บาทต่อคนหรือคิดเป็นอัตราส่วนร้อยละ 15.38 จากโครงสร้างค่าใช้จ่ายในการท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวระหว่างประเทศที่ได้แสดงไว้ในตารางผนวกที่ 12 อาจแบ่งรายจ่ายของนักท่องเที่ยวออกเป็น 3 ส่วนด้วยกันคือ ส่วนที่ 1 จะเป็นค่าใช้จ่ายที่นักท่องเที่ยวจำเป็นต้องจ่าย ซึ่งก็ได้แก่ค่าที่พักและค่าอาหารและเครื่องดื่ม จะพบว่า นักท่องเที่ยวจำเป็นต้องมีค่าใช้จ่ายในส่วนนี้สูงถึงประมาณร้อยละ 40 จากรายจ่ายเพื่อการท่องเที่ยวทั้งหมด ส่วนที่ 2 คือค่าซื้อสินค้าที่ระลึก ซึ่งมีจำนวนสูงที่สุดในการใช้จ่ายของนักท่องเที่ยวทั้งหมดคือประมาณร้อยละ 30 จากรายจ่ายเพื่อการท่องเที่ยวทั้งหมด และในส่วนที่ 3 คือค่าใช้จ่ายอื่นๆ อันได้แก่ ค่าใช้จ่ายเพื่อความบันเทิง ค่าใช้จ่ายเพื่อการท่องเที่ยว ค่ายานพาหนะและค่าใช้จ่ายอื่นๆ ซึ่งจะพบว่านักท่องเที่ยวมีการใช้จ่ายในส่วนนี้ประมาณร้อยละ 30 จากรายจ่ายเพื่อการท่องเที่ยวทั้งหมด ดังนั้นสามารถสรุปได้ว่าการท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวระหว่างประเทศในประเทศไทยนั้น นักท่องเที่ยวจะมีค่าใช้จ่ายที่จะต้องจ่ายประมาณร้อยละ 40 จากรายจ่ายทั้งหมด และมีค่าใช้จ่ายในการซื้อสินค้าที่ระลึกและเพื่อการท่องเที่ยวประมาณร้อยละ 60

ในตารางผนวกที่ 13 และตารางผนวกที่ 14 ได้แสดงรายจ่ายต่อคนต่อวันของนักท่องเที่ยวระหว่างประเทศในประเทศไทยโดยเฉลี่ยจากช่วงเวลาระหว่างปี พ.ศ. 2534-2544 โดยที่ในตารางผนวกที่ 13 ได้จำแนกรายจ่ายต่อคนต่อวันตามภูมิภาคต่างๆ ของโลก ส่วนในตารางผนวกที่ 14 ได้จำแนกรายจ่ายต่อคนต่อวันตามสัญชาติของนักท่องเที่ยวโดยได้มีการแบ่งตารางออกเป็น 7 ส่วนด้วยกัน คือ ตารางในส่วนที่ 1 ได้แสดงปริมาณรายจ่ายต่อคนต่อวันของนักท่องเที่ยวจากภูมิภาคเอเชียตะวันออก ตารางในส่วนที่ 2 ได้แสดงปริมาณรายจ่ายต่อคนต่อวันของนักท่องเที่ยวจากภูมิภาคยุโรป ตารางในส่วนที่ 3 ได้แสดงปริมาณรายจ่ายต่อคนต่อวันของนักท่องเที่ยวจากภูมิภาคอเมริกา ตารางในส่วนที่ 4 ได้แสดงปริมาณรายจ่ายต่อคนต่อวันของนักท่องเที่ยวจากภูมิภาคตะวันออกกลาง ตารางในส่วนที่ 5 ได้แสดงปริมาณรายจ่ายต่อคนต่อวันของนักท่องเที่ยวจากภูมิภาคโอเชียเนีย ตารางในส่วนที่ 6 ได้แสดงปริมาณรายจ่ายต่อคนต่อวันของนักท่องเที่ยวจากภูมิภาคเอเชียใต้ และตารางส่วนสุดท้ายได้แสดงปริมาณรายจ่ายต่อคนต่อวันของนักท่องเที่ยวจากภูมิภาคแอฟริกา นอกจากนี้ ในสมมติสุดท้ายของทั้งสองตารางยังได้มีการจัดอันดับจากจำนวนการใช้จ่ายมากที่สุดไปยังจำนวนการใช้จ่ายน้อยที่สุดด้วย

จากตารางผนวกที่ 13 พบว่านักท่องเที่ยวระหว่างประเทศจากภูมิภาคแอฟริกากลับมีการใช้จ่ายเพื่อการท่องเที่ยวต่อคนต่อวันในประเทศไทยในจำนวนมากที่สุดในโลก คือประมาณ 5,063.37 บาทต่อคนต่อวัน รองลงมาคือการใช้จ่ายเพื่อการท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวจากภูมิภาคตะวันออกกลาง คือประมาณ 4,322.94 บาทต่อคนต่อวัน และอันดับที่ 3 คือจำนวนการใช้จ่ายเพื่อการท่องเที่ยว

ของนักท่องเที่ยวจากภูมิภาคเอเชียใต้ คือประมาณ 4,220.45 บาทต่อคนต่อวัน สำหรับการใช้จ่ายเพื่อการท่องเที่ยวต่อคนต่อวันของภูมิภาคเอเชียตะวันออกซึ่งมีจำนวนนักท่องเที่ยวในประเทศไทยมากที่สุด กลับมีการใช้จ่ายเพื่อการท่องเที่ยวในประเทศไทยมากเป็นอันดับที่ 4 คือประมาณ 4,068.56 บาทต่อคนต่อวัน

นอกจากนี้ เมื่อพิจารณาจากรายจ่ายเพื่อการท่องเที่ยวในประเทศไทยต่อคนต่อวันจากนักท่องเที่ยวจากทั่วโลก ซึ่งได้แสดงไว้ในแถวสุดท้ายของตารางผนวกที่ 13 จะพบว่าปริมาณรายจ่ายเพื่อการท่องเที่ยวต่อคนต่อวันโดยเฉลี่ยของนักท่องเที่ยวจากทั่วโลก ได้มีจำนวนมากถึง 3,530.61 บาทต่อคนต่อวัน ซึ่งเมื่อนำไปเปรียบเทียบกับจำนวนการใช้จ่ายของนักท่องเที่ยวในแต่ละภูมิภาคพบว่า มีเพียงนักท่องเที่ยวจากภูมิภาคยุโรปเท่านั้นที่มีจำนวนการใช้จ่ายเพื่อการท่องเที่ยวต่อคนต่อวันในประเทศไทยในระดับที่ต่ำกว่าการใช้จ่ายของนักท่องเที่ยวโดยเฉลี่ยจากทั่วโลก โดยที่นักท่องเที่ยวจากภูมิภาคยุโรปได้มีการใช้จ่ายเพื่อการท่องเที่ยวต่อคนต่อวันในประเทศไทยเพียงแค่ประมาณ 2,831.18 บาทต่อคนต่อวันซึ่งเป็นจำนวนที่ต่ำที่สุดในโลกเมื่อเทียบกับจำนวนจากใช้จ่ายโดยเฉลี่ยของนักท่องเที่ยวจากในภูมิภาคอื่น

เมื่อพิจารณาการใช้จ่ายเพื่อการท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวจำแนกตามสัญชาติของนักท่องเที่ยวซึ่งได้แสดงไว้ในตารางผนวกที่ 14 โดยที่ในส่วนที่ 1 ของตารางได้แสดงปริมาณรายจ่ายเพื่อการท่องเที่ยวต่อคนต่อวันของนักท่องเที่ยวจากภูมิภาคเอเชียตะวันออก พบว่า นักท่องเที่ยวจากประเทศเกาหลีมีการใช้จ่ายต่อคนต่อวันมากที่สุดในภูมิภาคนี้ โดยมีจำนวนการใช้จ่ายประมาณ 4,437.68 บาทต่อคนต่อวัน รองลงมาคือจำนวนการใช้จ่ายเพื่อการท่องเที่ยวต่อคนต่อวันของนักท่องเที่ยวจากประเทศฟิลิปปินส์ซึ่งมีจำนวนประมาณ 4,373.15 บาท อันดับที่ 3 ของภูมิภาคนี้คือ ปริมาณรายจ่ายเพื่อการท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวจากประเทศสิงคโปร์ มีจำนวนประมาณ 4,310.83 บาทต่อคนต่อวัน

สำหรับในกรณีของนักท่องเที่ยวชาวญี่ปุ่นซึ่งมีจำนวนนักท่องเที่ยวในประเทศไทยมากเป็นอันดับที่ 2 นั้น นักท่องเที่ยวจากประเทศญี่ปุ่นมีการใช้จ่ายเพื่อการท่องเที่ยวระหว่างประเทศในประเทศไทยสูงเป็นอันดับที่ 6 ของภูมิภาค คือมีจำนวนการใช้จ่ายประมาณ 4,172.28 บาทต่อคนต่อวัน และ ในกรณีของนักท่องเที่ยวจากประเทศมาเลเซียซึ่งมีจำนวนการท่องเที่ยวในประเทศไทยมากเป็นอันดับที่ 1 นั้น กลับมีจำนวนการใช้จ่ายเพื่อการท่องเที่ยวในประเทศไทยมากเป็นอันดับที่ 8 โดยมีจำนวนการใช้จ่ายประมาณ 3,870.99 บาทต่อคนต่อวัน ซึ่งมีจำนวนการใช้จ่ายที่ต่ำกว่าจำนวนการใช้จ่ายเพื่อการท่องเที่ยวโดยเฉลี่ยของภูมิภาคที่มีจำนวนประมาณ 4,068.56 บาทต่อคนต่อวัน นอกจากนี้

นี้ ในกรณีของนักท่องเที่ยวจากประเทศจีนนั้น แม้ว่านักท่องเที่ยวในกลุ่มนี้จะมีจำนวนวันพักมากที่สุด แต่จำนวนการใช้จ่ายเพื่อการท่องเที่ยวกลับมีจำนวนที่ต่ำกว่าจำนวนการใช้จ่ายเพื่อการท่องเที่ยวโดยเฉลี่ยของภูมิภาคเช่นเดียวกันกับในกรณีของนักท่องเที่ยวจากประเทศมาเลเซีย โดยที่นักท่องเที่ยวชาวจีนมีการใช้จ่ายต่อคนต่อวันที่ประมาณ 3,871.58 บาทซึ่งมากเป็นอันดับที่ 8 ของภูมิภาคนี้

ในส่วนที่ 2 ของตารางผนวกที่ 14 ได้แสดงจำนวนการใช้จ่ายต่อคนต่อวันของนักท่องเที่ยวจากภูมิภาคยุโรป ซึ่งประเทศที่มีการใช้จ่ายต่อคนต่อวันในประเทศไทยมากที่สุดได้ในภูมิภาคนี้ ได้แก่ ประเทศสเปน โดยมีจำนวนการใช้จ่ายที่ประมาณ 3,865.89 บาทต่อคนต่อวัน อันดับที่ 2 ได้แก่ จำนวนการใช้จ่ายเพื่อการท่องเที่ยวต่อคนต่อวันของนักท่องเที่ยวจากประเทศฟินแลนด์ โดยมีจำนวนการใช้จ่ายอยู่ที่ประมาณ 3,463.89 บาทต่อคนต่อวัน และประเทศที่มีการใช้จ่ายเพื่อการท่องเที่ยวในประเทศไทยสูงเป็นอันดับที่ 3 ของภูมิภาคนี้ ได้แก่ ประเทศนอร์เวย์ ซึ่งกลุ่มนักท่องเที่ยวจากประเทศนอร์เวย์นี้ มีการใช้จ่ายต่อคนต่อวันประมาณ 3,166.66 บาท

สำหรับในกรณีของการใช้จ่ายเพื่อการท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวจากประเทศเยอรมนีซึ่งได้มีจำนวนนักท่องเที่ยวและจำนวนวันพักในการท่องเที่ยวในประเทศไทยในจำนวนมากที่สุดในภูมิภาค แต่กลับมีจำนวนการใช้จ่ายเพื่อการท่องเที่ยวต่อคนต่อวันในจำนวนต่ำ โดยมีจำนวนอยู่ที่ประมาณ 2,553.34 บาทต่อคนต่อวันนับเป็นอันดับที่ 12 ของภูมิภาค ซึ่งเมื่อนำไปเปรียบเทียบกับจำนวนการใช้จ่ายต่อคนต่อวันโดยเฉลี่ยของภูมิภาคนี้ที่มีจำนวนอยู่ที่ 2,831.18 ต่อคนต่อวัน จะพบว่านักท่องเที่ยวจากประเทศเยอรมนีมีจำนวนการใช้จ่ายต่อคนต่อวันน้อยกว่าจำนวนการใช้จ่ายโดยเฉลี่ยของนักท่องเที่ยวจากในภูมิภาคนี้

ในกรณีของนักท่องเที่ยวจากสหราชอาณาจักร จะพบว่านักท่องเที่ยวในกลุ่มนี้แม้ว่าจะมีการใช้จ่ายต่อคนต่อวันในระดับต่ำคือประมาณ 2,850.16 บาทต่อคนต่อวัน แต่ก็ยังคงมีจำนวนการใช้จ่ายเพื่อการท่องเที่ยวที่สูงกว่าการใช้จ่ายของนักท่องเที่ยวจากประเทศเยอรมนี โดยที่นักท่องเที่ยวจากสหราชอาณาจักรนี้มีการใช้จ่ายสูงเป็นอันดับที่ 9 ของภูมิภาค นอกจากนี้การใช้จ่ายของนักท่องเที่ยวในกลุ่มนี้ก็ยังคงมีจำนวนมากกว่าจำนวนการใช้จ่ายเพื่อการท่องเที่ยวโดยเฉลี่ยของนักท่องเที่ยวในภูมิภาคอีกด้วย

เมื่อพิจารณาโดยเปรียบเทียบระหว่างการใช้จ่ายเพื่อการท่องเที่ยวต่อคนต่อวันของนักท่องเที่ยวจากทั้งสองภูมิภาคที่ได้กล่าวมาแล้ว คือการใช้จ่ายเพื่อการท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวจากภูมิภาค

ภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้และการใช้จ่ายเพื่อการท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวจากภูมิภาคยุโรป จะพบว่า โดยรวมแล้วนักท่องเที่ยวจากภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้จะมีการใช้จ่ายต่อคนที่สูงกว่านักท่องเที่ยวจากภูมิภาคยุโรป โดยที่จากในส่วนที่ 1 ของตารางผนวกที่ 14 พบว่ากลุ่มนักท่องเที่ยวระหว่างประเทศที่มีการใช้จ่ายน้อยที่สุดที่ตารางได้แสดงไว้ คือกลุ่มนักท่องเที่ยวจากประเทศฮ่องกงมีการใช้จ่ายเพื่อการท่องเที่ยวต่อคนต่อวันในประเทศไทยประมาณ 3,864.25 บาทซึ่งสูงเป็นอันดับที่ 9 ของภูมิภาค แต่เมื่อนำไปเทียบการจําแนกการใช้จ่ายของนักท่องเที่ยวจากประเทศสเปนซึ่งมีจำนวนสูงเป็นอันดับที่ 1 ของภูมิภาคยุโรปและมีประมาณการใช้จ่ายอยู่ที่ 3,865.89 บาทต่อคนต่อวัน พบว่าการใช้จ่ายของนักท่องเที่ยวจาก 2 ประเทศนี้ไม่แตกต่างกันมากนัก คือนักท่องเที่ยวจากประเทศสเปนมีการใช้จ่ายเพื่อการท่องเที่ยวในประเทศไทยมากกว่าการใช้จ่ายของนักท่องเที่ยวจากฮ่องกงเพียงแค่ 1.64 บาทต่อคนต่อวันเท่านั้น

นอกจากนี้เมื่อนำจำนวนการใช้จ่ายเพื่อการท่องเที่ยวต่อคนต่อวันของนักท่องเที่ยวจากฮ่องกงไปเปรียบเทียบกับจำนวนการใช้จ่ายของนักท่องเที่ยวจากประเทศอื่นๆ ในภูมิภาคยุโรปนอกเหนือจากนักท่องเที่ยวจากประเทศสเปนจะพบว่า การใช้จ่ายของนักท่องเที่ยวจากฮ่องกงมีจำนวนสูงกว่าการใช้จ่ายของนักท่องเที่ยวจากภูมิภาคยุโรปในทุกประเทศ

ในส่วนที่ 3 ของตารางผนวกที่ 14 ได้แสดงจำนวนการใช้จ่ายเพื่อการท่องเที่ยวต่อคนต่อวันของนักท่องเที่ยวจากภูมิภาคอเมริกา พบว่า สำหรับในภูมิภาคนี้ กลุ่มนักท่องเที่ยวจากประเทศสหรัฐอเมริกาที่มีการใช้จ่ายต่อคนต่อวันมากที่สุด คือประมาณ 3,633.77 บาทต่อคนต่อวัน รองลงมาคือจำนวนการใช้จ่ายเพื่อการท่องเที่ยวของกลุ่มนักท่องเที่ยวจากประเทศแคนาดาซึ่งมีจำนวนการใช้จ่ายที่ประมาณ 3,268.80 บาทต่อคนต่อวัน

ในส่วนที่ 4 ของตารางผนวกที่ 14 เป็นส่วนที่แสดงข้อมูลจำนวนการใช้จ่ายเพื่อการท่องเที่ยวต่อคนต่อวันของนักท่องเที่ยวจากภูมิภาคตะวันออกกลางซึ่งจากตารางผนวกที่ 13 พบว่านักท่องเที่ยวจากภูมิภาคนี้มีการใช้จ่ายโดยเฉลี่ยต่อคนต่อวันสูงเป็นอันดับที่ 2 จากภูมิภาคต่างๆ ของโลก โดยจากในตารางผนวกที่ 14 พบว่ากลุ่มนักท่องเที่ยวจากประเทศซาอุดีอาระเบียเป็นกลุ่มนักท่องเที่ยวที่มีการใช้จ่ายสูงที่สุดในภูมิภาค คือมีจำนวนการใช้จ่ายเพื่อการท่องเที่ยวต่อคนต่อวันในประเทศไทยประมาณ 5,417.73 บาท นอกจากนี้เมื่อนำจำนวนการใช้จ่ายของนักท่องเที่ยวจากประเทศซาอุดีอาระเบียไปเปรียบเทียบกับรายประเทศอื่นๆ ในโลก จะพบว่ากลุ่มนักท่องเที่ยวสัญชาติซาอุดีอาระเบียได้มีการใช้จ่ายเพื่อการท่องเที่ยวในประเทศไทยเป็นจำนวนสูงที่สุดในโลกอีกด้วย

เมื่อพิจารณาการใช้จ่ายเพื่อการท่องเที่ยวในประเทศไทยของกลุ่มนักท่องเที่ยวจากประเทศอื่นในภูมิภาคตะวันออกกลาง จะพบว่ากลุ่มนักท่องเที่ยวจากประเทศอาหรับเอมิเรตส์เป็นกลุ่มนักท่องเที่ยวที่มีการใช้จ่ายเพื่อการท่องเที่ยวในประเทศไทยมากเป็นอันดับที่ 2 ของภูมิภาคนี้ โดยนักท่องเที่ยวชาวอาหรับเอมิเรตส์มีการใช้จ่ายเพื่อการท่องเที่ยวต่อคนต่อวันในจำนวนสูงถึง 5,173.86 บาทต่อคนต่อวัน ซึ่งเมื่อพิจารณาโดยเปรียบเทียบกับจากรายประเทศอื่นๆ ของโลกจะพบว่า การใช้จ่ายของนักท่องเที่ยวในกลุ่มประเทศนี้มีจำนวนสูงเป็นอันดับที่ 3 ของโลกรองจากการใช้จ่ายเพื่อการท่องเที่ยวต่อคนต่อวันของนักท่องเที่ยวจากประเทศซาอุดีอาระเบียและประเทศบังคลาเทศ และกลุ่มนักท่องเที่ยวจากประเทศอิสราเอลเป็นกลุ่มนักท่องเที่ยวที่มีการใช้จ่ายเพื่อการท่องเที่ยวสูงเป็นอันดับที่ 3 ของภูมิภาคนี้ คือมีการใช้จ่ายประมาณ 2,812.38 บาทต่อคนต่อวัน

ในส่วนที่ 5 ของตารางผนวกที่ 14 ได้แสดงข้อมูลการใช้จ่ายเพื่อการท่องเที่ยวในประเทศไทยต่อคนต่อวันของนักท่องเที่ยวจากภูมิภาคโอเชียเนีย พบว่า สำหรับในภูมิภาคนี้ นักท่องเที่ยวสัญชาติออสเตรเลียเป็นกลุ่มนักท่องเที่ยวที่มีการใช้จ่ายต่อคนต่อวันมากที่สุดในภูมิภาค คือประมาณ 3,237.60 บาทต่อคนต่อวัน รองลงมา ก็คือการใช้จ่ายเพื่อการท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวจากประเทศนิวซีแลนด์ซึ่งมีจำนวนการใช้จ่ายต่อคนต่อวันที่ 3,187.93 บาท

ในส่วนที่ 6 ของตารางผนวกที่ 14 ได้แสดงข้อมูลการใช้จ่ายเพื่อการท่องเที่ยวในประเทศไทยต่อคนต่อวันของนักท่องเที่ยวระหว่างประเทศจากภูมิภาคเอเชียใต้ โดยจะพบว่าในภูมิภาคนี้ กลุ่มนักท่องเที่ยวจากประเทศบังคลาเทศมีการใช้จ่ายเพื่อการท่องเที่ยวต่อคนต่อวันในประเทศไทยในจำนวนมากที่สุดในภูมิภาค คือประมาณ 5,263.62 บาทต่อคนต่อวัน ซึ่งจำนวนการใช้จ่ายของนักท่องเที่ยวในกลุ่มนี้ได้มีจำนวนสูงเป็นอันดับ 2 ของโลกดังที่ได้กล่าวมาแล้ว รองลงมาคือจำนวนการใช้จ่ายเพื่อการท่องเที่ยวต่อคนต่อวันของกลุ่มนักท่องเที่ยวระหว่างประเทศจากประเทศปากีสถาน ซึ่งมีจำนวนการใช้จ่ายอยู่ที่ 4,694.75 บาทต่อคนต่อวัน อันดับที่ 3 ของภูมิภาคนี้ คือจำนวนการใช้จ่ายต่อคนต่อวันของนักท่องเที่ยวจากประเทศศรีลังกา โดยมีจำนวนการใช้จ่ายอยู่ที่ 3,993.75 บาทต่อคนต่อวัน

สำหรับกลุ่มนักท่องเที่ยวจากประเทศอินเดียซึ่งมีจำนวนวันพำนักในประเทศไทยมากที่สุดในภูมิภาคนี้ กลับมีจำนวนการใช้จ่ายเพื่อการท่องเที่ยวต่อคนต่อวันในประเทศไทยสูงเป็นอันดับที่ 4 ของภูมิภาค โดยมีจำนวนการใช้จ่ายอยู่ที่ 3,979.16 บาทต่อคนต่อวัน แต่เมื่อนำไปเปรียบเทียบกับ การใช้จ่ายเพื่อการท่องเที่ยวของรายประเทศต่างๆ ในภูมิภาคยุโรป พบว่า การใช้จ่ายของนักท่องเที่ยว

ที่วสัญชาติอินเดียยังคงมีจำนวนการใช้จ่ายที่สูงกว่าการใช้จ่ายเพื่อการท่องเที่ยวของทุกประเทศในภูมิภาคยุโรป

ในส่วนที่ 7 ของตารางผนวกที่ 14 ซึ่งเป็นส่วนสุดท้ายของตารางนี้ และเป็นส่วนที่แสดงจำนวนการใช้จ่ายของนักท่องเที่ยวระหว่างประเทศจากภูมิภาคแอฟริกา พบว่าในภูมิภาคนี้ประเทศแอฟริกาได้มีการใช้จ่ายเพื่อการท่องเที่ยวต่อคนต่อวันในประเทศไทยในจำนวนที่มากที่สุดคือ 4,483.91 บาทต่อคนต่อวัน

เมื่อพิจารณตารางผนวกที่ 13 และตารางผนวกที่ 14 โดยรวม โดยในการพิจารณาการท่องเที่ยวระหว่างประเทศในประเทศไทยจากการใช้จ่ายเพื่อการท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวในกลุ่มต่างๆ พบว่า กลุ่มนักท่องเที่ยวจากภูมิภาคแอฟริกา กลุ่มนักท่องเที่ยวจากภูมิภาคตะวันออกกลาง และกลุ่มนักท่องเที่ยวจากภูมิภาคเอเชียใต้เป็นกลุ่มนักท่องเที่ยวที่มีความสำคัญต่อการท่องเที่ยวระหว่างประเทศในประเทศไทย โดยที่นักท่องเที่ยวจากประเทศซาอุดีอาระเบีย นักท่องเที่ยวจากประเทศบังคลาเทศและนักท่องเที่ยวจากประเทศสหรัฐอเมริกาได้รับเอมิเรตส์ เป็นกลุ่มนักท่องเที่ยวที่มีการใช้จ่ายเพื่อการท่องเที่ยวในประเทศไทยในจำนวนที่มากกว่า 5,000 บาทต่อคนต่อวัน

ในตารางผนวกที่ 15 และตารางผนวกที่ 16 เป็นตารางแสดงข้อมูลการใช้จ่ายเพื่อการท่องเที่ยวระหว่างประเทศต่อคนต่อวันระหว่างปี พ.ศ. 2534-2544 โดยที่ในตารางผนวกที่ 15 เป็นการแสดงข้อมูลการใช้จ่ายต่อคนต่อวันของรายประเทศสำคัญในภูมิภาคเอเชียตะวันออก และในตารางผนวกที่ 16 เป็นการแสดงข้อมูลการใช้จ่ายต่อคนต่อวันของรายประเทศสำคัญในภูมิภาคยุโรป

จากตารางผนวกที่ 15 พบว่า ประเทศเกาหลีซึ่งนักท่องเที่ยวจากประเทศนี้ได้มีการใช้จ่ายเพื่อการท่องเที่ยวต่อคนต่อวันในประเทศไทยมากที่สุด โดยลักษณะของการใช้จ่ายตลอด 11 ปีระหว่างปี พ.ศ. 2534-2544 โดยรวมจะมีจำนวนอยู่ระหว่าง 4,000-5,000 บาทต่อคนต่อวัน มีเพียงแค่ว่าในปี พ.ศ. 2535 ที่มีการใช้จ่ายสูงกว่า 5,000 บาทต่อคนต่อวัน คือมีจำนวนประมาณ 5,177.54 บาท และในปี พ.ศ. 2536 ก็บระหว่างปี พ.ศ. 2538-2539 ในช่วงเวลา 3 ปีนี้ นักท่องเที่ยวจากประเทศเกาหลีมีการใช้จ่ายที่ต่ำกว่า 4,000 บาทต่อคนต่อวัน คือมีการใช้จ่ายต่อคนต่อวันที่ 3,598.11 บาท 3,880.33 บาท และ 3,964.51 บาทตามลำดับ

นอกจากนี้ การใช้จ่ายเพื่อการท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวชาวจีน นักท่องเที่ยวจากประเทศไต้หวันและนักท่องเที่ยวชาติสิงคโปร์ได้มีแนวโน้มเพิ่มมากขึ้น โดยที่การใช้จ่ายต่อคนต่อวัน

ของนักท่องเที่ยวชาวจีนในปี พ.ศ. 2534 มีจำนวนเพียงแค่ 1,136.86 บาทต่อคนต่อวัน แต่ก็ได้มีจำนวนเพิ่มมากขึ้นในปีถัดมา โดยในปี พ.ศ. 2535 นักท่องเที่ยวในกลุ่มนี้มีการใช้จ่ายต่อคนต่อวันสูงถึง 3,430.42 บาทซึ่งได้เพิ่มมากขึ้นจากเดิมประมาณ 3 เท่าตัว และในปี พ.ศ. 2537 นักท่องเที่ยวในกลุ่มนี้ก็มีการใช้จ่ายเพื่อการท่องเที่ยวในประเทศไทยเกินกว่า 4,000 บาทต่อคนต่อวัน โดยมีการใช้จ่ายอยู่ที่ 4,043.33 บาท และถึงแม้ว่าในปี พ.ศ. 2539 การใช้จ่ายจะลดลงเหลือเพียงแค่ประมาณ 3,880.79 บาทต่อคนต่อวัน แต่ในช่วงระยะเวลาหลังจากปี พ.ศ. 2540 เป็นต้นมา นักท่องเที่ยวระหว่างประเทศจากประเทศจีนก็ยังคงการใช้จ่ายเพื่อการเที่ยวในประเทศไทยอยู่ในระดับที่เกินกว่า 4,000 บาทต่อคนต่อวันมาโดยตลอด โดยที่ส่วนมากจะมีจำนวนอยู่ระหว่าง 4,200-4,300 บาทต่อคนต่อวัน

สำหรับในกรณีของการใช้จ่ายต่อคนต่อวันเพื่อการท่องเที่ยวระหว่างประเทศในประเทศไทยของนักท่องเที่ยวชาวไต้หวัน พบว่า ในปี พ.ศ. 2534 นักท่องเที่ยวในกลุ่มนี้มีการใช้จ่ายอยู่ที่ประมาณ 2,506.39 บาทต่อคนต่อวันเท่านั้น แต่ในปีถัดมาคือในปี พ.ศ. 2535 ค่าใช้จ่ายเพื่อการท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวในกลุ่มนี้ก็เพิ่มขึ้นเป็น 3,651.04 บาทต่อคนต่อวัน โดยเพิ่มขึ้นจากเดิมเกินกว่า 1,000 บาทต่อคนต่อวัน นอกจากนี้ ในปีถัดมา คือในปี พ.ศ. 2536 นักท่องเที่ยวในกลุ่มนี้ก็ได้เพิ่มการใช้จ่ายต่อคนต่อวันอีกเกินกว่า 5,000 บาท คือประมาณ 5,236.73 บาทต่อคนต่อวัน และแม้ว่าในปี พ.ศ. 2539 รายจ่ายเพื่อการท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวจากไต้หวันจะลดลงเหลือเพียงแค่ 3,875.72 บาทต่อคนต่อวัน แต่นับจากในปีนั้นเป็นต้นมานักท่องเที่ยวในกลุ่มนี้ก็ยังคงการใช้จ่ายอยู่ระหว่าง 3,800-4,600 บาทต่อคนต่อวันมาจนถึงปัจจุบันนี้

ในกรณีของการใช้จ่ายเพื่อการท่องเที่ยวระหว่างประเทศต่อคนต่อวันของนักท่องเที่ยวจากสิงคโปร์ในประเทศไทย จะพบว่า ในปี พ.ศ. 2534 นักท่องเที่ยวจากประเทศสิงคโปร์นี้ มีการใช้จ่ายเพื่อการท่องเที่ยวต่อคนต่อวันอยู่ที่ประมาณ 3,147.84 บาท โดยที่การใช้จ่ายของนักท่องเที่ยวในกลุ่มนี้มีเพียงแค่ 2 ปีเท่านั้นที่มีระดับการใช้จ่ายต่ำกว่า 4,000 บาทต่อคนต่อวัน คือ ในปี พ.ศ. 2534 และในปี พ.ศ. 2537 ที่มีการใช้จ่ายอยู่ที่ 3,822.29 บาทต่อคนต่อวันเท่านั้น ในปีอื่นๆ นอกเหนือจากนั้น นักท่องเที่ยวจากประเทศสิงคโปร์นี้ได้คงระดับการใช้จ่ายอยู่ในระหว่าง 4,000-5,000 บาทต่อคนต่อวันเป็นต้นมา โดยที่ในปี พ.ศ. 2538 นักท่องเที่ยวในกลุ่มนี้ได้มีการใช้จ่ายในระดับสูงสุดคือประมาณ 4,631.46 บาทต่อคนต่อวัน

กรณีของการใช้จ่ายเพื่อการท่องเที่ยวต่อคนต่อวันของนักท่องเที่ยวญี่ปุ่นในประเทศไทยนั้น กลับพบว่ามีแนวโน้มลดลง โดยจากตารางผนวกที่ 15 พบว่าในช่วงระยะเวลาระหว่างปี พ.ศ. 2534-2539 การใช้จ่ายเพื่อการท่องเที่ยวในประเทศไทยของนักท่องเที่ยวในกลุ่มนี้ได้คงระดับ

อยู่ที่ระหว่าง 4,000-5,000 บาทต่อคนต่อวัน โดยที่ในปี พ.ศ. 2536 มีการใช้จ่ายมากที่สุดคือประมาณ 4,897.39 บาทต่อคนต่อวัน แต่สำหรับการใช้จ่ายในช่วงระหว่างปี พ.ศ. 2540-2544 พบว่าระดับการใช้จ่ายของนักท่องเที่ยวในกลุ่มนี้มีระดับที่ลดลงจากเดิมโดยมีการใช้จ่ายอยู่ที่ประมาณ 3,500-4,500 บาทต่อคนต่อวันเท่านั้น โดยที่ในปี พ.ศ. 2541 ได้มีการใช้จ่ายที่ต่ำที่สุดคือประมาณ 3,354.80 บาทต่อคนต่อวัน และในปี พ.ศ. 2542 ได้มีการใช้จ่ายที่สูงที่สุดในช่วงนี้คือประมาณ 4,507.04 บาทต่อคนต่อวัน

เมื่อพิจารณาตาราง ที่ 15 โดยรวมจะพบว่า นักท่องเที่ยวจากประเทศต่างๆ ในภูมิภาคนี้ โดยมากจะมีการใช้จ่ายเพื่อการท่องเที่ยวในประเทศไทยเพิ่มมากขึ้นในปี พ.ศ. 2540 เช่นนักท่องเที่ยวระหว่างประเทศจากประเทศฟิลิปปินส์ ที่มีการใช้จ่ายเพื่อการท่องเที่ยวในประเทศไทยในปี พ.ศ. 2540 ในจำนวนที่สูงที่สุด คือประมาณ 5,285.64 บาทต่อคนต่อวัน โดยเพิ่มขึ้นจากการใช้จ่ายเพื่อการท่องเที่ยวในปี พ.ศ. 2539 มากกว่าร้อยละ 25 และนักท่องเที่ยวจากประเทศจีน ประเทศสิงคโปร์ ประเทศเกาหลี และประเทศไต้หวัน นักท่องเที่ยวจากทั้ง 4 ประเทศนี้ก็จะมีจำนวนการใช้จ่ายเพื่อการท่องเที่ยวต่อคนต่อวันในประเทศไทยในจำนวนที่เพิ่มมากขึ้นในปี พ.ศ. 2540 ด้วยเช่นกัน ซึ่งที่เป็นไปในลักษณะนั้น ก็เพราะว่าประเทศต่างๆ ที่กล่าวมานั้น ได้รับผลกระทบจากวิกฤตเศรษฐกิจในระดับต่ำ รวมถึงการที่ประเทศไทยได้มีการลดค่าเงินบาทในช่วงระยะเวลานั้นด้วย ซึ่งเมื่อพิจารณาการใช้จ่ายเพื่อการท่องเที่ยวในประเทศไทยของนักท่องเที่ยวจากประเทศมาเลเซียในช่วงระยะเวลาที่เกิดวิกฤตเศรษฐกิจในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ จะพบว่า การใช้จ่ายของกลุ่มนักท่องเที่ยวจากประเทศมาเลเซียมีการใช้จ่ายเพื่อการท่องเที่ยวในประเทศไทยในจำนวนที่ลดน้อยลงในช่วงระหว่างปี พ.ศ. 2541-2542 โดยการใช้จ่ายของนักท่องเที่ยวกลุ่มนี้ในระหว่างปี พ.ศ. 2538-2544 จะคงระดับการใช้จ่ายอยู่ที่ระหว่าง 4,000-4,600 บาทต่อคนต่อวัน ลงมีเพียงแคในปี พ.ศ. 2541-2542 เท่านั้นที่มีระดับการใช้จ่ายที่ลดลงจากเดิม โดยมีระดับการใช้จ่ายต่อคนต่อวันอยู่ที่ 2,410.98 บาท และ 3,985.90 บาทตามลำดับ

สำหรับในกรณีของการใช้ต่อคนต่อวันจ่ายเพื่อการท่องเที่ยวระหว่างประเทศในประเทศไทยของนักท่องเที่ยวจากภูมิภาคยุโรปซึ่งได้แสดงไว้ในตารางผนวกที่ 16 พบว่า การใช้จ่ายของนักท่องเที่ยวจากในภูมิภาคนี้โดยมากจะมีแนวโน้มเพิ่มขึ้นอย่างเชื่องช้า เช่น ในกรณีรายจ่ายต่อคนต่อวันของนักท่องเที่ยวจากสหราชอาณาจักรและนักท่องเที่ยวจากฝรั่งเศส เป็นต้น โดยจะพบว่ารายจ่ายต่อคนต่อวันของนักท่องเที่ยวจากสหราชอาณาจักร ในระหว่างปี พ.ศ. 2534-2537 จะมีจำนวนไม่เกิน 3,000 บาทต่อคนต่อวัน แต่ในช่วงระหว่างปี พ.ศ. 2541-2544 กลับพบว่ารายจ่ายต่อคนต่อวันของนักท่องเที่ยวกลุ่มนี้ในจำนวนที่มากกว่า 3,000 บาทต่อคนต่อวันอย่างต่อเนื่องเรื่อยมา โดยใน

ตลอดช่วงระยะเวลาพบว่า นักท่องเที่ยวในกลุ่มนี้มีรายจ่ายเพื่อการท่องเที่ยวต่อคนต่อวันมากที่สุดในปี พ.ศ. 2543 คือ มีจำนวนการใช้จ่ายที่ 3,605.46 บาทต่อคนต่อวัน

ในกรณีของรายจ่ายเพื่อการท่องเที่ยวในประเทศไทยของนักท่องเที่ยวชาวฝรั่งเศส พบว่า ในช่วงระหว่างปี พ.ศ. 2534-2537 รายจ่ายต่อคนต่อวันของนักท่องเที่ยวในกลุ่มนี้จะมีจำนวนอยู่ระหว่าง 1,800-3,200 บาทต่อคนต่อวัน โดยที่ปี พ.ศ. 2535 นักท่องเที่ยวสัญชาตินี้มีการใช้จ่ายเพื่อการท่องเที่ยวมากที่สุดคือ 3,101.35 บาทต่อคนต่อวัน แต่ในช่วงเวลาระหว่างปี พ.ศ. 2538-2544 จะพบว่าการใช้จ่ายของนักท่องเที่ยวในกลุ่มนี้ได้มีจำนวนการใช้จ่ายที่เพิ่มมากขึ้น โดยจะมีจำนวนการใช้จ่ายอยู่ระหว่าง 2,400-3,500 บาทต่อคนต่อวัน ซึ่งปี พ.ศ. 2532 เป็นปีที่นักท่องเที่ยวกลุ่มนี้มีการใช้จ่ายต่ำที่สุดคือ 2,486.63 บาทต่อคนต่อวัน และในปี พ.ศ. 2538 เป็นปีที่นักท่องเที่ยวกลุ่มนี้มีการใช้จ่ายมากที่สุดคือ 3,480.64 บาทต่อคนต่อวัน

สำหรับรายจ่ายเพื่อการท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวระหว่างประเทศชาวสเปนซึ่งได้มีการใช้จ่ายต่อคนต่อวันที่สูงที่สุดในภูมิภาคนั้น หากพิจารณาเฉพาะในระยะเวลาระหว่างปี พ.ศ. 2534-2543 พบว่านักท่องเที่ยวในกลุ่มนี้มีการใช้จ่ายเพื่อการท่องเที่ยวที่ลดน้อยลง โดยในระยะเวลาระหว่างปี พ.ศ. 2534-2538 นักท่องเที่ยวชาวสเปนมีการใช้จ่ายอยู่ระหว่าง 3,000-4,900 บาทต่อคนต่อวัน โดยที่ในปี พ.ศ. 2536 เป็นปีที่มีการใช้จ่ายต่ำที่สุดคือ 3,042.73 บาทต่อคนต่อวัน และเป็นเพียงแคปีเดียวเท่านั้นสำหรับในช่วงระยะเวลานี้ที่มีการใช้จ่ายต่ำกว่า 4,000 บาทต่อคนต่อวัน แต่ในช่วงระยะเวลาระหว่างปี พ.ศ. 2539-2542 พบว่านักท่องเที่ยวในกลุ่มนี้มีระดับการใช้จ่ายที่ลดต่ำลงจากเดิมมาก โดยที่มีระดับการใช้จ่ายอยู่ระหว่าง 2,700-3,600 บาทต่อคนต่อวันเท่านั้น โดยที่ในปี พ.ศ. 2542 ได้มีการใช้จ่ายที่ต่ำที่สุดคือ 2,790.21 บาทต่อคนต่อวัน แต่ถึงอย่างไรก็ตามการใช้จ่ายของนักท่องเที่ยวสัญชาติสเปนในปีต่อๆ มาก็ได้มีจำนวนที่เพิ่มมากขึ้นเรื่อยๆ โดยเพิ่มเป็น 3,532.94 บาทต่อคนต่อวันในปี พ.ศ. 2543 และเพิ่มเป็น 4,159.38 ต่อคนต่อวันในปี พ.ศ. 2544 ตามลำดับ ดังนั้นเมื่อพิจารณาโดยตลอดช่วงเวลาสามารถสรุปได้ว่า นักท่องเที่ยวในกลุ่มนี้ยังคงมีระดับการใช้จ่ายในตลอดช่วงเวลาอยู่โดยรอบค่าเฉลี่ยคือ 3,865.89 บาทต่อคนต่อวันและมีการเคลื่อนไหวขึ้นลงของจำนวนการใช้จ่ายที่ไม่ผันผวนมากนัก

ในกรณีของการใช้จ่ายเพื่อการท่องเที่ยวระหว่างประเทศในประเทศไทยของนักท่องเที่ยวสัญชาติเยอรมัน พบว่า การใช้จ่ายของนักท่องเที่ยวสัญชาตินี้ในช่วงเวลาระหว่างปี พ.ศ. 2534-2538 มีการใช้จ่ายที่ผันผวนอยู่ในช่วงระหว่าง 1,900-3,200 บาทต่อคนต่อวัน โดยที่ปี พ.ศ. 2534 มีการใช้จ่ายที่น้อยที่สุดคือ 1,927.63 บาทต่อคนต่อวัน และในปี พ.ศ. 2538 มีการใช้จ่ายที่มากที่สุดคือ

3,152.55 บาทต่อคนต่อวัน แต่ในช่วงระยะเวลาระหว่างปี พ.ศ. 2539-2544 กลับพบว่า การใช้จ่ายของนักท่องเที่ยวสัญชาติเยอรมันได้มีปริมาณการเคลื่อนไหวในช่วงแคบๆ โดยในช่วงเวลา 6 ปีนี้ นักท่องเที่ยวกลุ่มนี้มีการใช้จ่ายอยู่ระหว่าง 2,400-2,900 บาทต่อคนต่อวันเท่านั้น การขึ้นลงของระดับการใช้จ่ายในแต่ละปีในช่วงเวลานี้ มีจำนวนไม่เกิน 500 บาทต่อคนต่อวัน

โดยรวมแล้ว เมื่อพิจารณาการท่องเที่ยวระหว่างประเทศในประเทศไทยทางด้านการใช้จ่ายเพื่อการท่องเที่ยวต่อคนต่อวัน พบว่า มีนักท่องเที่ยวที่มีการใช้จ่ายต่อคนต่อวันในประเทศไทยเกิน 5,000 บาทต่อคนต่อวันเพียงแค่ 3 ประเทศเท่านั้นคือ การใช้จ่ายของนักท่องเที่ยวจากประเทศซาอุดีอาระเบียมีจำนวนมากที่สุดคือ 5,417.73 บาทต่อคนต่อวัน รองลงมาคือการใช้จ่ายของนักท่องเที่ยวจากประเทศบังกลาเทศมีจำนวน 5,263.62 บาทต่อคนต่อวัน และอันดับที่สามคือค่าใช้จ่ายของนักท่องเที่ยวจากประเทศอาหรับเอมิเรตส์มีจำนวน 5,173.86 บาทต่อคนต่อวัน ดังนั้นการท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวจากทั้งสามประเทศดังกล่าวจึงมีความสำคัญต่อการท่องเที่ยวระหว่างประเทศในประเทศไทยเป็นอย่างมาก

เมื่อพิจารณาเฉพาะในกรณีของนักท่องเที่ยวจากภูมิภาคเอเชียตะวันออกและนักท่องเที่ยวจากภูมิภาคยุโรป ซึ่งมีจำนวนนักท่องเที่ยวในประเทศไทยมากเป็นอันดับที่ 1 และอันดับที่ 2 พบว่า ในภูมิภาคเอเชียตะวันออกนักท่องเที่ยวจากประเทศเกาหลีมีการใช้จ่ายมากที่สุดคือ 4,437.68 บาทต่อคนต่อวัน และสำหรับในภูมิภาคยุโรปนักท่องเที่ยวจากประเทศสเปนมีการใช้จ่ายมากที่สุดคือ 3,865.89 บาทต่อคนต่อวัน

เมื่อพิจารณาเฉพาะในกรณีของนักท่องเที่ยวจากประเทศญี่ปุ่นและจากประเทศเยอรมนีจะพบว่า นักท่องเที่ยวสัญชาติญี่ปุ่นมีการใช้จ่ายเพื่อการท่องเที่ยวในประเทศไทยมากเป็นอันดับที่ 6 ของภูมิภาคเอเชียตะวันออก โดยมีจำนวนคือ 4,172.28 บาทต่อคนต่อวันและมีแนวโน้มการใช้จ่ายที่ลดน้อยลง สำหรับนักท่องเที่ยวสัญชาติเยอรมันได้มีการใช้จ่ายเพื่อการท่องเที่ยวในประเทศไทยมากเป็นอันดับที่ 12 ของภูมิภาค โดยที่การใช้จ่ายของนักท่องเที่ยวในกลุ่มนี้ในช่วงเวลา 6 ปีระหว่างปี พ.ศ. 2539-2544 ได้มีการใช้จ่ายอยู่ระหว่าง 2,400-2,900 บาทต่อคนต่อวันและการขึ้นลงของระดับการใช้จ่ายในแต่ละปีจะมีจำนวนไม่เกิน 500 บาทต่อคนต่อวัน

เมื่อพิจารณาการท่องเที่ยวระหว่างประเทศในประเทศไทย โดยพิจารณาจากทางด้านรายได้จากการท่องเที่ยวทั้งหมดที่ประเทศไทยได้รับ ซึ่งในตารางผนวกที่ 17 ได้แสดงปริมาณรายรับจากการท่องเที่ยวระหว่างประเทศเปรียบเทียบกับรายรับจากการส่งออกสินค้าหลักอื่นๆ ของประเทศ

ไทย ในช่วงระยะเวลาระหว่างปี พ.ศ. 2535-2544 โดยสินค้าหลักอื่นๆ ที่ได้นำมาพิจารณาเปรียบเทียบในที่นี้มี 4 รายการ อันได้แก่ ผลิตภัณฑ์สิ่งทอ คอมพิวเตอร์และชิ้นส่วน อัญมณีและเครื่องประดับ และแผงวงจรไฟฟ้า ซึ่งทั้ง 4 รายการเป็นสินค้าส่งออกที่สำคัญของประเทศไทยทั้งสิ้น นอกจากนี้ในตารางผนวกที่ 17 ยังได้แสดงค่าอัตราส่วนร้อยละของมูลค่าของแต่ละรายการเทียบกับมูลค่าของผลิตภัณฑ์มวลรวมประชาชาติ โดยได้แสดงค่าร้อยละดังกล่าวไว้ในวงเล็บใต้รายการนั้นๆ

จากตารางผนวกที่ 17 พบว่าในช่วงระยะเวลาระหว่างปี พ.ศ. 2535-2539 ประเทศไทยมีรายรับจากกิจกรรมการท่องเที่ยวระหว่างประเทศในปริมาณที่สูงเป็นอันดับหนึ่งเรื่อยมา โดยในระหว่างปี พ.ศ. 2535-2538 รายรับจากการท่องเที่ยวระหว่างประเทศจะมีจำนวนระหว่าง 123,000-200,000 ล้านบาทต่อปีคิดเป็นค่าอัตราส่วนระหว่าง 4.00-4.56 จากผลิตภัณฑ์มวลรวมประชาชาติและในปี พ.ศ. 2540 รายรับจากการท่องเที่ยวในประเทศไทยก็ได้มีมูลค่าเกิน 2 แสนล้านบาท โดยมีปริมาณอยู่ที่ 219,364 ล้านบาทคิดเป็นร้อยละ 4.76 จากผลิตภัณฑ์มวลรวมประชาชาติ และแม้ว่านับจากปี พ.ศ. 2540 เป็นต้นมา ประเทศไทยจะมีรายรับจากการท่องเที่ยวระหว่างประเทศที่น้อยกว่ารายรับจากการส่งออกคอมพิวเตอร์และชิ้นส่วน แต่ก็ยังคงปริมาณรายรับที่เกินกว่า 2 แสนล้านบาทและเป็นจำนวนที่สูงเป็นอันดับที่ 2 มาโดยตลอด โดยในปี พ.ศ. 2544 ประเทศไทยได้รายรับจากการท่องเที่ยวที่สูงที่สุด โดยมีมูลค่าถึง 299,047 ล้านบาทคิดเป็นร้อยละ 5.93 จากผลิตภัณฑ์มวลรวมประชาชาติ แต่เมื่อพิจารณาจากค่าเฉลี่ยในแถวสุดท้ายของตาราง พบว่า โดยเฉลี่ยแล้วประเทศไทยยังคงมีรายรับจากการท่องเที่ยวระหว่างประเทศมากเป็นอันดับที่ 1 โดยมีมูลค่าสูงถึง 210,655 ล้านบาทต่อปีหรือคิดเป็นอัตราส่วนประมาณร้อยละ 4.88 จากมูลค่าของผลิตภัณฑ์มวลรวมประชาชาติ และได้รับรายรับจากการส่งออกคอมพิวเตอร์และชิ้นส่วนมากเป็นอันดับที่ 2 โดยมีมูลค่าการส่งออกที่ 202,920 ล้านบาทต่อปีหรือคิดเป็นอัตราส่วนร้อยละ 4.50 จากมูลค่าของผลิตภัณฑ์มวลรวมประชาชาติ

นอกจากนี้ จากตารางผนวกที่ 17 ยังพบว่า คงมีเพียงแค่รายรับจากการท่องเที่ยวระหว่างประเทศกับรายรับจากการส่งออกอัญมณีและเครื่องประดับเท่านั้น ที่มีมูลค่าเพิ่มขึ้นโดยตลอดทุกปีอย่างต่อเนื่อง โดยรายรับจากการท่องเที่ยวได้เพิ่มขึ้นจาก 123,135 ล้านบาทในปี พ.ศ. 2535 เป็น 299,047 ล้านบาทในปี พ.ศ. 2544 โดยเฉลี่ยแล้วมีการเพิ่มขึ้นประมาณปีละ 17,591.12 ล้านบาท และรายรับจากการส่งออกอัญมณีและเครื่องประดับได้มีการเพิ่มขึ้นจาก 36,582 ล้านบาทในปี พ.ศ. 2535 เป็น 74,872 ล้านบาทในปี พ.ศ. 2544 โดยมีการเพิ่มขึ้นโดยเฉลี่ยประมาณปีละ 3,829 ล้านบาท

ในตารางผนวกที่ 18 และตารางผนวกที่ 19 ได้แสดงปริมาณรายรับจากการท่องเที่ยวระหว่างประเทศโดยเฉลี่ยจากช่วงระยะเวลาระหว่างปี พ.ศ. 2534-2544 ที่ประเทศไทยได้รับ โดยใน

ตารางผนวกที่ 18 เป็นการจำแนกตามภูมิภาคต่างๆ ของโลก ในขณะที่ในตารางผนวกที่ 19 จะเป็นการจำแนกตามประเทศนักท่องเที่ยว นอกจากนี้ในสศมภ์สุดท้ายของทั้ง 2 ตารางยังได้มีการจัดอันดับรายรับจากการท่องเที่ยว โดยในตารางผนวกที่ 18 ได้จัดอันดับจากภูมิภาคที่ให้รายรับมากที่สุดไปยังภูมิภาคที่ให้รายรับน้อยที่สุด และในตารางผนวกที่ 19 ได้จัดอันดับจากประเทศที่ให้รายรับมากที่สุดไปยังประเทศที่ให้รายรับน้อยที่สุด

จากตารางผนวกที่ 18 พบว่าเมื่อพิจารณาการท่องเที่ยวระหว่างประเทศในประเทศไทยทางด้านรายรับจากการท่องเที่ยวที่ประเทศไทยได้รับจำแนกตามภูมิภาค พบว่า นักท่องเที่ยวจากภูมิภาคเอเชียตะวันออกก็ยังคงมีความสำคัญต่อการท่องเที่ยวของประเทศไทย โดยในภูมิภาคนี้ได้สร้างรายรับในการท่องเที่ยวให้แก่ประเทศไทยมากถึงปีละประมาณ 95,250.57 ล้านบาทหรือประมาณร้อยละ 47.48 จากปริมาณรายรับรวมทั้งหมด รองลงมาคือรายรับที่ได้จากนักท่องเที่ยวจากภูมิภาคยุโรป ซึ่งมีจำนวนประมาณปีละ 62,104.02 ล้านบาทหรือคิดเป็นร้อยละ 30.96 จากรายรับรวมที่ประเทศไทยได้รับ

รายรับจากการท่องเที่ยวที่ประเทศไทยได้รับจากนักท่องเที่ยวจากภูมิภาคเอเชียตะวันออกและภูมิภาคยุโรปเพียง 2 ภูมิภาคนี้ ก็ได้มีจำนวนมากถึงประมาณร้อยละ 80 จากรายรับรวม ดังนั้นการท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวระหว่างประเทศจากทั้ง 2 ภูมิภาคนี้จึงได้มีความสำคัญยิ่งต่อการท่องเที่ยวระหว่างประเทศของประเทศไทย

ตารางผนวกที่ 19 ได้แสดงรายรับที่ประเทศไทยได้รับจากการท่องเที่ยวระหว่างประเทศ โดยได้จำแนกรายรับดังกล่าวออกตามสัญชาติของนักท่องเที่ยว นอกจากนี้ ในตารางผนวกที่ 19 ยังได้แบ่งออกเป็น 7 ส่วนด้วยกัน คือ ตารางในส่วนที่ 1 ได้แสดงปริมาณรายรับจากการท่องเที่ยวที่ได้รับจากนักท่องเที่ยวจากภูมิภาคเอเชียตะวันออก ตารางในส่วนที่ 2 ได้แสดงปริมาณรายรับจากการท่องเที่ยวที่ได้รับจากนักท่องเที่ยวจากภูมิภาคยุโรป ตารางในส่วนที่ 3 ได้แสดงปริมาณรายรับจากการท่องเที่ยวที่ได้รับจากนักท่องเที่ยวจากภูมิภาคอเมริกา ตารางในส่วนที่ 4 ได้แสดงปริมาณรายรับจากการท่องเที่ยวที่ได้รับจากนักท่องเที่ยวจากภูมิภาคตะวันออกกลาง ตารางในส่วนที่ 5 ได้แสดงปริมาณรายรับจากการท่องเที่ยวที่ได้รับจากนักท่องเที่ยวจากภูมิภาคโอเชียเนีย ตารางในส่วนที่ 6 ได้แสดงปริมาณรายรับจากการท่องเที่ยวที่ได้รับจากนักท่องเที่ยวจากภูมิภาคเอเชียใต้ และตารางในส่วนสุดท้ายได้แสดงปริมาณรายรับจากการท่องเที่ยวที่ได้รับจากนักท่องเที่ยวจากภูมิภาคแอฟริกา

จากส่วนที่ 1 ของตารางผนวกที่ 19 ซึ่งได้แสดงปริมาณรายรับจากการท่องเที่ยวระหว่างประเทศที่ประเทศไทยได้รับจากนักท่องเที่ยวในภูมิภาคเอเชียตะวันออก พบว่า ในภูมิภาคนี้มีนักท่องเที่ยวจาก 4 ประเทศที่สร้างรายรับจากการท่องเที่ยวระหว่างประเทศให้แก่ประเทศไทยมากกว่า 1 หมื่นล้านบาทต่อปีหรือมากกว่าร้อยละ 5 จากปริมาณรายรับรวมทั้งหมดที่ประเทศไทยได้รับ โดยนักท่องเที่ยวจากประเทศญี่ปุ่นได้สร้างรายรับในปริมาณมากที่สุด โดยมีปริมาณมากถึง 21,678.08 ล้านบาทต่อปีหรือประมาณร้อยละ 10.81 จากรายรับรวมทั้งหมด ซึ่งเมื่อนำไปเทียบกับรายประเทศอื่นๆ ทั่วโลกจะพบว่า นักท่องเที่ยวสัญชาติญี่ปุ่นได้สร้างรายรับให้แก่ประเทศไทยในจำนวนที่มากที่สุดในโลกและเป็นนักท่องเที่ยวกลุ่มเดียวเท่านั้นที่สร้างรายรับได้มากกว่าร้อยละ 10 จากรายรับรวม รองลงมาคือรายรับจากนักท่องเที่ยวชาวไต้หวัน ซึ่งมีปริมาณมากถึง 13,523.65 ล้านบาทต่อปีหรือประมาณร้อยละ 6.74 จากรายรับรวม โดยรายรับต่อปีที่ประเทศไทยได้รับจากนักท่องเที่ยวในกลุ่มนี้ได้มีปริมาณมากเป็นอันดับที่ 2 ของโลกเช่นกัน เป็นที่น่าสังเกตว่า รายรับจากนักท่องเที่ยวชาวญี่ปุ่นนั้น มีปริมาณมากกว่ารายรับจากการท่องเที่ยวที่ประเทศไทยได้รับจากนักท่องเที่ยวจากไต้หวันถึง 8,154.43 ล้านบาทต่อปีหรือคิดเป็นร้อยละประมาณ 37.62 จากปริมาณรายรับจากการท่องเที่ยวจากนักท่องเที่ยวชาวญี่ปุ่น ดังนั้น การท่องเที่ยวระหว่างประเทศของนักท่องเที่ยวสัญชาติญี่ปุ่นจึงมีความสำคัญต่อการท่องเที่ยวระหว่างประเทศของประเทศไทยอย่างมาก และกลุ่มนักท่องเที่ยวที่ได้สร้างรายรับจากการท่องเที่ยวให้แก่ประเทศไทยมากเป็นอันดับที่ 3 ได้กลุ่มนักท่องเที่ยวจากประเทศมาเลเซียโดยประเทศไทยมีปริมาณรายรับจากนักท่องเที่ยวกลุ่มนี้ประมาณ 13,399.85 ล้านบาทต่อปีหรือคิดเป็นร้อยละ 6.68 จากรายรับรวม ซึ่งรายรับจากนักท่องเที่ยวในประเทศนี้ได้มีจำนวนสูงเป็นอันดับที่ 3 ของโลกเช่นกัน และสุดท้ายคือรายรับจากการท่องเที่ยวที่ได้รับจากนักท่องเที่ยวจากประเทศจีน โดยนักท่องเที่ยวในกลุ่มนี้ได้สร้างรายรับให้แก่ประเทศไทยในปริมาณมากถึง 12,787.78 ล้านบาทต่อปีหรือคิดเป็นร้อยละ 6.37 จากรายรับรวม

เมื่อพิจารณารายรับจากการท่องเที่ยวที่ประเทศไทยได้รับจากนักท่องเที่ยวระหว่างประเทศจากในภูมิภาคเอเชียตะวันออกโดยรวม พบว่า ปริมาณรายรับที่ได้รับจากกลุ่มนักท่องเที่ยวทั้ง 9 ประเทศที่ได้แสดงไว้ในตารางผนวกที่ 19 นั้น ทุกประเทศได้สร้างรายรับให้แก่ประเทศไทยมากกว่า 2 พันล้านบาทต่อปีหรือมากกว่าร้อยละ 1 จากรายรับรวม ดังนั้นเมื่อเปรียบเทียบรายรับจากการท่องเที่ยวระหว่างประเทศของนักท่องเที่ยวในแต่ละประเทศจากภูมิภาคนี้กับรายรับจากการท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวในแต่ละประเทศจากภูมิภาคอื่นๆ จะพบว่ารายรับจากการท่องเที่ยวจากนักท่องเที่ยวจากภูมิภาคเอเชียตะวันออกจะมีปริมาณที่มากกว่ารายรับจากการท่องเที่ยวจากนักท่องเที่ยวในหลายๆ ประเทศในโลก ดังนั้นการท่องเที่ยวระหว่างประเทศของนักท่องเที่ยวจากประเทศต่างๆ ใน

ภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ จึงมีความสำคัญต่อการสร้างรายรับจากการท่องเที่ยวระหว่างประเทศให้แก่ประเทศไทยเป็นอย่างมาก

ในส่วนที่ 2 ของตารางผนวกที่ 19 ซึ่งเป็นส่วนที่แสดงปริมาณรายรับจากการท่องเที่ยวจากนักท่องเที่ยวในภูมิภาคยุโรป พบว่า ในภูมิภาคนี้มีนักท่องเที่ยวเพียง 2 กลุ่มเท่านั้นที่สร้างรายรับให้แก่ประเทศไทยมากกว่า 1 หมื่นล้านบาทต่อปีหรือมากกว่าร้อยละ 5 จากปริมาณรายรับรวมทั้งหมด ได้แก่ กลุ่มนักท่องเที่ยวจากประเทศเยอรมนีกับกลุ่มนักท่องเที่ยวจากสหราชอาณาจักร โดยที่กลุ่มนักท่องเที่ยวจากประเทศเยอรมนีได้สร้างรายรับในการท่องเที่ยวในประเทศไทยมากที่สุด ในภูมิภาคนี้คือประมาณ 12,871.48 ล้านบาทต่อปีหรือประมาณร้อยละ 6.42 จากรายรับรวม และเมื่อนำรายรับจากการท่องเที่ยวจากนักท่องเที่ยวสัญชาติเยอรมันไปเปรียบเทียบกับรายรับจากนักท่องเที่ยวสัญชาติอื่นๆ ทั่วโลก พบว่า นักท่องเที่ยวสัญชาติเยอรมันได้สร้างรายรับจากการท่องเที่ยวในประเทศไทยในปริมาณมากเป็นอันดับที่ 4 ของโลก และกลุ่มนักท่องเที่ยวจากสหราชอาณาจักรได้สร้างรายรับจากการท่องเที่ยวให้แก่ประเทศไทยในปริมาณมากถึง 12,484.87 ล้านบาทต่อปีหรือประมาณร้อยละ 6.22 จากรายรับรวมทั้งหมด และกลุ่มนักท่องเที่ยวที่ได้สร้างรายรับให้แก่ประเทศไทยมากเป็นอันดับที่ 3 ของภูมิภาคนี้ คือ กลุ่มนักท่องเที่ยวจากประเทศฝรั่งเศส โดยนักท่องเที่ยวในกลุ่มนี้ได้สร้างรายรับในปริมาณ 6,999.07 ล้านบาทต่อปีหรือคิดเป็นร้อยละประมาณ 3.49 จากรายรับรวมทั้งหมด

สำหรับในภูมิภาคยุโรป พบว่ารายรับจากนักท่องเที่ยวจากสหราชอาณาจักรกับรายรับจากนักท่องเที่ยวสัญชาติฝรั่งเศสได้มีความแตกต่างกันมาก โดยมีผลต่างระหว่างรายรับโดยเฉลี่ยจากทั้ง 2 ประเทศในปริมาณมากถึง 5,485.80 ล้านบาทต่อปีหรือประมาณร้อยละ 2.73 จากรายรับรวม ดังนั้นสำหรับภูมิภาคนี้ รายรับที่ประเทศไทยได้รับจากนักท่องเที่ยวสัญชาติเยอรมันและนักท่องเที่ยวจากสหราชอาณาจักรจึงมีความสำคัญต่อการท่องเที่ยวระหว่างประเทศในประเทศไทยอย่างมาก

หากพิจารณาในรายประเทศอื่นๆ ในภูมิภาคยุโรป พบว่ามีปริมาณรายรับจากการท่องเที่ยวจากนักท่องเที่ยวจาก 7 ประเทศเท่านั้นที่มีปริมาณมากกว่าร้อยละ 1 จากรายรับรวมทั้งหมด ได้แก่ รายรับจากประเทศเยอรมนี รายรับจากสหราชอาณาจักร รายรับจากประเทศฝรั่งเศสดังที่ได้กล่าวมาแล้ว อันดับที่ 4 คือรายรับจากนักท่องเที่ยวชาวสวีเดนมีปริมาณ 4,155.96 ล้านบาทต่อปีหรือประมาณร้อยละ 2.07 จากรายรับรวม อันดับที่ 5 คือรายรับจากนักท่องเที่ยวสัญชาติสวิตเซอร์แลนด์มีปริมาณ 3,994.37 ล้านบาทต่อปีหรือประมาณร้อยละ 1.99 จากรายรับรวม อันดับที่ 6 คือรายรับจากนักท่องเที่ยวจากประเทศอิตาลีมีปริมาณ 3,889.27 ล้านบาทต่อปีหรือประมาณร้อยละ 1.94 จาก

รายรับรวม อันดับสุดท้ายคือรายรับจากนักท่องเที่ยวชาวเนเธอร์แลนด์มีปริมาณ 3,213.29 ล้านบาทต่อปีหรือประมาณร้อยละ 1.60 จากรายรับรวม

ใน ส่วนที่ 3 ของตารางผนวกที่ 19 ซึ่งเป็นส่วนที่แสดงปริมาณรายรับจากการท่องเที่ยวที่ประเทศไทยได้รับจากนักท่องเที่ยวจากในภูมิภาคอเมริกา พบว่าสำหรับในภูมิภาคนี้ รายรับจากการท่องเที่ยวจากนักท่องเที่ยวชาวอเมริกันมีจำนวนมากที่สุด โดยมีปริมาณคือ 11,667.99 ล้านบาทต่อปีหรือประมาณร้อยละ 5.82 จากรายรับรวม ในส่วนที่ 4 ของตารางผนวกที่ 19 เป็นส่วนที่แสดงปริมาณรายรับจากการท่องเที่ยวจากนักท่องเที่ยวจากภูมิภาคโอเชียเนียพบว่านักท่องเที่ยวชาวออสเตรเลียได้สร้างรายรับจากการท่องเที่ยวให้แก่ประเทศไทยมากที่สุดในภูมิภาคคือประมาณ 7,645.65 ล้านบาทต่อปีหรือคิดเป็นร้อยละ 3.81 จากรายรับรวม ในส่วนที่ 5 ของตารางผนวกที่ 19 เป็นส่วนที่แสดงปริมาณรายรับจากการท่องเที่ยวจากนักท่องเที่ยวจากประเทศต่างๆ ในภูมิภาคเอเชียใต้ พบว่านักท่องเที่ยวจากประเทศอินเดียได้สร้างรายรับจากการท่องเที่ยวให้แก่ประเทศไทยมากที่สุดในภูมิภาคคือ 6,233.57 ล้านบาทต่อปีหรือประมาณร้อยละ 3.11 จากรายรับรวม ในส่วนที่ 6 ของตารางผนวกที่ 19 เป็นส่วนที่แสดงปริมาณรายรับจากนักท่องเที่ยวจากภูมิภาคตะวันออกกลาง พบว่านักท่องเที่ยวสัญชาติอิสราเอลได้สร้างรายรับจากการท่องเที่ยวให้แก่ประเทศไทยมากที่สุดในภูมิภาคคือ 1,904.94 ล้านบาทต่อปีหรือประมาณร้อยละ 0.95 จากรายรับรวม และในส่วนสุดท้ายของตารางผนวกที่ 19 เป็นส่วนที่แสดงปริมาณรายรับจากการท่องเที่ยวจากนักท่องเที่ยวในภูมิภาคแอฟริกา พบว่านักท่องเที่ยวจากประเทศแอฟริกาใต้ได้สร้างรายรับจากการท่องเที่ยวให้แก่ประเทศไทยมากที่สุดในภูมิภาคคือ 937.02 ล้านบาทต่อปีหรือประมาณร้อยละ 0.47 จากรายรับรวม

เมื่อพิจารณาตารางผนวกที่ 19 โดยรวม จะพบว่า มีกลุ่มนักท่องเที่ยวจาก 6 ประเทศในโลกเท่านั้นที่สร้างรายรับจากการท่องเที่ยวระหว่างประเทศต่อปีให้แก่ประเทศไทยในอัตราส่วนที่มากกว่าร้อยละ 6 จากปริมาณรายรับจากการท่องเที่ยวทั้งหมดที่ประเทศไทยได้รับ โดยนักท่องเที่ยวจากทั้ง 6 กลุ่มประเทศนี้ ได้แก่ กลุ่มนักท่องเที่ยวจากประเทศญี่ปุ่น ซึ่งได้สร้างรายรับจากการท่องเที่ยวให้แก่ประเทศไทยในจำนวนมากที่สุดในโลก กลุ่มนักท่องเที่ยวจากประเทศไต้หวัน กลุ่มนักท่องเที่ยวจากประเทศมาเลเซีย กลุ่มนักท่องเที่ยวจากประเทศเยอรมนี กลุ่มนักท่องเที่ยวจากประเทศจีน และกลุ่มนักท่องเที่ยวจากสหราชอาณาจักร โดยจะพบว่านักท่องเที่ยวทั้ง 6 กลุ่มประเทศ เป็นนักท่องเที่ยวจากภูมิภาคเอเชียตะวันออกมากถึง 4 ประเทศ และเป็นนักท่องเที่ยวจากภูมิภาคยุโรปในอีก 2 ประเทศ ดังนั้น เมื่อพิจารณาการท่องเที่ยวระหว่างประเทศของประเทศไทยทางด้านรายรับรวมจากการท่องเที่ยวจากพบว่าการท่องเที่ยวระหว่างประเทศของกลุ่มนักท่องเที่ยวจากภูมิภาคเอเชียตะวันออกกับกลุ่มนักท่องเที่ยวจากภูมิภาคยุโรปมีความสำคัญต่อการท่องเที่ยวระหว่างประเทศของ

ประเทศไทยเป็นอย่างมาก เนื่องจากนักท่องเที่ยวจากทั้ง 2 ภูมิภาคนี้ได้สร้างรายรับจากการท่องเที่ยวให้แก่ประเทศไทยในปริมาณมาก โดยเฉพาะในกลุ่มนักท่องเที่ยวจากทั้ง 6 ประเทศดังที่ได้กล่าวมาแล้ว

เมื่อพิจารณาปริมาณรายรับจากการท่องเที่ยวระหว่างประเทศที่ประเทศไทยได้รับจากนักท่องเที่ยวในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงและในภูมิภาคยุโรปในแต่ละปี โดยได้แสดงข้อมูลดังกล่าวไว้ในตารางผนวกที่ 20 และตารางผนวกที่ 21 โดยในตารางผนวกที่ 20 ได้แสดงปริมาณรายรับจากการท่องเที่ยวจำแนกตามประเทศของนักท่องเที่ยวจากภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงในช่วงระยะเวลาระหว่างปี พ.ศ. 2534-2544 และในตารางผนวกที่ 21 ได้แสดงปริมาณรายรับจากการท่องเที่ยวจำแนกตามประเทศของนักท่องเที่ยวจากภูมิภาคยุโรปในช่วงระยะเวลาระหว่างปี พ.ศ. 2534-2544 เช่นเดียวกัน

จากตารางผนวกที่ 20 พบว่า รายรับจากการท่องเที่ยวระหว่างประเทศที่ประเทศไทยได้รับจากการท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวสัญชาติญี่ปุ่น ซึ่งได้สร้างรายรับให้แก่ประเทศไทยมากที่สุด ในภูมิภาคนี้ตลอดทุกปีเรื่อยมา และมีปริมาณที่เพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่องอย่างเห็นได้ชัด โดยที่ในช่วงระยะเวลา 4 ปีระหว่างปี พ.ศ. 2534-2537 รายรับจากการท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวสัญชาติญี่ปุ่นมีปริมาณระหว่าง 10,000-20,000 ล้านบาทต่อปี โดยที่ทั้ง 4 ปีตลอดช่วงเวลานี้ รายรับจากการท่องเที่ยวมีปริมาณเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่องโดยตลอด ซึ่งได้เพิ่มขึ้นจาก 11,782.17 ล้านบาทในปี พ.ศ. 2534 เป็น 17,502.93 ล้านบาทในปี พ.ศ. 2537 และในช่วงระยะเวลา 4 ปีระหว่างปี พ.ศ. 2538-2541 เป็นระยะเวลา 4 ปี ในช่วงนี้รายรับจากการท่องเที่ยวจากนักท่องเที่ยวระหว่างประเทศชาวญี่ปุ่นได้มีปริมาณที่เพิ่มขึ้นจากในช่วงเวลา ก่อน โดยได้สร้างปริมาณรายรับให้แก่ประเทศไทยในช่วงระหว่าง 20,000-30,000 ล้านบาทต่อปี ซึ่งในปี พ.ศ. 2539 ได้มีปริมาณมากที่สุดคือ 26,552 ล้านบาท และแม้ว่าในช่วงเวลานี้ปริมาณรายรับจะไม่เพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่องแต่ก็ยังจะมีปริมาณที่มากกว่า 2 หมื่นล้านบาทต่อปีมาโดยตลอด และในช่วงระยะเวลา 3 ปี พ.ศ. 2542-2544 เป็นระยะเวลา 3 ปี ซึ่งในช่วงเวลานี้ รายรับที่ประเทศไทยได้รับจากนักท่องเที่ยวสัญชาติญี่ปุ่นได้เพิ่มปริมาณขึ้นจากในช่วงระยะเวลา ก่อน โดยได้มีปริมาณรายรับที่ประมาณ 3 หมื่นล้านบาทต่อปี โดยเพิ่มขึ้นจาก 20,315.61 ล้านบาทในปี พ.ศ. 2541 เป็น 30,802.68 ล้านบาทในปี พ.ศ. 2542 เป็นการเพิ่มขึ้นมากกว่า 1 หมื่นล้านบาทหรือมากกว่าร้อยละ 50 จากรายรับในปี พ.ศ. 2541 และแม้ว่าปริมาณรายรับในปี พ.ศ. 2543 จะมีจำนวนที่น้อยกว่า 3 หมื่นล้านบาท แต่ก็ใกล้เคียงมาก โดยในปีดังกล่าวได้มีปริมาณรายรับที่ 29,973.77 ล้านบาท และในปี พ.ศ. 2544 ปริมาณรายรับก็ได้เพิ่มขึ้นอีกเป็น 31,446.08 ล้านบาท ซึ่งตลอดระยะเวลา 4 ปี พ.ศ. 2534-2544 พบว่ารายรับจากการท่องเที่ยวจากนักท่องเที่ยวสัญชาตินี้มีแนวโน้มเพิ่มมากขึ้นเรื่อยๆ

นอกจากนี้ เมื่อพิจารณาปริมาณรายรับที่ประเทศไทยได้รับจากนักท่องเที่ยวในรายประเทศอื่นๆ ในภูมิภาคนี้ พบว่า รายรับจากการท่องเที่ยวจากทุกประเทศมีแนวโน้มเพิ่มขึ้นเช่นกัน เช่น ในกรณีของนักท่องเที่ยวจากประเทศจีน ซึ่งมีการพำนักในประเทศไทยมากที่สุด โดยเมื่อพิจารณารายรับจากการท่องเที่ยวจากนักท่องเที่ยวชาวจีนจะพบว่า ในระยะเวลาระหว่างปี พ.ศ. 2534-2537 รายรับจากการท่องเที่ยวจากนักท่องเที่ยวชาวจีนนี้มีปริมาณไม่เกิน 1 หมื่นล้านบาทต่อปี โดยในปี พ.ศ. 2534 รายรับจากนักท่องเที่ยวสัญชาติจีน มีปริมาณเพียงแค่ 1,000.84 ล้านบาท แต่ก็ได้เพิ่มมากขึ้นจนกลายเป็น 8,821.26 ล้านบาทในปี พ.ศ. 2536 และในช่วงระยะเวลาระหว่างปี พ.ศ. 2538-2539 พบว่ารายรับจากการท่องเที่ยวที่ประเทศไทยได้รับมีปริมาณเพิ่มมากขึ้น โดยมีปริมาณระหว่าง 10,000-15,000 ล้านบาทต่อปี โดยในปี พ.ศ. 2538 ปริมาณรายรับคือ 16,274.97 ล้านบาท และเพิ่มมากขึ้นเป็น 17,502.93 ล้านบาทในปี พ.ศ. 2539 และในช่วงระยะเวลาระหว่างปี พ.ศ. 2540-2544 พบว่าปริมาณรายรับได้เพิ่มขึ้นเกินกว่า 15,000 ล้านบาทต่อปี โดยเฉพาะในปี พ.ศ. 2542 ซึ่งเป็นปีที่ประเทศไทยได้จัดเทศกาลปีการส่งเสริมการท่องเที่ยวระหว่างประเทศอย่างเป็นทางการภายใต้ชื่อโครงการ Amazing Thailand 1998-1999 โดยในปีดังกล่าวนี้รายรับจากการท่องเที่ยวระหว่างประเทศจากนักท่องเที่ยวสัญชาติจีนได้มีปริมาณที่สูงที่สุดตลอดช่วงระยะเวลาทั้งหมดตั้งแต่ปี พ.ศ. 2534-2544 โดยมีปริมาณรายรับคือ 25,425.13 ล้านบาท ซึ่งเมื่อพิจารณาประกอบกับจำนวนนักท่องเที่ยวจากประเทศจีนจะพบว่า ในปีดังกล่าวประเทศไทยได้รับจำนวนนักท่องเที่ยวจากประเทศจีนในจำนวนที่มากที่สุดระหว่างปี พ.ศ. 2534-2544 เช่นกัน ดังนั้นการที่รายรับจากการท่องเที่ยวในปี พ.ศ. 2542 มีจำนวนมากเป็นผลมาจากการที่ในปีดังกล่าวประเทศไทยได้รับนักท่องเที่ยวจากประเทศจีนในจำนวนมากเช่นกัน

ในกรณีของประเทศมาเลเซีย ซึ่งนักท่องเที่ยวจากประเทศดังกล่าวได้เดินทางเข้ามาท่องเที่ยวในประเทศไทยในจำนวนมากที่สุด โดยรายรับจากการท่องเที่ยวจากนักท่องเที่ยวชาวมาเลเซียก็ได้มีแนวโน้มเพิ่มมากขึ้นเช่นเดียวกัน โดยในช่วงระยะเวลาระหว่างปี พ.ศ. 2534-2536 พบว่า รายรับจากการท่องเที่ยวจากนักท่องเที่ยวสัญชาติจีน มีปริมาณรายรับที่ต่ำกว่า 1 หมื่นล้านบาทต่อปี และแม้ว่าปริมาณรายรับในปี พ.ศ. 2535 จะมีปริมาณที่มากกว่า 1 หมื่นล้านบาท แต่ก็มากกว่าในปริมาณที่ไม่มากนัก โดยในปีดังกล่าวได้มีปริมาณรายรับที่ 10,349.30 ล้านบาท และในช่วงระยะเวลาระหว่างปี พ.ศ. 2537-2540 รายรับจากการท่องเที่ยวที่ประเทศไทยได้รับจากนักท่องเที่ยวชาวมาเลเซียก็ได้มีปริมาณที่มากกว่า 1 หมื่นล้านบาทมาโดยตลอด นอกจากนี้ยังได้เพิ่มปริมาณมากขึ้นอย่างต่อเนื่อง โดยได้เพิ่มจาก 11,056.20 ล้านบาทในปี พ.ศ. 2537 เป็น 16,471.82 ล้านบาทในปี พ.ศ. 2540 ในช่วงระยะเวลาระหว่างปี พ.ศ. 2541-2542 รายรับจากการท่องเที่ยวจากนักท่องเที่ยวจากประเทศมาเลเซียนี้ได้มีปริมาณที่ลดน้อยลง ซึ่งได้สอดคล้องกับจำนวนนักท่องเที่ยวชาวมาเลเซียในประเทศไทยในปี

ดังกล่าวที่ได้มีจำนวนลดลงเช่นเดียวกัน โดยเป็นผลมาจากวิกฤตเศรษฐกิจที่เกิดขึ้นกับภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ในเวลานั้น แต่อย่างไรก็ตาม รายรับในช่วงระยะเวลาระหว่างปี พ.ศ. 2543-2544 ก็ได้มีปริมาณที่เพิ่มมากขึ้น โดยในปี พ.ศ. 2543 ประเทศไทยได้รายรับจากการท่องเที่ยวจากนักท่องเที่ยวต่างชาติดังกล่าวมากถึง 17,870.62 ล้านบาทซึ่งได้มากกว่ารายรับในทุกปีที่ผ่านมา และในปี พ.ศ. 2544 รายรับจากการท่องเที่ยวก็ได้เพิ่มมากขึ้นอีกเป็น 19,086.73 ซึ่งเป็นปริมาณที่มากที่สุดตลอดช่วงระยะเวลาระหว่างปี พ.ศ. 2534-2544 ดังนั้นปริมาณรายรับจากการท่องเที่ยวจากนักท่องเที่ยวระหว่างประเทศจากประเทศมาเลเซียได้มีแนวโน้มที่จะเพิ่มมากขึ้น

ในกรณีของประเทศเกาหลี ซึ่งนักท่องเที่ยวจากประเทศเกาหลีได้มีการใช้จ่ายต่อคนต่อวันในประเทศไทยในปริมาณมากที่สุด พบว่า รายรับจากการท่องเที่ยวจากนักท่องเที่ยวชาวเกาหลีได้มีแนวโน้มที่เพิ่มมากขึ้นเช่นกัน โดยในช่วงระยะเวลาระหว่างปี พ.ศ. 2534-2536 รายรับจากการท่องเที่ยวจากนักท่องเที่ยวในสัญชาตินี้มีปริมาณระหว่าง 3,000-4,000 ล้านบาทต่อปี โดยในปี พ.ศ. 2535 มีปริมาณรายรับมากที่สุดคือ 3,947.87 ล้านบาท ในช่วงระยะเวลาระหว่างปี พ.ศ. 2537-2538 รายรับจากการท่องเที่ยวจากนักท่องเที่ยวในสัญชาตินี้ได้มีจำนวนที่เพิ่มมากขึ้น โดยมีปริมาณระหว่าง 6,000-7,000 ล้านบาทต่อปี ซึ่งในปี พ.ศ. 2537 ได้มีปริมาณรายรับมากที่สุดคือ 6,702.12 ล้านบาท จนกระทั่งในปี พ.ศ. 2540 รายรับจากนักท่องเที่ยวจากประเทศเกาหลีก็ได้มีปริมาณมากกว่า 1 หมื่นล้านบาท โดยมีจำนวนที่ 11,269.69 ล้านบาท และแม้ว่ารายรับในช่วงระยะเวลาระหว่างปี พ.ศ. 2541-2542 จะมีจำนวนที่ลดน้อยลง โดยมีปริมาณรายรับไม่เกิน 6 พันล้านบาทต่อปี แต่เมื่อพิจารณาจำนวนนักท่องเที่ยวชาวเกาหลีในช่วงระยะเวลาดังกล่าวซึ่งก็ได้มีความสอดคล้องกัน โดยในช่วงเวลาดังกล่าวประเทศไทยได้รับนักท่องเที่ยวชาวเกาหลีในจำนวนที่ลดลงเช่นกัน และในช่วงระยะเวลาระหว่างปี พ.ศ. 2543-2544 รายรับจากการท่องเที่ยวจากนักท่องเที่ยวชาวเกาหลีก็ได้มีปริมาณเพิ่มมากขึ้น โดยปริมาณรายรับในปี พ.ศ. 2543 ได้มีปริมาณมากที่สุดตลอดช่วงระยะเวลาระหว่างปี พ.ศ. 2534-2544 โดยมีปริมาณรายรับจากนักท่องเที่ยวสัญชาติเกาหลีที่ 17,132.31 ล้านบาทต่อปี

เมื่อพิจารณารายรับจากการท่องเที่ยวจากนักท่องเที่ยวจำแนกตามรายประเทศในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้โดยรวม จะพบว่ารายรับจากนักท่องเที่ยวจากทุกประเทศมีแนวโน้มเพิ่มมากขึ้น ซึ่งได้สอดคล้องกับจำนวนนักท่องเที่ยวจำแนกตามรายประเทศในภูมิภาคนี้ที่ได้แสดงไว้ในตารางผนวกที่ 6 ที่ได้มีแนวโน้มเพิ่มมากขึ้นเช่นกัน และรายรับจากหลายประเทศได้มีจำนวนลดลงในช่วงระยะเวลาระหว่างปี พ.ศ. 2541-2542 เช่น ในกรณีของประเทศมาเลเซีย ประเทศฟิลิปปินส์ ประเทศเกาหลี และประเทศไต้หวัน เป็นต้น อันเป็นผลสืบเนื่องมาจากวิกฤตเศรษฐกิจที่เกิดขึ้นในภูมิภาคนี้ในช่วงระยะเวลาดังกล่าว

ในตารางผนวกที่ 21 ได้แสดงปริมาณรายรับจากการท่องเที่ยวระหว่างประเทศที่ประเทศไทยได้จำแนกตามรายประเทศนักท่องเที่ยวจากภูมิภาคยุโรปในช่วงระหว่างปี พ.ศ. 2534-2544 พบว่า รายรับจากการท่องเที่ยวจากนักท่องเที่ยวจากทุกประเทศในภูมิภาคนี้มีแนวโน้มเพิ่มมากขึ้นเช่นกัน ซึ่งก็ได้สอดคล้องกับจำนวนนักท่องเที่ยวจากทุกประเทศในภูมิภาคนี้ซึ่งแสดงไว้ในตารางผนวกที่ 7 ที่มีแนวโน้มเพิ่มมากขึ้นเช่นเดียวกัน

สำหรับในภูมิภาคยุโรปนี้ พบว่า ในช่วงระยะเวลาระหว่างปี พ.ศ. 2534-2540 ประเทศไทยได้รายรับจากการท่องเที่ยวระหว่างประเทศจากนักท่องเที่ยวสัญชาติเยอรมันในปริมาณที่มากที่สุด ในภูมิภาคนี้ก่อนที่เปลี่ยนแปลงไป โดยในช่วงระยะเวลาระหว่างปี พ.ศ. 2540-2544 กลุ่มนักท่องเที่ยวที่สร้างรายรับจากการท่องเที่ยวให้แก่ประเทศไทยมากที่สุดได้แก่กลุ่มนักท่องเที่ยวจากสหราชอาณาจักร และเมื่อพิจารณาเฉพาะในกรณีของประเทศเยอรมนีจะพบว่า ในช่วงระยะเวลาระหว่างปี พ.ศ. 2534-2537 รายรับจากการท่องเที่ยวจากนักท่องเที่ยวสัญชาติเยอรมันมีจำนวนโดยเฉลี่ยประมาณ 1 หมื่นล้านบาทต่อปี ซึ่งปี พ.ศ. 2535 ได้มีจำนวนมากที่สุดคือ 10,377.37 ล้านบาท และได้เพิ่มปริมาณรายรับมากขึ้นนับจากปี พ.ศ. 2538 เป็นต้นมา โดยรายรับในช่วงระยะเวลานี้มีจำนวนระหว่าง 13,000-18,000 ล้านบาทต่อปี ซึ่งรายรับในปี พ.ศ. 2541 มีจำนวนมากที่สุดคือ 17,475.01 ล้านบาท โดยที่ในปีดังกล่าว ประเทศไทยได้มีการจัดเทศกาลส่งเสริมการท่องเที่ยวระหว่างประเทศภายใต้ชื่อโครงการคือ Amazing Thailand 1998-1999 แต่อย่างไรก็ตามปริมาณรายรับที่ประเทศไทยได้รับจากนักท่องเที่ยวชาวเยอรมันในช่วงนี้ แม้ว่าจะมีปริมาณมากกว่า 1 หมื่นล้านบาทมาโดยตลอด แต่กลับมีการเพิ่มขึ้นและลดลงสลับกันไปในแต่ละปีโดยมีจำนวนเข้าใกล้ 15,000 ล้านบาท ดังนั้นอาจสรุปได้ว่ารายรับจากนักท่องเที่ยวชาวเยอรมันในช่วงเวลานี้ได้มีจำนวนคงที่ที่ประมาณ 15,000 ล้านบาทต่อปี

สำหรับในกรณีของรายรับจากการท่องเที่ยวระหว่างประเทศที่ประเทศไทยได้รับจากนักท่องเที่ยวชาวสหราชอาณาจักร พบว่า สำหรับรายรับจากนักท่องเที่ยวในกลุ่มนี้ได้มีแนวโน้มที่เพิ่มมากขึ้น โดยที่ในระยะเวลาระหว่างปี พ.ศ. 2534-2540 รายรับจากนักท่องเที่ยวจากนักท่องเที่ยวในกลุ่มนี้มีปริมาณระหว่าง 4,400-13,000 ล้านบาทต่อปี โดยมีปริมาณรายรับในปี พ.ศ. 2538 เพียงปีเดียวเท่านั้นในช่วงระยะเวลานี้ที่มีจำนวนมากกว่า 1 หมื่นล้านบาท โดยมีปริมาณรายรับอยู่ที่ 13,242.27 ล้านบาท รองลงมาคือปริมาณรายรับในปี พ.ศ. 2539 ซึ่งมีปริมาณคือ 9,042.00 ล้านบาท และรายรับในช่วงระยะเวลาระหว่างปี พ.ศ. 2541-2544 จากนักท่องเที่ยวจากสหราชอาณาจักร พบว่านักท่องเที่ยวกลุ่มนี้ได้สร้างรายรับให้แก่ประเทศไทยในปริมาณที่เพิ่มขึ้นเรื่อยๆ ในทุกปี โดยมีปริมาณรายรับอยู่ระหว่าง 18,000-23,000 ล้านบาทเรื่อยมา เป็นที่น่าสังเกตว่า การเพิ่มขึ้นของ

ปริมาณรายรับจากการท่องเที่ยวของในท่องเที่ยวในกลุ่มนี้ในระหว่างปี พ.ศ. 2539-2540 เป็นการเพิ่มขึ้นแบบก้าวกระโดด โดยได้เพิ่มปริมาณขึ้นมากกว่า 2 เท่าตัว โดยเพิ่มจาก 8,784.18 ในปี พ.ศ. 2539 เป็น 18,143.11 ในปี พ.ศ. 2540 และหลังจากปี พ.ศ. 2540 เป็นต้นมา รายรับจากการท่องเที่ยวจากนักท่องเที่ยวกลุ่มสหราชอาณาจักรก็ยังคงมีปริมาณที่เพิ่มมากขึ้นเรื่อยๆ จนกระทั่งในปี พ.ศ. 2543 ได้มีปริมาณรายรับมากกว่า 2 หมื่นล้านบาท โดยมีปริมาณคือ 21,779.07 ล้านบาท และได้เพิ่มเป็น 22,542.05 ล้านบาทในปี พ.ศ. 2544 โดยสาเหตุที่ปริมาณรายรับได้เพิ่มขึ้นจากปี พ.ศ. 2541 เป็นต้นมาคาดว่าเป็นผลมาจากการจัดโครงการ Amazing Thailand 1998-1999 เช่นเดียวกันกับในกรณีของรายรับจากนักท่องเที่ยวชาวเยอรมัน

เมื่อพิจารณาทุกประเทศในภูมิภาคนี้โดยรวมพบว่า รายรับจากการท่องเที่ยวในปี พ.ศ. 2541 ของหลายๆ ประเทศจะมีปริมาณสูงอย่างเห็นได้ชัด โดยเป็นผลมาจากการการจัดเทศกาลส่งเสริมการท่องเที่ยว Amazing Thailand 1998-1999 ของประเทศไทย โดยนอกจากในกรณีของรายรับจากนักท่องเที่ยวจากประเทศเยอรมนีและรายรับจากนักท่องเที่ยวจากสหราชอาณาจักรดังที่ได้กล่าวมาแล้ว ยังมีในกรณีของรายรับจากนักท่องเที่ยวสัญชาติสวีเดน ซึ่งในปี พ.ศ. 2541 นักท่องเที่ยวสัญชาตินี้ได้สร้างรายรับให้แก่ประเทศไทยในปริมาณมากถึง 5,664.99 ล้านบาท ซึ่งเป็นปริมาณที่มากที่สุดจากในช่วงระหว่างปี พ.ศ. 2534-2544 ดังนั้นการจัดเทศกาลส่งเสริมการท่องเที่ยวของประเทศไทยจะได้ผลดีกับนักท่องเที่ยวจากภูมิภาคยุโรป

โดยรวมแล้ว ในการพิจารณาการท่องเที่ยวระหว่างประเทศในประเทศไทยจากรายรับจากการท่องเที่ยวที่ประเทศไทยได้รับสามารถสรุปได้ว่า รายรับจากการท่องเที่ยวจากภูมิภาคเอเชียตะวันออกและภูมิภาคยุโรปได้มีความสำคัญต่อประเทศไทยเป็นอย่างมาก โดยรายรับจากการท่องเที่ยวจาก 2 ภูมิภาคนี้รวมกันมีจำนวนมากถึงร้อยละ 80 จากปริมาณรายรับทั้งหมดที่ประเทศไทยได้รับ ในกรณีของรายรับจากภูมิภาคเอเชียตะวันออก พบว่าประเทศไทยได้รายรับจากนักท่องเที่ยวสัญชาติญี่ปุ่นมากเป็นอันดับ 1 เรื่อยมาและมีจำนวนเพิ่มมากขึ้นเรื่อยๆ โดยตลอดช่วงระยะเวลา 11 ปี ระหว่างปี พ.ศ. 2534-2544 รายรับจากนักท่องเที่ยวจากประเทศญี่ปุ่นได้เพิ่มขึ้นประมาณ 3 เท่าตัว จาก 11,782.17 ล้านบาทในปี พ.ศ. 2534 เพิ่มขึ้นเป็น 31,446.08 ดังนั้นการท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวชาวญี่ปุ่นจึงมีความสำคัญต่อการท่องเที่ยวระหว่างประเทศในประเทศไทยเป็นอย่างมาก และในกรณีของภูมิภาคยุโรป พบว่า ประเทศไทยได้รายรับจากการท่องเที่ยวโดยเฉลี่ยจากนักท่องเที่ยวสัญชาติเยอรมันมากที่สุดในภูมิภาค แต่เมื่อพิจารณาในรายละเอียดแต่ละปี กลับพบว่าหลังจากที่ประเทศไทยได้จัดการส่งเสริมการท่องเที่ยวระหว่างประเทศในปี พ.ศ. 2541 ภายใต้ชื่อโครงการ Amazing Thailand 1998-1999 รายรับจากการท่องเที่ยวจากนักท่องเที่ยวจากสหราชอาณาจักรก็ได้มี

ปริมาณมากเป็นอันดับ 1 เรื่อยมา นอกจากนี้ยังพบว่ารายรับจากหลายประเทศในภูมิภาคนี้ได้มีปริมาณเพิ่มมากขึ้นในปี พ.ศ. 2541 ดังนั้น ในกรณีของภูมิภาคยุโรปการท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวจากประเทศเยอรมนีและการท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวจากสหราชอาณาจักรจึงมีความสำคัญต่อการท่องเที่ยวระหว่างประเทศในประเทศไทยเป็นอย่างมาก

ในตารางผนวกที่ 22 เป็นตารางแสดงจำนวนงบประมาณเพื่อการส่งเสริมการท่องเที่ยวของประเทศไทยในต่างประเทศในช่วงระยะเวลาระหว่างปี พ.ศ. 2530-2544 โดยงบประมาณในการส่งเสริมการท่องเที่ยวในต่างประเทศนี้ จะถูกใช้จ่ายไปเพื่อการดำเนินการตลาดต่างประเทศ เช่น การใช้จ่ายเพื่อจัดทำกรรณมาททางโทรทัศน์ การทำแผ่นพับหรือสื่อต่างๆ ในการประชาสัมพันธ์ รวมไปถึงการจัดการท่องเที่ยวฟรีแก่นักท่องเที่ยวในประเทศนั้นเพื่อการประชาสัมพันธ์ในระยะยาว เป็นต้น

จากตารางผนวกที่ 22 จะพบว่า ประเทศไทยได้มีการจัดสรรงบประมาณเพื่อใช้ในการส่งเสริมการท่องเที่ยวระหว่างประเทศในต่างประเทศในปริมาณที่เพิ่มมากขึ้นเรื่อยๆ โดยในช่วงระยะเวลาระหว่างปี พ.ศ. 2530-2534 รวมเวลาดังกล่าว 5 ปี งบประมาณที่ใช้ตลอดระยะเวลา 5 ปีนี้จะอยู่ระหว่าง 100-200 ล้านบาทต่อปี โดยมีเพียงงบประมาณในปี พ.ศ. 2531 เพียงปีเดียวเท่านั้นที่มีปริมาณลดลง โดยลดลงจาก 154 ล้านบาทในปี พ.ศ. 2530 เป็น 131.20 ล้านบาทในปี พ.ศ. 2531 ปริมาณที่ลดลงทั้งหมดคือ 22.8 ล้านบาทหรือประมาณร้อยละ 14.81 จากงบประมาณในปี พ.ศ. 2530 แต่ในช่วงระยะเวลาระหว่างปี พ.ศ. 2535-2539 รวมเวลาดังกล่าว 5 ปี ซึ่งในระยะเวลา 5 ปีนี้ งบประมาณเพื่อการท่องเที่ยวมีการเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็ว โดยเพิ่มจาก 190.90 ล้านบาทในปี พ.ศ. 2534 เป็น 553.59 ล้านบาทในปี พ.ศ. 2539 ปริมาณที่เพิ่มขึ้นตลอด 5 ปีคือ 362.69 ล้านบาทหรือเพิ่มขึ้นประมาณ 2.8 เท่าตัว

จากการเพิ่มขึ้นของงบประมาณเพื่อการส่งเสริมการท่องเที่ยวระหว่างประเทศของประเทศไทยในต่างประเทศในช่วงปี พ.ศ. 2534-2539 นั้น การเพิ่มขึ้นในปี พ.ศ. 2537 เป็นการเพิ่มขึ้นอย่างก้าวกระโดด คือเพิ่มจาก 242.82 ล้านบาทในปี พ.ศ. 2536 เป็น 404.20 ล้านบาทในปี พ.ศ. 2537 โดยเพิ่มขึ้นจากเดิมถึงร้อยละ 66.46 และในช่วงระยะเวลาระหว่างปี พ.ศ. 2539-2541 เป็นช่วงระยะเวลาที่ประเทศไทยมีการจัดสรรงบประมาณเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวในแต่ละปีเป็นจำนวนที่มากกว่าปีละ 5 ร้อยล้านบาท โดยในช่วงเวลานั้น เป็นเวลาที่ประเทศไทยเกิดวิกฤตเศรษฐกิจ ซึ่งรัฐบาลได้เล็งเห็นถึงความสำคัญของการท่องเที่ยวในฐานะของกิจกรรมที่ก่อให้เกิดรายได้ ดังนั้นจึงมีการเร่งส่งเสริมการท่องเที่ยวโดยจัดเทศกาลปีการท่องเที่ยวไทยหรือปี Amazing Thailand

1998-1999 ขึ้น ดังนั้นงบประมาณในการส่งเสริมการท่องเที่ยวในช่วงระยะเวลานี้จึงมีปริมาณสูงอย่างเห็นได้ชัด

ในช่วงระยะเวลาระหว่างปี พ.ศ. 2542-2544 จะเห็นได้ว่างบประมาณเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวในต่างประเทศได้มีปริมาณที่ลดลงอย่างเห็นได้ชัด โดยงบประมาณในปี พ.ศ. 2542 ได้ลดลงจากงบประมาณในปี พ.ศ. 2541 อย่างมาก โดยลดลงจาก 557.78 ล้านบาทเป็น 236.32 ล้านบาทหรือลดลงประมาณร้อยละ 57.63 จากงบประมาณในปี พ.ศ. 2541 นอกจากนี้ในระยะเวลาทั้ง 3 ปีนี้ประเทศไทยมีการจัดสรรงบประมาณเพื่อการท่องเที่ยวไม่เกิน 250 ล้านบาท

โดยเฉลี่ยจากปี พ.ศ. 2530-2544 พบว่าตลอดช่วงระยะเวลานี้ ประเทศไทยมีการจัดสรรงบประมาณเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวระหว่างประเทศของประเทศไทยในต่างประเทศโดยเฉลี่ยปีละ 302.93 ล้านบาท หรือมีอัตราการเพิ่มขึ้นของงบประมาณในแต่ละปีเป็นร้อยละ 6.87

เมื่อพิจารณาการท่องเที่ยวระหว่างประเทศของประเทศไทยโดยรวมทั้งหมดจะพบว่า การท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวจากภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้มีความสำคัญต่อการท่องเที่ยวระหว่างประเทศในประเทศไทยเป็นอย่างมาก เนื่องจากจำนวนนักท่องเที่ยวจากภูมิภาคนี้ (จากตารางผนวกที่ 4) มีจำนวนมากที่สุดเมื่อเปรียบเทียบกับจำนวนนักท่องเที่ยวจากภูมิภาคอื่น โดยมีจำนวนนักท่องเที่ยวอยู่ที่ประมาณ 4,243,498 คนต่อปีหรือประมาณร้อยละ 60.10 จากจำนวนนักท่องเที่ยวทั้งหมดที่ประเทศไทยได้รับ ซึ่งจากการที่นักท่องเที่ยวจากภูมิภาคนี้มีจำนวนมากจึงทำให้ประเทศไทยได้รายรับจากการท่องเที่ยวจากนักท่องเที่ยวจากภูมิภาคนี้ (ตารางผนวกที่ 18) มากที่สุดด้วยเช่นกัน โดยที่ประเทศไทยมีปริมาณรายรับจากการท่องเที่ยวจากนักท่องเที่ยวจากภูมิภาคนี้มากถึง 95,250.57 ล้านบาทต่อปี หรือคิดเป็นร้อยละประมาณ 47.48 จากรายรับจากการท่องเที่ยวทั้งหมด

นอกจากนี้นักท่องเที่ยวจากหลายๆ ประเทศจากภูมิภาคนี้ยังได้มีปริมาณการใช้จ่ายเพื่อการท่องเที่ยวต่อคนต่อวัน (ตารางผนวกที่ 14) ในปริมาณที่สูงมาก โดยมีถึง 6 ประเทศที่มีการใช้จ่ายต่อคนต่อวันมากกว่า 4 พันบาท โดยที่ไม่มีนักท่องเที่ยวจากภูมิภาคอื่นใดอีกเลยที่มีการใช้จ่ายมากถึง 4 พันบาทต่อคนต่อวัน

เมื่อพิจารณาในแต่ละรายประเทศจากภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้จะพบว่า นักท่องเที่ยวสัญชาติญี่ปุ่นมีความสำคัญต่อการท่องเที่ยวระหว่างประเทศของประเทศไทยเป็นอย่างมาก โดยที่นักท่องเที่ยวกลุ่มนี้ได้สร้างรายรับจากการท่องเที่ยว (ตารางผนวกที่ 19) ให้แก่ประเทศไทยในปริมาณที่มาก

ที่สุดในโลก คือประมาณ 21,678.08 ล้านบาทต่อปีหรือคิดเป็นร้อยละ 0.5 ของผลิตภัณฑ์มวลรวมประชาชาติ นอกจากนี้แม้ว่านักท่องเที่ยวในกลุ่มนี้จะมีการใช้จ่ายต่อคนต่อวันคงที่อยู่ประมาณ 4 พันบาท แต่เนื่องจากจำนวนนักท่องเที่ยวและจำนวนวันพำนักเพื่อการท่องเที่ยวในประเทศไทยได้เพิ่มมากขึ้นเรื่อยๆ จึงทำให้รายรับจากการท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวสัญชาตินี้มีแนวโน้มเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่องต่อไปในอนาคตด้วย

สำหรับในกรณีของการท่องเที่ยวระหว่างประเทศของนักท่องเที่ยวชาวไต้หวัน พบว่า การท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวสัญชาตินี้ แม้ว่าจำนวนวันพำนักจะมีแนวโน้มคงอยู่ที่ประมาณ 5 วันต่อคน แต่เนื่องจากจำนวนนักท่องเที่ยวและจำนวนการใช้จ่ายเพื่อการท่องเที่ยวต่อคนต่อวันของนักท่องเที่ยวชาวไต้หวันมีแนวโน้มเพิ่มขึ้น จึงทำให้ปริมาณรายรับเพื่อการท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวสัญชาตินี้มีแนวโน้มเพิ่มขึ้นด้วยเช่นกัน

ในกรณีของการท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวจากประเทศมาเลเซีย แม้ว่าจำนวนนักท่องเที่ยวจากประเทศมาเลเซียในประเทศไทยจะมีจำนวนมากที่สุดในโลก และมีการเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่องเรื่อยมา แต่เนื่องจากนักท่องเที่ยวสัญชาตินี้ยังมีจำนวนวันพำนักที่ต่ำมากคือประมาณ 3.51 วันต่อคนเท่านั้น จึงทำให้รายรับที่ได้จากการท่องเที่ยวจากนักท่องเที่ยวสัญชาตินี้มีปริมาณมากเป็นอันดับที่ 3 โดยมีปริมาณน้อยกว่ารายรับที่ได้จากการท่องเที่ยวจากนักท่องเที่ยวสัญชาติญี่ปุ่นถึงประมาณร้อยละ 40 ซึ่งรายรับจากนักท่องเที่ยวจากประเทศมาเลเซียที่ประเทศไทยได้รับมีประมาณร้อยละ 0.3 จากผลิตภัณฑ์มวลรวมประชาชาติ

ในกรณีของการท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวจากประเทศจีน นักท่องเที่ยวจากประเทศจีนมีจำนวนเพิ่มขึ้นทุกปีเรื่อยมา โดยในช่วงระหว่างปี พ.ศ. 2534-2544 รวมเวลาทั้งสิ้น 11 ปีได้มีจำนวนนักท่องเที่ยวเพิ่มขึ้นเกินกว่า 10 เท่าตัว และยังคงมีแนวโน้มเพิ่มมากขึ้นเรื่อยๆ นอกจากนี้การใช้จ่ายต่อคนต่อวันของนักท่องเที่ยวสัญชาตินี้ก็ยังมีปริมาณเพิ่มมากขึ้นด้วย โดยเพิ่มจาก 1,136.86 บาทต่อคนต่อวันในปี พ.ศ. 2534 เป็น 4,226.82 บาทต่อคนต่อวันในปี พ.ศ. 2544 เป็นการเพิ่มขึ้นประมาณ 4 เท่าตัว ซึ่งแม้ว่าจำนวนวันพำนักจะมีการลดลง โดยลดจาก 11.73 วันในปี พ.ศ. 2534 เหลือเพียง 5.78 วันในปี พ.ศ. 2544 แต่อัตราส่วนของการลดลงของจำนวนวันพำนักยังคงน้อยกว่าอัตราการเพิ่มขึ้นของจำนวนนักท่องเที่ยวและจำนวนการใช้จ่ายเพื่อการท่องเที่ยวต่อคนต่อวัน ดังนั้นรายรับรวมจากการท่องเที่ยวจากนักท่องเที่ยวสัญชาตินี้จึงยังคงมีการเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง

สำหรับในกรณีภูมิภาคอื่นนอกเหนือจากภูมิภาคเอเชียตะวันออก จะพบว่า ภูมิภาคยุโรป เป็นภูมิภาคที่มีความสำคัญต่อการท่องเที่ยวระหว่างประเทศของประเทศไทยด้วย โดยภูมิภาคนี้ได้สร้างรายได้จากการท่องเที่ยวให้แก่ประเทศไทยมากถึง 62,104.02 ล้านบาทต่อปีหรือประมาณร้อยละ 30.96 จากปริมาณรายรับรวมทั้งหมด โดยที่เฉพาะรายรับจากภูมิภาคเอเชียตะวันออกและภูมิภาคยุโรปรวมกันจะประมาณร้อยละ 80 จากรายรับรวมทั้งหมด

ประเทศเยอรมนีประเทศประเทศที่สำคัญต่อการท่องเที่ยวระหว่างประเทศของประเทศไทยเป็นอย่างมาก เนื่องจากประเทศไทยได้รับนักท่องเที่ยวชาวเยอรมันเป็นจำนวนมาก โดยนักท่องเที่ยวชาวเยอรมันในประเทศไทยมีจำนวนถึง 345,299 คนต่อปี ซึ่งมากกว่านักท่องเที่ยวจากประเทศอื่นๆ ในภูมิภาคเดียวกัน นอกจากนี้นักท่องเที่ยวจากประเทศเยอรมนียังได้มีจำนวนวันพักในประเทศไทยที่มากที่สุดด้วย จึงทำให้แม้ว่านักท่องเที่ยวจากประเทศนี้จะมีการใช้จ่ายต่อคนต่อวันในระดับต่ำ แต่ก็ยังสามารถให้รายรับจากการท่องเที่ยวแก่ประเทศไทยในปริมาณที่มากที่สุด ในภูมิภาคได้ โดยมีปริมาณมากถึง 12,871.48 ล้านบาทต่อปีคิดเป็นร้อยละ 6.42 จากรายรับทั้งหมด และนอกจากนี้ทั้งจำนวนนักท่องเที่ยว จำนวนวันพัก และจำนวนการใช้จ่ายเพื่อการท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวในกลุ่มนี้ยังได้มีแนวโน้มเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ ซึ่งจะทำให้ปริมาณรายรับจากการท่องเที่ยวจากนักท่องเที่ยวกลุ่มนี้มีแนวโน้มเพิ่มขึ้นด้วย

สำหรับกรณีของนักท่องเที่ยวจากสหราชอาณาจักร พบว่า แม้ว่ารายรับรวมโดยเฉลี่ยของนักท่องเที่ยวในกลุ่มนี้จะมีปริมาณมากเป็นอันดับที่ 2 รองจากปริมาณรายรับจากนักท่องเที่ยวจากประเทศเยอรมนี แต่เมื่อพิจารณาเฉพาะในระหว่างปี พ.ศ. 2541-2544 จะพบว่ารายรับจากนักท่องเที่ยวในกลุ่มนี้ได้มีการเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง และได้มีปริมาณมากกว่ารายรับจากนักท่องเที่ยวจากประเทศเยอรมนี ดังนั้นในอนาคตการท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวจากสหราชอาณาจักรอาจมีความสำคัญต่อการท่องเที่ยวของประเทศไทยมากกว่าการท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวจากนักท่องเที่ยวจากประเทศเยอรมนีก็ได้ นอกจากนี้นักท่องเที่ยวในกลุ่มนี้ยังได้มีระดับการใช้จ่ายเพื่อการท่องเที่ยวต่อคนต่อวันที่มากกว่าการใช้จ่ายของนักท่องเที่ยวจากประเทศเยอรมนี และมีแนวโน้มในการใช้จ่ายที่เพิ่มมากขึ้นเช่นกัน

ดังนั้นสำหรับการท่องเที่ยวระหว่างประเทศในประเทศไทยนั้น การท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวจากภูมิภาคเอเชียตะวันออกและภูมิภาคยุโรปมีความสำคัญต่อการท่องเที่ยวระหว่างประเทศของประเทศไทยเป็นอย่างมาก โดยเฉพาะกลุ่มนักท่องเที่ยวจากประเทศญี่ปุ่น นักท่องเที่ยวจาก

ประเทศมาเลเซีย นักท่องเที่ยวจากประเทศไต้หวัน นักท่องเที่ยวจากประเทศจีน นักท่องเที่ยวจากประเทศเยอรมนี และนักท่องเที่ยวจากสหราชอาณาจักร

การท่องเที่ยวระหว่างประเทศภายในประเทศมาเลเซีย

ประเทศมาเลเซียเป็นอีกประเทศหนึ่งในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ที่เข้ามามีบทบาทในการท่องเที่ยวระหว่างประเทศ โดยได้ทำการส่งเสริมการท่องเที่ยวระหว่างประเทศในฐานะของแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติที่อุดมสมบูรณ์และวัฒนธรรมท้องถิ่นที่มีการสืบเนื่องมายาวนานและมีการท่องเที่ยวในราคาประหยัด ซึ่งสภาพการส่งเสริมการท่องเที่ยวระหว่างประเทศของประเทศมาเลเซียส่วนมากจะคล้ายคลึงกับการส่งเสริมการท่องเที่ยวระหว่างประเทศของประเทศไทย นอกจากนี้ประเทศมาเลเซียยังได้รับจำนวนนักท่องเที่ยวระหว่างประเทศในจำนวนที่สูงที่สุดในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ จึงถือได้ว่าประเทศมาเลเซียมีการท่องเที่ยวระหว่างประเทศที่สำคัญอีกประเทศหนึ่งและเป็นประเทศผู้นำทางการท่องเที่ยวระหว่างประเทศในภูมิภาคนี้

ในตารางผนวกที่ 23 เป็นตารางแสดงจำนวนนักท่องเที่ยวระหว่างประเทศที่ประเทศมาเลเซียได้รับโดยเฉลี่ยในช่วงระยะเวลาระหว่างปี พ.ศ. 2535-2544 ซึ่งได้จำแนกนักท่องเที่ยวระหว่างประเทศออกเป็นรายประเทศเฉพาะประเทศสำคัญจากภูมิภาคต่างๆ ทั่วโลก นอกจากนี้ ในตารางผนวกที่ 23 ยังได้แบ่งออกเป็น 5 ส่วนด้วยกัน คือ ตารางในส่วนที่ 1 จะแสดงข้อมูลจำนวนนักท่องเที่ยวระหว่างประเทศโดยเฉลี่ยจากภูมิภาคเอเชีย ตารางในส่วนที่ 2 จะแสดงข้อมูลจำนวนนักท่องเที่ยวระหว่างประเทศโดยเฉลี่ยจากภูมิภาคโอเชียเนีย ตารางในส่วนที่ 3 จะแสดงข้อมูลจำนวนนักท่องเที่ยวระหว่างประเทศโดยเฉลี่ยจากภูมิภาคยุโรป ตารางในส่วนที่ 4 จะแสดงข้อมูลจำนวนนักท่องเที่ยวระหว่างประเทศโดยเฉลี่ยจากภูมิภาคอเมริกา และตารางในส่วนสุดท้ายจะแสดงข้อมูลจำนวนนักท่องเที่ยวระหว่างประเทศโดยเฉลี่ยของนักท่องเที่ยวสัญชาติอื่นๆ ที่ไม่ได้มีการจำแนกออกมาอย่างชัดเจนและข้อมูลนักท่องเที่ยวระหว่างประเทศรวมทั้งหมดที่ประเทศมาเลเซียได้รับ

นอกจากนี้ ในสดมภ์ที่ 3 ของตารางผนวกที่ 23 ยังได้แสดงอัตราส่วนร้อยละของจำนวนนักท่องเที่ยวระหว่างประเทศในแต่ละประเทศเปรียบเทียบกับจำนวนนักท่องเที่ยวรวมทั้งหมดที่ประเทศมาเลเซียได้รับ และในสดมภ์สุดท้ายของตารางในส่วนที่ 1 ถึงส่วนที่ 4 ยังได้มีการจัดอันดับจำนวนนักท่องเที่ยวระหว่างประเทศของแต่ละสัญชาติโดยเฉลี่ยของในแต่ละภูมิภาคจากประเทศที่มีจำนวนนักท่องเที่ยวมากที่สุดไปยังประเทศที่มีจำนวนนักท่องเที่ยวที่น้อยที่สุด

ในส่วนที่ 1 ของตารางผนวกที่ 23 แสดงจำนวนนักท่องเที่ยวจำแนกตามสัญชาติสำคัญในภูมิภาคเอเชีย พบว่า ในภูมิภาคนี้ ประเทศมาเลเซียได้รับจำนวนนักท่องเที่ยวระหว่างประเทศจากประเทศสิงคโปร์มากที่สุด โดยที่จำนวนนักท่องเที่ยวระหว่างประเทศสัญชาติสิงคโปร์โดยเฉลี่ยที่ประเทศมาเลเซียได้รับในตลอดช่วงระยะเวลา 10 ปี คือ ประมาณ 4,472,969 คนต่อปี คิดเป็นร้อยละประมาณ 58.08 จากจำนวนนักท่องเที่ยวระหว่างประเทศทั้งหมดที่ประเทศมาเลเซียได้รับ รองลงมาคือจำนวนนักท่องเที่ยวระหว่างประเทศสัญชาติไทยซึ่งมีจำนวนโดยเฉลี่ยต่อปีอยู่ที่ประมาณ 592,674 คนคิดเป็นร้อยละประมาณ 7.70 จากจำนวนนักท่องเที่ยวทั้งหมดซึ่งเป็นที่ชัดเจนว่าจำนวนนักท่องเที่ยวระหว่างประเทศสัญชาติสิงคโปร์ที่ประเทศมาเลเซียได้รับมากกว่าจำนวนนักท่องเที่ยวระหว่างประเทศสัญชาติไทยที่ประเทศมาเลเซียได้รับประมาณ 7.5 เท่าตัว

สำหรับจำนวนนักท่องเที่ยวระหว่างประเทศสัญชาติญี่ปุ่นที่ประเทศมาเลเซียได้รับนั้น จะมีจำนวนมากเป็นอันดับที่ 3 ของภูมิภาคนี้ โดยมีจำนวนเฉลี่ยต่อปีที่ประมาณ 318,701 คนคิดเป็นร้อยละ 4.14 ซึ่งใกล้เคียงกับจำนวนนักท่องเที่ยวสัญชาติอินโดนีเซียที่มีจำนวนมากเป็นอันดับที่ 4 และมีจำนวนเฉลี่ยต่อปีที่ประมาณ 303,949 คนคิดเป็นร้อยละ 3.95 จากจำนวนนักท่องเที่ยวทั้งหมด

เมื่อพิจารณาโครงสร้างของนักท่องเที่ยวระหว่างประเทศโดยรวมที่ประเทศมาเลเซียได้รับจากในภูมิภาคนี้ อาจแบ่งได้เป็น 3 กลุ่มคือ ในกลุ่มแรก จะเป็นนักท่องเที่ยวสัญชาติสิงคโปร์ที่มีจำนวนมากที่สุดคิดเป็นร้อยละ 58.08 ในกลุ่มที่ 2 เป็นนักท่องเที่ยวสัญชาติไทย ญี่ปุ่น และอินโดนีเซีย ที่มีจำนวนโดยเฉลี่ยต่อปีที่ใกล้เคียงกันรวมกันคิดเป็นร้อยละ 15.78 และในกลุ่มที่ 3 คือนักท่องเที่ยวสัญชาติอื่นในภูมิภาคคิดเป็นร้อยละ 26.14 โดยที่การท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวจากกลุ่มที่ 1 มีความสำคัญต่อการท่องเที่ยวระหว่างประเทศในประเทศมาเลเซียมากที่สุดและนักท่องเที่ยวจากประเทศในกลุ่มที่ 2 มีความสำคัญรองลงมา และจากอัตราส่วนร้อยละของจำนวนนักท่องเที่ยวที่ได้รับ สามารถสรุปได้ว่าการท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวจากภูมิภาคเอเชียมีความสำคัญต่อการท่องเที่ยวระหว่างประเทศของประเทศมาเลเซียมากที่สุด

สำหรับในส่วนที่ 2 ของตารางผนวกที่ 23 เป็นข้อมูลจำนวนนักท่องเที่ยวระหว่างประเทศโดยเฉลี่ยจำแนกตามสัญชาติของนักท่องเที่ยวในภูมิภาคโอเชียเนีย พบว่า จำนวนนักท่องเที่ยวจากประเทศออสเตรเลียในประเทศมาเลเซียได้มีจำนวนมากว่าจำนวนนักท่องเที่ยวจากประเทศนิวซีแลนด์อย่างเห็นได้ชัด โดยต่างกันประมาณเกือบ 10 เท่าตัวในทุกปี โดยที่ประเทศมาเลเซียได้รับจำนวนนักท่องเที่ยวระหว่างประเทศจากประเทศออสเตรเลียโดยเฉลี่ยประมาณ 152,514 คนต่อปี คิดเป็นอัตราส่วนร้อยละ 1.98 ของจำนวนนักท่องเที่ยวทั้งหมด ดังนั้นในภูมิภาคนี้ การท่องเที่ยว

ของนักท่องเที่ยวจากประเทศออสเตรเลียจึงมีความสำคัญต่อการท่องเที่ยวระหว่างประเทศของประเทศมาเลเซียมากที่สุด

ในส่วนที่ 3 ของตารางผนวกที่ 23 คือ ข้อมูลจำนวนนักท่องเที่ยวระหว่างประเทศโดยเฉลี่ยจำแนกตามแหล่งที่มาของนักท่องเที่ยวในภูมิภาคยุโรป พบว่า นักท่องเที่ยวจากภูมิภาคยุโรปที่เข้ามาท่องเที่ยวในประเทศมาเลเซียมากที่สุด ก็คือ นักท่องเที่ยวจากสหราชอาณาจักร ซึ่งมีจำนวนเฉลี่ยต่อปีประมาณ 174,494 คนคิดเป็นร้อยละ 2.27 จากจำนวนนักท่องเที่ยวระหว่างประเทศทั้งหมด ซึ่งมีจำนวนมากกว่าประมาณนักท่องเที่ยวจากประเทศเยอรมนีที่มีจำนวนโดยเฉลี่ยมากเป็นอันดับที่ 2 ประมาณ 3 เท่าตัวมาโดยตลอดเช่นกัน โดยที่นักท่องเที่ยวจากประเทศเยอรมนีจะมีจำนวนโดยเฉลี่ยที่ประมาณ 59,987 คนต่อปีคิดเป็นร้อยละ 0.78 ของจำนวนนักท่องเที่ยวระหว่างประเทศทั้งหมด สำหรับจำนวนนักท่องเที่ยวระหว่างประเทศในประเทศอื่นๆ นอกเหนือจากนี้ของในภูมิภาคนี้ จะมีจำนวนนักท่องเที่ยวและอัตราส่วนร้อยละที่ต่ำกว่าของประเทศเยอรมนีมาก โดยจำนวนนักท่องเที่ยวระหว่างประเทศจากประเทศฝรั่งเศสซึ่งมีจำนวนมากเป็นอันดับที่ 3 ของภูมิภาค จะมีจำนวนโดยเฉลี่ยที่ประมาณ 27,567 คนต่อปี หรือประมาณร้อยละ 0.37 ของจำนวนนักท่องเที่ยวระหว่างประเทศทั้งหมด ดังนั้นอาจแบ่งได้ว่า การท่องเที่ยวของกลุ่มนักท่องเที่ยวจากสหราชอาณาจักรมีความสำคัญที่สุดสำหรับการท่องเที่ยวระหว่างประเทศในประเทศมาเลเซียรองลงมาคือการท่องเที่ยวของกลุ่มนักท่องเที่ยวจากประเทศเยอรมนี

ในส่วนที่ 4 ของตารางผนวกที่ 23 คือ ข้อมูลจำนวนนักท่องเที่ยวระหว่างประเทศโดยเฉลี่ยจำแนกตามสัญชาติของนักท่องเที่ยวในภูมิภาคอเมริกาซึ่งพบว่าในภูมิภาคนี้การท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวจากประเทศสหรัฐอเมริกาได้มีความสำคัญต่อการท่องเที่ยวระหว่างประเทศของประเทศมาเลเซียมากที่สุด โดยมีจำนวนนักท่องเที่ยวโดยเฉลี่ยประมาณ 104,861 คนต่อปีคิดเป็นร้อยละ 1.36 และเป็นจำนวนที่มากกว่าจำนวนนักท่องเที่ยวสัญชาติแคนาดาที่มีจำนวนสูงเป็นอันดับที่ 2 ประมาณ 3 เท่าตัว โดยที่จำนวนนักท่องเที่ยวระหว่างประเทศสัญชาติแคนาดาโดยเฉลี่ยที่ประเทศมาเลเซียได้รับคือประมาณ 32,292 คนต่อปีคิดเป็นร้อยละ 0.42 จากจำนวนนักท่องเที่ยวระหว่างประเทศทั้งหมด

ในตารางผนวกที่ 24 จะเป็นตารางแสดงจำนวนนักท่องเที่ยวระหว่างประเทศจำแนกตามสัญชาติของนักท่องเที่ยวจากภูมิภาคเอเชียโดยจะแสดงเฉพาะรายประเทศของนักท่องเที่ยวจากในกลุ่มที่ 1 และกลุ่มที่ 2 เท่านั้น และในตารางผนวกที่ 25 จะเป็นจำนวนนักท่องเที่ยวจำแนกตามแหล่งที่มาของนักท่องเที่ยวจากในภูมิภาคยุโรป

ในกรณีของภูมิภาคเอเชีย เมื่อพิจารณาในรายละเอียดของจำนวนนักท่องเที่ยวระหว่างประเทศจำแนกตามสัญชาติในตลอดช่วงระยะเวลาระหว่างปี พ.ศ. 2535-2544 จะพบว่า ในทุกปีนักท่องเที่ยวระหว่างประเทศสัญชาติสิงคโปร์ที่ประเทศมาเลเซียได้รับยังคงมีจำนวนสูงเป็นอันดับหนึ่งและสูงกว่านักท่องเที่ยวสัญชาติอื่นๆ ทุกสัญชาติมาโดยตลอด โดยจะมีจำนวนมากกว่านักท่องเที่ยวสัญชาติไทยต่อปีประมาณ 7.5 เท่าตัว ซึ่งในช่วงระหว่างปี พ.ศ. 2535-2538 นักท่องเที่ยวสัญชาติสิงคโปร์ได้มีจำนวนเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ โดยเพิ่มจาก 3,744,698 คนในปี พ.ศ. 2535 เป็น 4,157,757 คนในปี พ.ศ.2538 จนกระทั่งในปี พ.ศ. 2539 จึงได้มีจำนวนลดลง โดยมีจำนวนที่ลดลงติดต่อกันเป็นเวลา 3 ปีอันเป็นผลกระทบจากวิกฤตเศรษฐกิจในเวลานั้น ซึ่งในปี พ.ศ. 2541 เป็นปีที่ ประเทศมาเลเซียได้รับนักท่องเที่ยวสัญชาติสิงคโปร์น้อยที่สุด คือ 3,007,666 คน และมีจำนวนมากกว่านักท่องเที่ยวสัญชาติไทยประมาณ 6.5 เท่าตัว และในปี พ.ศ. 2542 จำนวนนักท่องเที่ยวจากประเทศสิงคโปร์ก็เพิ่มขึ้นอีกครั้งและเพิ่มขึ้นมาโดยตลอด จนกระทั่งในปี พ.ศ. 2544 ประเทศมาเลเซียก็ได้รับจำนวนนักท่องเที่ยวจากสิงคโปร์มากที่สุด คือ 6,951,594 คน

แต่ถึงอย่างไรก็ตามการเพิ่มขึ้นของจำนวนนักท่องเที่ยวสัญชาติสิงคโปร์ในประเทศมาเลเซียก็ไม่ได้เป็นการเพิ่มขึ้นในอัตราที่รวดเร็วนักเมื่อเทียบกับการเพิ่มขึ้นของนักท่องเที่ยวสัญชาติอื่นๆ ซึ่งประเทศที่มีการเพิ่มขึ้นของจำนวนนักท่องเที่ยวอย่างรวดเร็วได้แก่นักท่องเที่ยวจากประเทศจีน คือเพิ่มขึ้นจาก 46,811 คนในปี พ.ศ. 2535 เป็น 453,246 คนในปี พ.ศ. 2544 เป็นการเพิ่มขึ้นประมาณเกือบ 10 เท่าตัว และในตลอดระยะเวลา 10 ปีจะพบว่าจำนวนนักท่องเที่ยวจากประเทศจีนไม่มีการลดลงเลย ซึ่งเป็นผลสืบเนื่องมาจากนโยบายเปิดประเทศของประเทศจีนทำในประชาชนชาวจีนมีอิสระในการท่องเที่ยวเพิ่มมากขึ้น

นักท่องเที่ยวจากประเทศอินโดนีเซียมีอัตราการเพิ่มขึ้นของจำนวนนักท่องเที่ยวรองลงมาจากประเทศจีน คือ นักท่องเที่ยวจากประเทศอินโดนีเซียที่มีจำนวนเพิ่มมากขึ้นจาก 153,737 คนในปี พ.ศ. 2535 เป็น 1,018,797 คนในปี พ.ศ. 2544 โดยเพิ่มขึ้นประมาณ 6.5 เท่าตัว และนักท่องเที่ยวชาวไทยที่มีจำนวนเพิ่มขึ้นจาก 47,324 คนในปี พ.ศ. 2535 เป็น 70,401 คนในปี พ.ศ. 2544 โดยเพิ่มขึ้นประมาณ 2 เท่าตัว

ในกรณีของภูมิภาคยุโรป พบว่า จำนวนนักท่องเที่ยวจากสหราชอาณาจักรมีจำนวนนักท่องเที่ยวมากที่สุด ในภูมิภาคและมีการเพิ่มขึ้นเกือบตลอดช่วงเวลาในอัตราที่สูงที่สุดในภูมิภาคเช่นกัน โดยจำนวนนักท่องเที่ยวจากสหราชอาณาจักรเพิ่มขึ้นจาก 142,082 คนในปี พ.ศ. 2535 เป็น 166,588 คน ในปี พ.ศ. 2539 ก่อนที่จะลดลงในช่วงระหว่างปี พ.ศ. 2540-2542 โดยในปี พ.ศ. 2542 นักท่องเที่ยว

เที่ยวจากสหราชอาณาจักรมีจำนวนลดลงมากที่สุด คือ 136,398 คน และได้มีการเพิ่มขึ้นแบบก้าวกระโดดในปีต่อมา จนกระทั่งในปี พ.ศ. 2544 ประเทศมาเลเซียก็ได้รับจำนวนนักท่องเที่ยวจากสหราชอาณาจักรมากถึง 262,423 คน โดยที่ตลอดช่วงเวลาระหว่างปี พ.ศ. 2535-2544 นั้น จำนวนนักท่องเที่ยวจากสหราชอาณาจักรจะมีจำนวนมากกว่านักท่องเที่ยวจากประเทศเยอรมนีประมาณ 3 เท่าด้วยเว้นในปี พ.ศ. 2544 ที่มากกว่าประมาณ 4 เท่าตัว

เมื่อพิจารณาการท่องเที่ยวระหว่างประเทศในประเทศมาเลเซียทางด้านจำนวนนักท่องเที่ยวระหว่างประเทศทั้งหมด พบว่า การท่องเที่ยวจากกลุ่มนักท่องเที่ยวจากภูมิภาคเอเชียมีความสำคัญต่อการท่องเที่ยวระหว่างประเทศของประเทศมาเลเซียมากที่สุด รองลงมาคือการท่องเที่ยวของกลุ่มนักท่องเที่ยวจากภูมิภาคยุโรป

โดยที่ในภูมิภาคเอเชียนั้น การท่องเที่ยวในกลุ่มนักท่องเที่ยวจากประเทศสิงคโปร์มีความสำคัญที่สุด ซึ่งเฉพาะนักท่องเที่ยวจากประเทศนี้เพียงประเทศเดียวก็มีจำนวนเกินครึ่งของนักท่องเที่ยวทั้งหมดที่ประเทศมาเลเซียได้รับ รองลงมาคือการท่องเที่ยวของกลุ่มนักท่องเที่ยวจากประเทศไทย ประเทศญี่ปุ่น และประเทศอินโดนีเซีย และประเทศมาเลเซียควรทำการส่งเสริมการท่องเที่ยวมากขึ้นยิ่งขึ้นในประเทศจีน ประเทศอินโดนีเซียและประเทศไทย เนื่องจากทั้ง 3 ประเทศมีอัตราการเติบโตของจำนวนนักท่องเที่ยวที่สูงมาก โดยเฉพาะในกรณีของนักท่องเที่ยวจากประเทศจีนที่มีอัตราการเพิ่มเกือบ 10 เท่าตัว

ในกรณีของภูมิภาคยุโรป การท่องเที่ยวของกลุ่มนักท่องเที่ยวจากสหราชอาณาจักรมีความสำคัญต่อการท่องเที่ยวระหว่างประเทศของประเทศมาเลเซียมากที่สุด เนื่องจากจำนวนนักท่องเที่ยวในกลุ่มนี้มีจำนวนสูงที่สุดในภูมิภาค ในขณะที่เดียวกันก็ได้มีอัตราการเพิ่มขึ้นที่สูงสุดที่สุดในภูมิภาคด้วยเช่นกัน รองลงมาคือการท่องเที่ยวของกลุ่มนักท่องเที่ยวจากประเทศเยอรมนี

สำหรับในภูมิภาคอื่นๆ นั้น ในภูมิภาคโอเชียเนีย การท่องเที่ยวของกลุ่มนักท่องเที่ยวจากประเทศออสเตรเลียมีความสำคัญที่สุด และในภูมิภาคอเมริกา การท่องเที่ยวของกลุ่มนักท่องเที่ยวจากประเทศสหรัฐอเมริกาที่มีความสำคัญที่สุด

เมื่อพิจารณาจำนวนนักท่องเที่ยวระหว่างประเทศสัญชาติญี่ปุ่นและสัญชาติเยอรมันที่ประเทศไทยและประเทศมาเลเซียได้รับ ซึ่งในตารางผนวกที่ 26 ได้แสดงจำนวนนักท่องเที่ยวสัญชาติญี่ปุ่นและนักท่องเที่ยวสัญชาติเยอรมันที่เดินทางเข้ามาท่องเที่ยวในประเทศไทยและ

ประเทศมาเลเซียรวมทั้งสัดส่วนของจำนวนนักท่องเที่ยวโดยเปรียบเทียบในช่วงระยะเวลาระหว่างปี พ.ศ. 2533-2544 จะพบว่าประเทศไทยมีส่วนแบ่งตลาดในการท่องเที่ยวจากจำนวนนักท่องเที่ยวระหว่างประเทศทั้ง 2 สัญชาตินี้มากกว่าที่ประเทศมาเลเซียได้รับมาโดยตลอด โดยค่าของสัดส่วนของจำนวนนักท่องเที่ยวทั้ง 2 สัญชาติจะมีค่ามากกว่า 1 โดยที่ในกรณีของนักท่องเที่ยวสัญชาติเยอรมัน จะพบว่า ประเทศไทยได้รับจำนวนนักท่องเที่ยวในสัญชาตินี้ในจำนวนที่มากกว่าที่ประเทศมาเลเซียได้รับโดยเฉลี่ยปีละประมาณ 5.66 เท่าตัว โดยในช่วงระหว่างปี พ.ศ. 2541-2542 ประเทศไทยได้รับจำนวนนักท่องเที่ยวในสัดส่วนที่มากกว่าปกติ อันเป็นผลมาจากการจัดโครงการส่งเสริมการท่องเที่ยวปี 2541-2541 หรือ Amazing Thailand 1998-1999 ซึ่งการจัดโครงการส่งเสริมการท่องเที่ยวของประเทศไทยก็เป็นตัวแปรตัวหนึ่งในการศึกษาในครั้งนี้ด้วย และในกรณีของนักท่องเที่ยวสัญชาติญี่ปุ่น ประเทศไทยได้รับนักท่องเที่ยวสัญชาตินี้ในจำนวนที่มากกว่าที่ประเทศมาเลเซียได้รับโดยเฉลี่ยปีละประมาณ 2.58 เท่าตัว ดังนั้นสำหรับตลาดการท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวระหว่างประเทศของทั้ง 2 สัญชาตินี้ ประเทศไทยยังคงครองความได้เปรียบมากกว่าประเทศมาเลเซีย

เมื่อพิจารณาการท่องเที่ยวระหว่างประเทศในประเทศมาเลเซียทางด้านจำนวนวันพำนักต่อคนของนักท่องเที่ยวระหว่างประเทศจำแนกตามสัญชาติที่เข้าไปพำนักในประเทศมาเลเซีย โดยในตารางผนวกที่ 27 ได้แสดงจำนวนวันพำนักของนักท่องเที่ยวโดยเฉลี่ยในช่วงระยะเวลาระหว่าง ปี พ.ศ. 2535-2544 และได้แบ่งตารางออกเป็น 5 ส่วน คือ ในตารางส่วนที่ 1 ได้แสดงข้อมูลจำนวนวันพำนักโดยเฉลี่ยของนักท่องเที่ยวระหว่างประเทศในภูมิภาคเอเชีย ในตารางส่วนที่ 2 ได้แสดงข้อมูลจำนวนวันพำนักโดยเฉลี่ยของนักท่องเที่ยวระหว่างประเทศในภูมิภาคโอเชียเนีย ในตารางส่วนที่ 3 ได้แสดงข้อมูลจำนวนวันพำนักโดยเฉลี่ยของนักท่องเที่ยวระหว่างประเทศในภูมิภาคยุโรป และในตารางในส่วนที่ 4 ได้แสดงข้อมูลจำนวนวันพำนักโดยเฉลี่ยของนักท่องเที่ยวระหว่างประเทศในภูมิภาคอเมริกา และตารางในส่วนสุดท้ายได้แสดงจำนวนวันพำนักเฉลี่ยโดยรวมทั้งหมด โดยที่ในลำดับสุดท้ายของตารางในส่วนที่ 1 ถึงส่วนที่ 4 ได้มีการจัดอันดับวันพำนักของนักท่องเที่ยวระหว่างประเทศโดยเฉลี่ยในแต่ละสัญชาติของในแต่ละภูมิภาคจากประเทศที่มีจำนวนวันพำนักมากที่สุดไปยังประเทศที่มีจำนวนวันพำนักน้อยที่สุด

จากตารางผนวกที่ 27 ในส่วนที่ 1 จะพบว่า จำนวนวันพำนักต่อคนโดยเฉลี่ยของนักท่องเที่ยวจากภูมิภาคเอเชียที่ประเทศมาเลเซียได้รับมากที่สุด เป็นจำนวนวันพำนักของนักท่องเที่ยวสัญชาติไทยซึ่งมีจำนวนนักท่องเที่ยวเดินทางท่องเที่ยวในประเทศมาเลเซียมากเป็นอันดับที่ 2 โดยมีจำนวนวันพำนักโดยเฉลี่ยประมาณ 10.46 วันต่อคน และเป็นประเทศที่มีจำนวนวันพำนักในประเทศมาเลเซียที่สูงที่สุดในโลกด้วย ในขณะที่นักท่องเที่ยวระหว่างประเทศสัญชาติสิงคโปร์ที่มี

จำนวนนักท่องเที่ยวในประเทศมาเลเซียมากเป็นอันดับที่ 1 กลับมีจำนวนวันพำนักในประเทศมาเลเซียน้อยที่สุดในภูมิภาค คือ โดยเฉลี่ยประมาณ 2.74 วันต่อคน และนักท่องเที่ยวระหว่างประเทศสัญชาติอินเดียที่มีจำนวนนักท่องเที่ยวน้อยที่สุดกลับมีจำนวนวันพำนักในประเทศมาเลเซียมากเป็นอันดับที่ 2 คือ ประมาณ 9.77 วันต่อคน นักท่องเที่ยวจากประเทศฟิลิปปินส์มีวันพำนักมากเป็นอันดับ 3 โดยมีจำนวนเฉลี่ยประมาณ 8.51 วันต่อคน สำหรับกรณีของนักท่องเที่ยวสัญชาติญี่ปุ่นนั้น นักท่องเที่ยวสัญชาติญี่ปุ่นจะมีจำนวนวันพำนักโดยเฉลี่ยประมาณ 5.66 วันต่อคนซึ่งมากเป็นอันดับที่ 6 จากทั้งภูมิภาค

ในส่วนที่ 2 ของตารางผนวกที่ 27 คือ ส่วนที่แสดงจำนวนวันพำนักของนักท่องเที่ยวจากภูมิภาคโอเชียเนีย พบว่านักท่องเที่ยวจากประเทศออสเตรเลียยังคงมีความสำคัญต่อการท่องเที่ยวระหว่างประเทศของประเทศมาเลเซียในภูมิภาคนี้ เนื่องจากนักท่องเที่ยวจากประเทศออสเตรเลียได้มีจำนวนวันพำนักต่อคนในประเทศมาเลเซียที่สูงที่สุดในภูมิภาค คือ ประมาณ 7.19 วันต่อคน

สำหรับในส่วนที่ 3 ของตารางผนวกที่ 27 เป็นส่วนที่แสดงข้อมูลจำนวนวันพำนักของนักท่องเที่ยวจากภูมิภาคยุโรป ซึ่งเป็นอีกภูมิภาคที่มีความสำคัญต่อการท่องเที่ยวของประเทศมาเลเซีย พบว่าทุกประเทศของภูมิภาคนี้จะมีจำนวนวันพำนักในประเทศมาเลเซียโดยเฉลี่ยทั้งภูมิภาคประมาณ 8 วันต่อคนแทบทั้งสิ้น โดยนักท่องเที่ยวจากประเทศเยอรมนี นักท่องเที่ยวจากสหราชอาณาจักร และนักท่องเที่ยวจากประเทศสวิสเซอร์แลนด์เป็นกลุ่มนักท่องเที่ยวที่สำคัญเนื่องจากมีจำนวนวันพำนักต่อคนโดยเฉลี่ยเกิน 8 วัน โดยที่นักท่องเที่ยวจากประเทศเยอรมนีมีจำนวนวันพำนักเป็น 8.62 วันต่อคน ซึ่งเป็นจำนวนที่สูงที่สุดในภูมิภาค รองลงมาคือจำนวนวันพำนักของนักท่องเที่ยวจากกลุ่มสหราชอาณาจักร คือประมาณ 8.36 วันต่อคน และนักท่องเที่ยวจากประเทศสวิสเซอร์แลนด์มีจำนวนวันพำนักต่อคนประมาณ 8.06 วันซึ่งมากเป็นอันดับที่ 3 ของทั้งภูมิภาค

ในส่วนที่ 4 แสดงจำนวนวันพำนักของนักท่องเที่ยวระหว่างประเทศจากภูมิภาคอเมริกา พบว่า นักท่องเที่ยวจากประเทศแคนาดา แม้ว่าจะมีจำนวนนักท่องเที่ยวที่เข้ามาท่องเที่ยวในประเทศมาเลเซียน้อยกว่าจำนวนนักท่องเที่ยวจากประเทศสหรัฐอเมริกา แต่ก็มีความยาววันพำนักที่มากกว่าคือประมาณ 7.17 วันต่อคน

จากตารางผนวกที่ 27 ทั้งหมดพบว่า เมื่อพิจารณาการท่องเที่ยวระหว่างประเทศในประเทศมาเลเซียจากจำนวนวันพำนักแล้ว กลุ่มนักท่องเที่ยวจากภูมิภาคเอเชียยังคงเป็นกลุ่มนักท่องเที่ยวที่

สำคัญที่สุดเพราะมีจำนวนวันพำนักยาวนานกว่า 10 วัน รองลงมาคือกลุ่มนักท่องเที่ยวจากภูมิภาคยุโรปที่มีจำนวนวันพำนักมากกว่า 8 วัน

โดยในตารางผนวกที่ 28 และ ตารางผนวกที่ 29 ได้แสดงข้อมูลจำนวนวันพำนักต่อคนของนักท่องเที่ยวระหว่างประเทศจำแนกตามประเทศสำคัญจากในภูมิภาคเอเชียและภูมิภาคยุโรปในแต่ละประเทศในช่วงระยะเวลาระหว่างปี พ.ศ. 2535-2544 โดยในตารางผนวกที่ 28 จะเป็นข้อมูลของภูมิภาคเอเชีย และตารางผนวกที่ 29 จะเป็นข้อมูลของภูมิภาคยุโรป

จากตารางผนวกที่ 28 จะพบว่า การเคลื่อนไหวของจำนวนวันพำนักของนักท่องเที่ยวระหว่างประเทศในประเทศมาเลเซียของนักท่องเที่ยวจากประเทศต่างๆ ในภูมิภาคเอเชียโดยมากมีลักษณะการเคลื่อนไหวไปในทิศทางเดียวกัน คือ ในช่วงระหว่างปี พ.ศ. 2536-2539 จำนวนวันพำนักของทุกประเทศจะเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ อย่างต่อเนื่อง โดยในปี พ.ศ. 2539 ทุกประเทศในภูมิภาคนี้จะมีจำนวนวันพำนักในประเทศมาเลเซียสูงที่สุด จากนั้น ในปี พ.ศ. 2540 จำนวนวันพำนักของทุกประเทศก็ได้ลดลงและมีแนวโน้มลดลงเรื่อยๆ แต่ถึงอย่างไรก็ตาม การลดลงของจำนวนวันพำนักของนักท่องเที่ยวจากภูมิภาคนี้ในช่วงระหว่างปี พ.ศ. 2540-2544 ก็ยังคงมีจำนวนวันพำนักที่สูงกว่าจำนวนวันพำนักโดยเฉลี่ย

เมื่อพิจารณาในแต่ละปี จะพบว่าจะมีเพียงแก่นักท่องเที่ยวสัญชาติไทยเท่านั้นที่มีจำนวนวันพำนักในประเทศมาเลเซียเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่องทุกปีเรื่อยๆ โดยที่การลดลงในแต่ละครั้ง จะลดลงเพียงเล็กน้อยเท่านั้น คือลดลงในจำนวนที่น้อยกว่า 1 วัน และในกรณีของจำนวนวันพำนักของนักท่องเที่ยวระหว่างประเทศสัญชาติอื่น โคนีเซียแม้ว่าจะมีแนวโน้มเพิ่มขึ้นแต่ก็ยังคงมีการเคลื่อนไหวขึ้นลงบ้างในแต่ละปี ในกรณีของประเทศจีนซึ่งมีจำนวนนักท่องเที่ยวที่เพิ่มขึ้นในอัตราที่สูงที่สุดของภูมิภาคกลับมีแนวโน้มของจำนวนวันพำนักต่อคนที่ลดน้อยลง โดยจะพบว่าในช่วงระยะเวลาระหว่างปี พ.ศ. 2538-2544 จำนวนวันพำนักต่อคนของนักท่องเที่ยวชาวจีนมีจำนวนน้อยกว่า 7 วัน มาโดยตลอด โดยที่ก่อนหน้านี้ นักท่องเที่ยวชาวจีนมีจำนวนวันพำนักประมาณ 7 วัน และในช่วงระยะเวลาระหว่างปี พ.ศ. 2541-2542 จำนวนวันพำนักของนักท่องเที่ยวชาวจีนได้ลดลงจนเหลือประมาณ 4 วัน ก่อนที่จะเพิ่มขึ้นในปี 2543-2544 ส่วนการเคลื่อนไหวของจำนวนวันพำนักของนักท่องเที่ยวสัญชาติอื่นในภูมิภาคนี้ เช่น นักท่องเที่ยวสัญชาติสิงคโปร์ และนักท่องเที่ยวสัญชาติญี่ปุ่น เป็นต้น ก็จะมีการเคลื่อนไหวขึ้นลงอยู่โดยรอบจำนวนวันพำนักโดยเฉลี่ยโดยที่ไม่มีแนวโน้มเพิ่มขึ้นหรือลดลงแต่ประการใด

ในกรณีของวันพำนักของนักท่องเที่ยวระหว่างประเทศจากภูมิภาคยุโรป ซึ่งได้แสดงไว้ในตารางผนวกที่ 29 พบว่า ในช่วงระยะเวลาระหว่างปี พ.ศ. 2536-2539 จำนวนวันพำนักของนักท่องเที่ยวระหว่างประเทศจากภูมิภาคนี้ มีจำนวนเพิ่มขึ้นโดยในปี พ.ศ. 2539 เป็นปีที่ทุกประเทศมีจำนวนวันพำนักในประเทศมาเลเซียสูงที่สุด จากนั้น ในปี พ.ศ. 2540 จึงได้ลดลง แต่ในช่วงระยะเวลาระหว่างปี พ.ศ. 2541-2544 จะพบว่าจำนวนวันพำนักของทุกประเทศมีแนวโน้มคงที่ประมาณ 9 วันต่อปี

ในกรณีของจำนวนวันพำนักของนักท่องเที่ยวระหว่างประเทศจากสหราชอาณาจักร ซึ่งมีจำนวนนักท่องเที่ยวในประเทศมาเลเซียสูงที่สุดในภูมิภาค จะพบว่า ในช่วงระยะเวลาระหว่างปี พ.ศ. 2535-2538 จำนวนวันพำนักต่อคนของนักท่องเที่ยวจากสหราชอาณาจักรมีจำนวนที่น้อยกว่าจำนวนวันพำนักของนักท่องเที่ยวที่มาจากประเทศเยอรมนี แต่หลังจากปี พ.ศ. 2538 เป็นต้นมา จะพบว่า จำนวนวันพำนักของนักท่องเที่ยวจากสหราชอาณาจักรได้เพิ่มขึ้นและใกล้เคียงกันกับจำนวนวันพำนักของนักท่องเที่ยวจากประเทศเยอรมนี ดังนั้น เมื่อพิจารณาจากจำนวนวันพำนักของนักท่องเที่ยวในภูมิภาคยุโรปแล้ว กลุ่มนักท่องเที่ยวจากสหราชอาณาจักรก็ยังคงมีความสำคัญต่อการท่องเที่ยวของประเทศมาเลเซีย

โดยรวมแล้ว เมื่อพิจารณาการท่องเที่ยวระหว่างประเทศของประเทศมาเลเซียจากจำนวนวันพำนักของนักท่องเที่ยวระหว่างประเทศที่ประเทศมาเลเซียได้รับจำแนกตามประเทศของนักท่องเที่ยวจะพบว่า การท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวจากกลุ่มประเทศในแถบภูมิภาคเอเชียและภูมิภาคยุโรปมีความสำคัญอย่างมากต่อการท่องเที่ยวระหว่างประเทศของประเทศมาเลเซีย โดยที่ในภูมิภาคเอเชียนั้น นักท่องเที่ยวจากประเทศไทยมีจำนวนวันพำนักในประเทศมาเลเซียมากที่สุดและมีแนวโน้มเพิ่มมากขึ้นเรื่อยๆ รองลงมาคือนักท่องเที่ยวจากประเทศอินเดีย ฟิลิปปินส์และอินโดนีเซีย ที่มีจำนวนวันพำนักโดยเฉลี่ยตลอดช่วงเวลาเกินกว่า 9 วันต่อคน โดยเฉพาะในกรณีของนักท่องเที่ยวจากประเทศอินโดนีเซียที่มีจำนวนวันพำนักเพิ่มขึ้นในอัตราสูง ส่วนในกรณีของนักท่องเที่ยวจากภูมิภาคยุโรปที่มีต่อการท่องเที่ยวระหว่างประเทศในประเทศมาเลเซีย พบว่า วันพำนักของนักท่องเที่ยวจากประเทศเยอรมนีได้มีจำนวนมากเป็นอันดับหนึ่งของภูมิภาค ในขณะที่วันพำนักของนักท่องเที่ยวจากสหราชอาณาจักรแม้ว่าจะมีจำนวนน้อยกว่าจำนวนวันพำนักของนักท่องเที่ยวจากประเทศเยอรมนี แต่ก็ได้มีจำนวนมากเป็นอันดับที่ 2 ของภูมิภาค และเมื่อพิจารณาในแต่ละปีกลับพบว่าจำนวนวันพำนักของนักท่องเที่ยวจากทุกประเทศในภูมิภาคนี้มีการปรับตัวจนเกือบจะเท่ากันในช่วงระหว่างปี พ.ศ. 2539-2544 คือ ประมาณ 9 วันต่อคน

ในตารางผนวกที่ 30 ได้แสดงการเปรียบเทียบจำนวนวันพักของนักท่องเที่ยวระหว่างประเทศสวิตเซอร์แลนด์และสวิตเซอร์แลนด์ญี่ปุ่นในประเทศไทยและประเทศมาเลเซียในช่วงระหว่างปี พ.ศ. 2534-2544 โดยพบว่า ในกรณีของนักท่องเที่ยวสวิตเซอร์แลนด์ญี่ปุ่น ประเทศไทยได้รับจำนวนวันพักของนักท่องเที่ยวสวิตเซอร์แลนด์นี้มากกว่าที่ประเทศมาเลเซียได้รับเพียงแค่ว่าปีเท่านั้น แต่จำนวนการได้รับโดยรวมก็ไม่แตกต่างกันมากนักโดยพิจารณาจากค่าของสัดส่วนจำนวนวันพักโดยเฉลี่ยที่มีค่าใกล้เคียง 1 ส่วนในกรณีของนักท่องเที่ยวระหว่างประเทศสวิตเซอร์แลนด์ นักท่องเที่ยวระหว่างประเทศสวิตเซอร์แลนด์เข้ามาพักในประเทศไทยในจำนวนที่มากกว่า โดยมีค่าสัดส่วนวันพักโดยเฉลี่ยที่ 1.51 แต่เมื่อพิจารณาในแต่ละปีจะพบว่า ประเทศไทยได้รับวันพักจากนักท่องเที่ยวสวิตเซอร์แลนด์นี้ในสัดส่วนที่มากขึ้นเรื่อยๆ นอกจากนี้แม้ว่านักท่องเที่ยวทั้ง 2 สัญชาติจะมีจำนวนวันพักจะมีความผันผวนขึ้นลงอย่างมากในแต่ละปี แต่เมื่อพิจารณาจากค่าสัดส่วนแล้วจะพบว่าสัดส่วนของวันพักของนักท่องเที่ยวทั้ง 2 สัญชาติจะมีค่าที่ใกล้เคียงกันในแต่ละปี

เมื่อพิจารณาการท่องเที่ยวระหว่างประเทศของประเทศไทยทางด้านรายรับจากการท่องเที่ยว โดยจะแยกพิจารณารายรับจากการท่องเที่ยวออกเป็น 2 ประเด็น ได้แก่ พิจารณาจากรายจ่ายต่อคนต่อวันของนักท่องเที่ยวระหว่างประเทศจำแนกตามประเทศนักท่องเที่ยว กับพิจารณาจากรายรับจากการท่องเที่ยวรวมทั้งหมดจำแนกตามประเทศของนักท่องเที่ยวที่ประเทศไทยได้รับ ซึ่งข้อมูลดังกล่าวได้แสดงไว้ในตารางผนวกที่ 31 และตารางผนวกที่ 34 ตามลำดับ

โดยที่ในตารางผนวกที่ 31 ได้แสดงรายจ่ายของนักท่องเที่ยวระหว่างประเทศจำแนกตามสัญชาติต่อคนต่อวันโดยเฉลี่ยจากช่วงเวลาระหว่าง ปี พ.ศ. 2535-2544 และได้มีการแบ่งตารางออกเป็น 5 ส่วนตามภูมิภาคของนักท่องเที่ยวระหว่างประเทศ คือ ในตารางส่วนที่ 1 ได้แสดงปริมาณรายจ่ายต่อคนต่อวันโดยเฉลี่ยของนักท่องเที่ยวจากภูมิภาคเอเชีย ในตารางส่วนที่ 2 ได้แสดงปริมาณรายจ่ายต่อคนต่อวันโดยเฉลี่ยของนักท่องเที่ยวจากภูมิภาคโอเชียเนีย ในตารางส่วนที่ 3 ได้แสดงปริมาณรายจ่ายต่อคนต่อวันโดยเฉลี่ยของนักท่องเที่ยวจากภูมิภาคยุโรป ในตารางส่วนที่ 4 ได้แสดงปริมาณรายจ่ายต่อคนต่อวันโดยเฉลี่ยของนักท่องเที่ยวจากภูมิภาคอเมริกา และในตารางส่วนสุดท้ายได้แสดงปริมาณรายจ่ายต่อคนต่อวันโดยเฉลี่ยของนักท่องเที่ยวระหว่างประเทศทั้งหมดที่ประเทศไทยได้รับ โดยในสดมภ์สุดท้ายยังได้แสดงลำดับที่ของประเทศที่มีการใช้จ่ายเพื่อการท่องเที่ยวต่อคนต่อวันที่มากที่สุด ไปยังประเทศที่มีการใช้จ่ายเพื่อการท่องเที่ยวต่อคนต่อวันที่น้อยที่สุด

จากในส่วนที่ 1 ของตารางผนวกที่ 31 พบว่า ภายในภูมิภาคเอเชียนี้ ประเทศที่มีการใช้จ่ายเพื่อการท่องเที่ยวต่อคนต่อวันในประเทศมาเลเซียมากที่สุด ได้แก่ประเทศจีน รองลงมาได้แก่

ประเทศไต้หวันและประเทศสิงคโปร์ โดยมีปริมาณค่าใช้จ่ายต่อคนต่อวันโดยเฉลี่ย ประมาณ 395.14 ริงกิต 366.78 ริงกิต และ 359.11 ริงกิต ตามลำดับ

สำหรับประเทศไทยที่มีจำนวนนักท่องเที่ยวในมาเลเซียมากเป็นอันดับที่ 2 กลับมีปริมาณรายจ่ายของนักท่องเที่ยวต่อคนต่อวันในระดับที่ต่ำที่สุด คือ โดยเฉลี่ยประมาณ 64.75 ริงกิตต่อวัน และสำหรับประเทศญี่ปุ่น นักท่องเที่ยวสัญชาติญี่ปุ่นมีการใช้จ่ายต่อคนต่อวันในประเทศมาเลเซียมากถึง 356.65 ริงกิต ซึ่งมากเป็นอันดับที่ 4 ของภูมิภาคนี้

นอกจากนี้ ยังพบว่า ส่องกงก็เป็นอีกประเทศหนึ่งในภูมิภาคนี้ที่มีการใช้จ่ายเพื่อการท่องเที่ยวต่อคนต่อวันโดยเฉลี่ยในประเทศมาเลเซียในจำนวนสูง โดยมีค่าใช้จ่ายประมาณ 340.17 ริงกิตต่อคนต่อวัน แสดงว่ามีกลุ่มนักท่องเที่ยวจากประเทศในแถบภูมิภาคเอเชียมากถึง 5 ประเทศที่มีการใช้จ่ายเพื่อการท่องเที่ยวต่อคนต่อวันโดยเฉลี่ยในประเทศมาเลเซียที่มากกว่า 300 ริงกิต ในขณะที่เมื่อพิจารณาจากจำนวนการใช้จ่ายของนักท่องเที่ยวจากภูมิภาคอื่น จะพบว่า ไม่มีนักท่องเที่ยวจากประเทศใดอีกเลยที่มีการใช้จ่ายต่อคนต่อวันมากกว่า 300 ริงกิต กลุ่มนักท่องเที่ยวจากภูมิภาคอื่นที่มีการใช้จ่ายมากที่สุด คือ ประมาณ 279.29 ริงกิตต่อคนต่อวันเท่านั้น ซึ่งก็คือการใช้จ่ายของนักท่องเที่ยวจากประเทศสหรัฐอเมริกา

จากในส่วนที่ 2 ของตารางผนวกที่ 31 ซึ่งได้แสดงจำนวนการใช้จ่ายเพื่อการท่องเที่ยวต่อคนต่อวันโดยเฉลี่ยของนักท่องเที่ยวระหว่างประเทศจากภูมิภาคโอเชียเนีย จะพบว่า การท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวจากประเทศออสเตรเลียยังคงมีความสำคัญที่สุดสำหรับการท่องเที่ยวระหว่างประเทศในประเทศมาเลเซีย โดยที่นักท่องเที่ยวกลุ่มนี้ได้มีการใช้จ่ายต่อคนต่อวันในประเทศมาเลเซียมากถึง 254.96 ริงกิต ซึ่งเป็นปริมาณที่มากที่สุดเมื่อเทียบกับประเทศอื่นในภูมิภาคนี้

เมื่อพิจารณาการใช้จ่ายเพื่อการท่องเที่ยวต่อคนต่อวันของนักท่องเที่ยวระหว่างประเทศจากภูมิภาคยุโรป ซึ่งได้แสดงไว้ในส่วนที่ 3 ของตารางผนวกที่ 31 พบว่า นักท่องเที่ยวระหว่างประเทศจากประเทศอิตาลีมีการใช้จ่ายต่อคนต่อวันมากที่สุด คือ โดยเฉลี่ยประมาณ 260.33 ริงกิตต่อคนต่อวัน รองลงมาคือประเทศสวิตเซอร์แลนด์ 246.99 ริงกิตต่อคนต่อวัน และนักท่องเที่ยวจากสหราชอาณาจักร 240.60 ต่อคนต่อวัน และในกรณีของนักท่องเที่ยวระหว่างประเทศจากประเทศเยอรมนีนั้น นักท่องเที่ยวในกลุ่มนี้มีการใช้จ่ายเพื่อการท่องเที่ยวต่อคนต่อวันอยู่ที่ประมาณ 198.49 ริงกิตซึ่งสูงเป็นลำดับที่ 5

และในส่วนที่ 4 ของตารางผนวกที่ 31 ที่ได้แสดงจำนวนการใช้จ่ายเพื่อการท่องเที่ยวต่อคนต่อวันในประเทศมาเลเซียของนักท่องเที่ยวจากภูมิภาคอเมริกา พบว่าประเทศสหรัฐอเมริกาเป็นประเทศที่มีการใช้จ่ายต่อคนต่อวันมากที่สุดดังที่ได้กล่าวมาแล้ว

จากตารางผนวกที่ 31 เมื่อพิจารณาการท่องเที่ยวของประเทศมาเลเซียจากทางด้านรายจ่ายเพื่อการท่องเที่ยวต่อคนต่อวันจำแนกตามประเทศนักท่องเที่ยว สามารถสรุปได้ว่า นักท่องเที่ยวหลักที่มีการใช้จ่ายเพื่อการท่องเที่ยวในประเทศมาเลเซียในปริมาณสูงคือนักท่องเที่ยวจากภูมิภาคเอเชีย เนื่องจากในภูมิภาคนี้มีนักท่องเที่ยวจากประเทศต่างๆ มากถึง 5 ประเทศที่มีการใช้จ่ายต่อคนต่อวันเกินกว่า 300 ริงกิต โดยในตารางผนวกที่ 32 ได้แสดงการใช้จ่ายเพื่อการท่องเที่ยวต่อคนต่อวันของนักท่องเที่ยวจากในภูมิภาคนี้ในช่วงระยะเวลาระหว่างปี พ.ศ. 2535-2544 โดยได้จำแนกการใช้จ่ายออกตามประเทศของนักท่องเที่ยว

จากตารางผนวกที่ 32 เมื่อพิจารณาจากการเคลื่อนไหวของปริมาณค่าใช้จ่ายต่อคนต่อวันที่ประเทศมาเลเซียได้รับในภูมิภาคนี้ จะพบว่า ปริมาณการใช้จ่ายต่อวันของนักท่องเที่ยวระหว่างประเทศจากประเทศสิงคโปร์และประเทศจีนมีการใช้จ่ายที่เพิ่มมากขึ้นเรื่อยๆ โดยเฉพาะประเทศสิงคโปร์ที่มีค่าใช้จ่ายอยู่ที่ 133.69 ริงกิตต่อคนต่อวันในปี พ.ศ. 2535 ได้เพิ่มขึ้นเป็น 523.70 ริงกิตต่อคนต่อวันในปี พ.ศ. 2543 ก่อนที่จะลดลงเป็น 452.41 ริงกิตต่อคนต่อวันในปี พ.ศ. 2544 ซึ่งเมื่อพิจารณาเทียบกับทุกประเทศในตารางจะพบว่าประเทศสิงคโปร์เป็นประเทศที่มีการใช้จ่ายต่อคนต่อวันเพิ่มขึ้นในอัตราที่มากที่สุด

สำหรับกรณีของนักท่องเที่ยวจากประเทศไทย พบว่า ในช่วงระหว่างปี พ.ศ. 2537-2539 การใช้จ่ายต่อคนต่อวันเพื่อการท่องเที่ยวในประเทศมาเลเซียของนักท่องเที่ยวชาวไทยมีแนวโน้มสูงขึ้นเรื่อยๆ โดยเฉพาะในปี พ.ศ. 2539 มีมูลค่าสูงถึง 103.55 ริงกิตต่อคนต่อวัน แต่ในปี พ.ศ. 2540 ซึ่งเป็นปีที่ประเทศไทยประสบกับปัญหาวิกฤตเศรษฐกิจ ทำให้ปริมาณการใช้จ่ายในการท่องเที่ยวต่อคนต่อวันได้มีการลดปริมาณลงอย่างมาก โดยได้ลดลงจนเหลือเพียงแค่ 59.67 ริงกิตต่อคนต่อวัน ซึ่งก็ได้สอดคล้องกับจำนวนนักท่องเที่ยวระหว่างประเทศสัญชาติไทยที่ประเทศมาเลเซียได้รับในปีดังกล่าวที่ได้แสดงไว้ในตารางผนวกที่ 24 โดยนักท่องเที่ยวชาวไทยที่ประเทศมาเลเซียได้รับในปี พ.ศ. 2540 ก็ได้มีจำนวนที่ลดลงจากในปี พ.ศ. 2539 ด้วยเช่นกัน

ในกรณีของประเทศญี่ปุ่น นักท่องเที่ยวระหว่างประเทศสัญชาติญี่ปุ่นที่เข้ามาท่องเที่ยวในประเทศมาเลเซีย มีการใช้จ่ายต่อคนต่อวันที่มีการเปลี่ยนแปลงขึ้นลงในแต่ละปีโดยที่ไม่สามารถ

ระบุทิศทางได้แน่นอน แต่การเปลี่ยนแปลงนั้น ไม่ออกห่างจากค่าเฉลี่ยมากนัก เช่นเดียวกันกับ ปริมาณค่าใช้จ่ายเพื่อการท่องเที่ยวต่อคนต่อวันของนักท่องเที่ยวจากประเทศอื่นๆ ในภูมิภาคนี้ ที่มี แนวโน้มการค่าใช้จ่ายต่อคนต่อวันเปลี่ยนแปลงโดยรอบค่าเฉลี่ย ยกเว้นแต่เพียงประเทศเกาหลีใต้เท่านั้น ที่มีแนวโน้มในการใช้จ่ายต่อคนต่อวันที่ลดลง โดยในปี พ.ศ. 2535 มีการใช้จ่ายต่อคนต่อวันที่ 310.58 ริงกิต และได้ลดลงจนเหลือเพียง 173.19 ริงกิตต่อคนต่อวันในปี พ.ศ. 2541 ก่อนที่จะเพิ่มขึ้นอีกครั้งเป็น 223.89 ริงกิตต่อคนต่อวันในปี พ.ศ. 2544

ในตารางผนวกที่ 33 เป็นการเปรียบเทียบการใช้จ่ายในการท่องเที่ยวต่อคนต่อวันของนักท่องเที่ยวสัญชาติญี่ปุ่นและสัญชาติเยอรมันในประเทศไทยและประเทศมาเลเซียในระหว่างปี พ.ศ. 2530-2544 โดยมีหน่วยเป็นเงินสกุลประเทศนักท่องเที่ยว ได้แก่เงินสกุลเยนของประเทศญี่ปุ่น และเงินสกุลดอลลาร์ของประเทศเยอรมนี พบว่านักท่องเที่ยวสัญชาติเยอรมันที่เข้ามาท่องเที่ยวในประเทศไทยมีการใช้จ่ายที่ผันผวนมาก แต่ก็ยังคงอยู่ใกล้เคียงกับค่าเฉลี่ยคือ 147.55 ดอลลาร์ต่อคนต่อวัน และในกรณีของนักท่องเที่ยวสัญชาติญี่ปุ่นพบว่ามีค่าใช้จ่ายที่ประมาณ 20,781.15 เยนต่อคนต่อวันในปี พ.ศ. 2530 และลดลงจนเหลือเพียง 10,252.12 เยนต่อคนต่อวันในปี พ.ศ. 2544 ซึ่งจะเห็นได้ว่าได้มีการลดลงอย่างรวดเร็วในปี พ.ศ. 2540 โดยลดจาก 19,070.15 เยนต่อคนต่อวันในปี พ.ศ. 2539 เป็น 12,961.79 เยนต่อคนต่อวันในปี พ.ศ. 2540 ซึ่งเป็นผลมาจากการลดค่าเงินบาทลงทำให้นักท่องเที่ยวชาวญี่ปุ่นสามารถจ่ายค่าที่พัก ค่าเดินทาง ค่าอาหาร และค่าใช้จ่ายในการท่องเที่ยวอื่นๆ ได้ในปริมาณที่น้อยลงเมื่อคิดจากเงินสกุลเยน และในกรณีของการใช้จ่ายในการท่องเที่ยวต่อคนต่อวันทั้งจากนักท่องเที่ยวสัญชาติเยอรมันและจากนักท่องเที่ยวสัญชาติญี่ปุ่นในประเทศมาเลเซียก็มีลักษณะการเคลื่อนไหวที่ไม่แตกต่างไปจากที่ประเทศไทยได้รับมากนัก โดยที่การใช้จ่ายของนักท่องเที่ยวสัญชาติเยอรมันในประเทศมาเลเซียก็มีการขึ้นลงที่ไม่แน่นอนแต่ก็ยังคงอยู่โดยรอบค่าเฉลี่ย ในขณะที่การใช้จ่ายของนักท่องเที่ยวสัญชาติญี่ปุ่นในประเทศมาเลเซียก็มีแนวโน้มลดลงเช่นกัน ดังนั้นเมื่อพิจารณาจากสัดส่วนโดยเปรียบเทียบจะพบว่า การใช้จ่ายในการท่องเที่ยวต่อคนต่อวันของนักท่องเที่ยวทั้ง 2 สัญชาติในประเทศไทย แม้ว่าจะให้ค่าสัดส่วนเฉลี่ยที่มากกว่า 1 ซึ่งแสดงว่านักท่องเที่ยวได้มีการใช้จ่ายต่อคนต่อวันในประเทศไทยมากกว่าในประเทศมาเลเซีย แต่ก็มีแนวโน้มที่ลดลงเรื่อยๆ โดยเฉพาะในปี พ.ศ. 2544 ที่ค่าสัดส่วนของการใช้จ่ายเพื่อการท่องเที่ยวโดยเปรียบเทียบของนักท่องเที่ยวทั้ง 2 สัญชาติกลับมีค่าที่น้อยกว่า 1

เมื่อพิจารณาการท่องเที่ยวระหว่างประเทศในประเทศมาเลเซียจากรายรับรวมของการท่องเที่ยวที่ประเทศมาเลเซียได้รับ ซึ่งในตารางผนวกที่ 34 ได้แสดงรายรับรวมจากการท่องเที่ยวของประเทศมาเลเซียจำแนกตามสัญชาตินักท่องเที่ยวในช่วงระหว่างปี พ.ศ. 2535-2543 โดยได้แบ่ง

ตารางออกเป็น 5 ส่วนด้วยกัน คือ ตารางในส่วนที่ 1 ได้แสดงปริมาณรายรับจากการท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวจากภูมิภาคเอเชีย ตารางในส่วนที่ 2 ได้แสดงปริมาณรายรับจากการท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวจากภูมิภาคโอเชียเนีย ตารางในส่วนที่ 3 ได้แสดงปริมาณรายรับจากการท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวจากภูมิภาคยุโรป ตารางในส่วนที่ 4 ได้แสดงปริมาณรายรับจากการท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวจากภูมิภาคอเมริกา และตารางในส่วนสุดท้ายได้แสดงปริมาณรายรับจากการท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวจากประเทศอื่นที่ไม่ได้มีการระบุไว้กับปริมาณรายรับจากการท่องเที่ยวโดยเฉลี่ยต่อปีที่ประเทศมาเลเซียได้รับ นอกจากนี้ ในสดมภ์ที่ 3 ยังได้แสดงอัตราส่วนร้อยละของรายรับที่ได้จากนักท่องเที่ยวในแต่ละประเทศโดยเปรียบเทียบกับปริมาณรายรับจากการท่องเที่ยวโดยเฉลี่ยต่อปี และในสดมภ์สุดท้ายของในแต่ละภูมิภาคจะเป็นการจัดอันดับจากประเทศที่ให้รายรับจากการท่องเที่ยวในปริมาณที่มากที่สุดไปยังประเทศที่ให้รายรับจากการท่องเที่ยวในปริมาณที่น้อยที่สุดในภูมิภาคนั้นๆ

จากในตารางผนวกที่ 34 นี้จะพบว่า ประเทศมาเลเซียมีรายรับจากการท่องเที่ยวระหว่างประเทศจากนักท่องเที่ยวสัญชาติสิงคโปร์มากที่สุดเป็นอันดับที่ 1 ของโลก โดยมีมูลค่าโดยเฉลี่ยในช่วงระยะเวลาระหว่าง ปี พ.ศ.2535-2544 สูงถึง 5,116.99 ล้านบาท คิดต่อปีหรือคิดเป็นร้อยละ 46.67 จากรายรับรวมทั้งหมดที่ประเทศมาเลเซียได้รับ จึงถือได้ว่า นักท่องเที่ยวระหว่างประเทศจากประเทศสิงคโปร์เป็นกลุ่มนักท่องเที่ยวที่มีความสำคัญต่อการท่องเที่ยวระหว่างประเทศของประเทศมาเลเซียเป็นอย่างมาก หรืออาจสรุปได้ว่า ประเทศมาเลเซียได้เกิดสภาวะการพึ่งพิงทางการท่องเที่ยวจากนักท่องเที่ยวชาวสิงคโปร์

นอกจากนี้ เมื่อพิจารณาเฉพาะรายรับจากการท่องเที่ยวระหว่างประเทศของประเทศมาเลเซียจำแนกตามสัญชาติของนักท่องเที่ยวในแถบภูมิภาคเอเชียซึ่งได้แสดงไว้ในส่วนที่ 1 ของตารางผนวกที่ 34 จะพบว่า จำนวนประเทศของนักท่องเที่ยวที่สร้างรายได้จากการท่องเที่ยวให้กับประเทศมาเลเซียเกินกว่า 400 ล้านบาท คิดต่อปี มีมากถึง 6 ประเทศ ได้แก่ รายรับจากนักท่องเที่ยวจากประเทศสิงคโปร์ 5,116.99 ล้านบาท คิดต่อปีดังที่ได้กล่าวมาแล้ว รองลงมาคือรายรับจากนักท่องเที่ยวสัญชาติญี่ปุ่น 710.13 ล้านบาท คิดต่อปี รายรับจากนักท่องเที่ยวจากประเทศจีน 461.44 ล้านบาท คิดต่อปี รายรับจากนักท่องเที่ยวจากประเทศไทย 456.01 ล้านบาท คิดต่อปี รายรับจากนักท่องเที่ยวชาวไต้หวัน 442.79 ล้านบาท คิดต่อปี และรายรับจากนักท่องเที่ยวจากประเทศอินโดนีเซีย 413.29 ล้านบาท คิดต่อปี โดยที่เมื่อพิจารณาเปรียบเทียบกับรายรับจากการท่องเที่ยวระหว่างประเทศจากนักท่องเที่ยวจากภูมิภาคอื่น จะพบว่า ไม่มีประเทศใดอีกเลยที่สามารถสร้างรายรับจากการท่องเที่ยวให้แก่ประเทศมาเลเซียมากถึง 400 ล้านบาท คิดต่อปี และที่มากที่สุดก็คือ 399.83 ล้านบาท คิดต่อปีโดยคิดเป็นร้อยละ

3.65 จากรายรับรวมทั้งหมด ซึ่งก็ได้แก่รายรับจากนักท่องเที่ยวจากสหราชอาณาจักร ดังนั้น การท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวจากภูมิภาคเอเชียจึงมีความสำคัญต่อการท่องเที่ยวระหว่างประเทศของประเศมาเลเซียเป็นอันมาก

ในส่วนที่ 2 ของตารางผนวกที่ 34 ได้แสดงถึงรายรับโดยเฉลี่ยจากการท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวจากภูมิภาคโอเชียเนีย จะพบว่านักท่องเที่ยวระหว่างประเทศที่สร้างรายรับรวมจากการท่องเที่ยวให้กับประเศมาเลเซียมากเป็นอันดับที่ 1 ของภูมิภาคนี้ คือ นักท่องเที่ยวจากประเทศออสเตรเลีย ซึ่งสร้างรายรับได้มากถึง 321.16 ล้านดอลลาร์ต่อปี

ในส่วนที่ 3 ของตารางผนวกที่ 34 ได้แสดงถึงรายรับโดยเฉลี่ยจากการท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวจากภูมิภาคยุโรป จะพบว่า นักท่องเที่ยวจากสหราชอาณาจักรยังคงเป็นกลุ่มนักท่องเที่ยวที่มีความสำคัญต่อการท่องเที่ยวระหว่างประเทศของประเศมาเลเซีย โดยนักท่องเที่ยวในกลุ่มนี้ได้สร้างรายรับในการท่องเที่ยวให้แก่ประเศมาเลเซียมากถึง 399.83 ล้านดอลลาร์ต่อปีดังที่ได้กล่าวไปแล้ว และปริมาณรายรับดังกล่าวสูงกว่าจำนวนรายจากการท่องเที่ยวจากนักท่องเที่ยวสัญชาติเยอรมันที่สูงเป็นอันดับที่ 2 ของภูมิภาคถึงประมาณ 285 ล้านดอลลาร์ต่อปี

ในส่วนที่ 4 ของตารางผนวกที่ 34 ได้แสดงถึงรายรับโดยเฉลี่ยจากการท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวจากภูมิภาคอเมริกา จะพบว่า นักท่องเที่ยวระหว่างประเทศจากประเทศสหรัฐอเมริกาก็ยังคงเป็นกลุ่มนักท่องเที่ยวที่สำคัญสำหรับในภูมิภาคนี้ โดยกลุ่มนักท่องเที่ยวจากประเทศนี้ได้สร้างรายรับจากการท่องเที่ยวแก่ประเศมาเลเซียในปริมาณประมาณ 219.45 ล้านดอลลาร์ต่อปี

จากทั้ง 4 ส่วนของตารางผนวกที่ 34 จะพบว่า การท่องเที่ยวระหว่างประเทศของนักท่องเที่ยวจากภูมิภาคเอเชียได้มีความสำคัญต่อการท่องเที่ยวระหว่างประเทศของประเศมาเลเซียเป็นอย่างมาก โดยที่นักท่องเที่ยวจากกลุ่มประเทศในภูมิภาคนี้เพียงภูมิภาคเดียวก็สามารถสร้างรายรับจากการท่องเที่ยวต่อปีให้แก่ประเศมาเลเซียได้มากกว่าร้อยละ 70 จากรายรับทั้งหมด

ในตารางผนวกที่ 35 และตารางผนวกที่ 36 ได้แสดงปริมาณรายรับจากการท่องเที่ยวระหว่างประเทศที่ประเศมาเลเซียได้รับจากนักท่องเที่ยวในภูมิภาคเอเชียและภูมิภาคยุโรปในช่วงระยะเวลาระหว่างปี พ.ศ. 2535-2544 โดยที่ ตารางผนวกที่ 35 จะแสดงปริมาณรายรับจากนักท่องเที่ยวในภูมิภาคเอเชีย และตารางผนวกที่ 36 จะแสดงปริมาณรายรับจากนักท่องเที่ยวในภูมิภาคยุโรป

ในกรณีของรายรับจากนักท่องเที่ยวในภูมิภาคเอเชีย เมื่อพิจารณาจากรายละเอียดในแต่ละปีของรายรับจากประเทศสิงคโปร์ ประเทศญี่ปุ่น ประเทศจีน ประเทศไทย ประเทศไต้หวันและประเทศอินโดนีเซีย ซึ่งทั้ง 6 ประเทศนี้สร้างรายรับจากการท่องเที่ยวโดยเฉลี่ยให้แก่ประเทศมาเลเซียมากกว่า 400 ล้านดอลลาร์ต่อปี พบว่าประเทศมาเลเซียได้รายรับจากการท่องเที่ยวระหว่างประเทศจากทั้ง 6 ประเทศมีแนวโน้มเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ โดยเฉพาะรายรับจากนักท่องเที่ยวชาวจีนมีการเพิ่มขึ้นมากที่สุด คือเพิ่มขึ้นมากกว่า 12 เท่าตัว โดยเพิ่มจาก 100.30 ล้านดอลลาร์ในปี พ.ศ. 2535 เป็น 1,270.10 ล้านดอลลาร์ในปี พ.ศ. 2544 และได้เพิ่มขึ้นแบบก้าวกระโดดในระหว่างปี พ.ศ. 2541-2544 ซึ่งเป็นผลมาจากนโยบายการเปิดประเทศของประเทศจีน ดังนั้นจากการขยายตัวเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็วของรายรับจากการท่องเที่ยวจากนักท่องเที่ยวชาวจีน จึงถือได้ว่านักท่องเที่ยวกลุ่มนี้มีความสำคัญต่อการท่องเที่ยวระหว่างประเทศของประเทศมาเลเซียอย่างมาก และประเทศมาเลเซียควรทำการส่งเสริมการท่องเที่ยวกับนักท่องเที่ยวในกลุ่มนี้อย่างต่อเนื่อง

รองลงมาคือ รายรับจากการท่องเที่ยวจากนักท่องเที่ยวสัญชาติสิงคโปร์ซึ่งมีความโดดเด่นเป็นอย่างมาก เนื่องจากรายรับจากนักท่องเที่ยวจากประเทศนี้นอกจากจะมีจำนวนที่สูงที่สุดแล้ว ยังมีแนวโน้มเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ โดยมีการเพิ่มขึ้นเกือบ 10 เท่าตัวในระยะเวลา 10 ปี คือ เพิ่มจาก 1,702.10 ล้านดอลลาร์ในปี พ.ศ. 2535 เป็น 11,636.30 ล้านดอลลาร์ในปี พ.ศ. 2544

สำหรับในกรณีของรายรับจากนักท่องเที่ยวจากประเทศไทย รายรับจากนักท่องเที่ยวกลุ่มนี้ได้เพิ่มขึ้นจาก 191.50 ล้านดอลลาร์ในปี พ.ศ. 2535 เป็น 866.70 ล้านดอลลาร์ในปี พ.ศ. 2544 ซึ่งเพิ่มขึ้นเกิน 4 เท่าตัวในระยะเวลา 10 ปี แต่การเพิ่มขึ้นดังกล่าวก็ไม่ได้เป็นไปอย่างต่อเนื่อง เช่นเดียวกันกับการเพิ่มขึ้นของรายรับจากนักท่องเที่ยวชาวจีนและนักท่องเที่ยวชาวสิงคโปร์ เนื่องจากรายรับจากนักท่องเที่ยวชาวไทยยังมีการเพิ่มขึ้นและลดลงไม่แน่นอนในแต่ละช่วงเวลา โดยที่รายรับจากการท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวสัญชาติญี่ปุ่นก็มีลักษณะเช่นเดียวกันกับรายรับจากนักท่องเที่ยวชาวไทย

ในกรณีของรายรับจากการท่องเที่ยวจากนักท่องเที่ยวในภูมิภาคยุโรปนั้น พบว่ารายรับจากนักท่องเที่ยวจากสหราชอาณาจักรและจากนักท่องเที่ยวสัญชาติเยอรมันมีแนวโน้มเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ โดยรายรับจากการท่องเที่ยวจากนักท่องเที่ยวจากสหราชอาณาจักรเพิ่มจาก 249.60 ล้านดอลลาร์ในปี พ.ศ. 2535 เป็น 730.20 ล้านดอลลาร์ในปี พ.ศ. 2544 โดยมีมูลค่ารวมลดลงในระยะเวลาระหว่างปี พ.ศ. 2541-2542 เท่านั้นอันเนื่องมาจากปัญหาวิกฤตเศรษฐกิจ ซึ่งในกรณีของรายรับจากการท่องเที่ยวจากนักท่องเที่ยวสัญชาติเยอรมันก็มีลักษณะเดียวกัน คือ เพิ่มขึ้นจาก 65.70 ล้านดอลลาร์ ในปี พ.ศ. 2535 เป็น 163.10 ล้านดอลลาร์ และมีมูลค่ารายรับรวมลดลงในช่วงระหว่างปี พ.ศ. 2541-2542

ในตารางผนวกที่ 37 ได้แสดงการเปรียบเทียบรายรับจากการท่องเที่ยวระหว่างประเทศของ ประเทศมาเลเซียกับผลิตภัณฑ์มวลรวมประชาชาติของประเทศมาเลเซีย ในช่วงระยะเวลาระหว่างปี พ.ศ. 2535-2544 พบว่า รายรับจากการท่องเที่ยวของประเทศมาเลเซียโดยเฉลี่ยตลอดช่วงระยะเวลา เป็นร้อยละ 4.13 จากผลิตภัณฑ์มวลรวมประชาชาติ โดยในปี พ.ศ. 2535 อัตราส่วนมีค่าเพียงร้อยละ 3.05 เท่านั้น และมีการเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ โดยเฉพาะในปี พ.ศ. 2544 รายรับจากการท่องเที่ยวระหว่าง ประเทศในประเทศมาเลเซียมีมูลค่ามากถึงร้อยละ 7.24 จากมูลค่าผลิตภัณฑ์มวลรวมประชาชาติ ดังนั้น สามารถสรุปได้ว่า เศรษฐกิจของประเทศมาเลเซียมีการพึ่งพิงรายรับจากการท่องเที่ยว ระหว่างประเทศอย่างมาก โดยเฉพาะรายรับจากนักท่องเที่ยวจากประเทศสิงคโปร์

สำหรับในตารางผนวกที่ 38 เป็นตารางแสดงมูลค่าการท่องเที่ยวยุโรปโดยเปรียบเทียบจากนักท่องเที่ยวสัญชาติญี่ปุ่นและจากนักท่องเที่ยวสัญชาติเยอรมันที่ประเทศไทยและประเทศ มาเลเซียได้รับ โดยรายรับจากการท่องเที่ยวระหว่างประเทศที่ประเทศมาเลเซียได้รับจะมีหน่วยเป็น เงินสกุลริงกิตและรายรับจากการท่องเที่ยวระหว่างประเทศที่ประเทศไทยได้รับจะมีหน่วยเป็นเงิน สกุลบาท พบว่า ในกรณีของรายรับจากการท่องเที่ยวระหว่างประเทศจากนักท่องเที่ยวสัญชาติญี่ปุ่น นั้น ประเทศไทยได้รับในมูลค่าที่เพิ่มขึ้นเรื่อยๆ โดยเพิ่มจาก 4,787.05 ล้านบาทในปี พ.ศ. 2530 เป็น 31,446.08 ล้านบาทในปี พ.ศ. 2544 โดยมีค่าเฉลี่ยอยู่ที่ประมาณ 18,312.07 ล้านบาทต่อปีและมี มูลค่าโดยรวมเพิ่มขึ้นมาโดยตลอด ซึ่งมีเพียงแค่บางปีที่มีมูลค่าลดลง เช่น ในปี พ.ศ. 2540-2541 เป็นต้น ในขณะที่รายรับจากการท่องเที่ยวจากนักท่องเที่ยวสัญชาติญี่ปุ่นในประเทศมาเลเซียเพิ่มขึ้น จาก 269.59 ล้านริงกิตในปี พ.ศ. 2530 เป็น 993.50 ล้านริงกิตในปี พ.ศ. 2544 และมีค่าเฉลี่ยอยู่ที่ ประมาณ 614.83 ล้านริงกิตต่อปี แต่ในรายละเอียดในแต่ละปีกลับมีความผันผวนมากและมีการเพิ่ม ขึ้นและลดลงที่ไม่แน่นอน แต่ค่าสัดส่วนโดยเปรียบเทียบระหว่างรายรับจากการท่องเที่ยวของนัก ท่องเที่ยวญี่ปุ่นในประเทศไทยกับประเทศมาเลเซียกลับมีค่าเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ

สำหรับในกรณีของรายรับจากการท่องเที่ยวระหว่างประเทศจากนักท่องเที่ยวสัญชาติ เยอรมัน พบว่ามีมูลค่ารายรับที่เพิ่มขึ้นเรื่อยๆ ทั้งในประเทศไทยและประเทศมาเลเซีย โดยประเทศไทยได้รายรับเพิ่มจาก 2,832.99 ล้านบาทในปี พ.ศ. 2530 เป็น 17,475.01 ล้านบาทในปี พ.ศ. 2541 ก่อนที่จะค่อยๆ ลดลง และเหลือเพียง 15,809.77 ล้านบาทในปี พ.ศ. 2544 โดยมีมูลค่ารายรับจากการ ท่องเที่ยวจากนักท่องเที่ยวชาวเยอรมันโดยเฉลี่ย 10,890.31 ล้านบาทต่อปี โดยที่ประเทศมาเลเซียมี รายรับจาก 54.68 ล้านริงกิตในปี พ.ศ. 2530 เพิ่มขึ้นเป็น 163.10 ล้านริงกิตในปี พ.ศ. 2544 โดยส่วน มากจะมีมูลค่าเพิ่มขึ้นมาโดยตลอด สัดส่วนรายรับจากการท่องเที่ยวระหว่างประเทศของนักท่องเที่ยว สัญชาติเยอรมันในประเทศไทยและประเทศมาเลเซีย มีค่าโดยรวมเพิ่มขึ้น โดยมีค่าต่ำสุดที่

51.81 ในปี พ.ศ. 2530 และมีค่าสูงสุดที่ 166.43 ในปี พ.ศ. 2541 ก่อนที่จะลดลงจนเหลือประมาณ 96.93 ในปี พ.ศ. 2544 โดยมีค่าเฉลี่ยตลอดช่วงเวลาอยู่ที่ 105.19

เมื่อพิจารณาการท่องเที่ยวระหว่างประเทศของประเทศมาเลเซียโดยรวมทั้งหมด พบว่า เศรษฐกิจของประเทศมาเลเซียมีการพึ่งพารายรับจากการท่องเที่ยวระหว่างประเทศมากขึ้นเรื่อยๆ โดยในปี พ.ศ. 2544 รายรับจากการท่องเที่ยวระหว่างประเทศเพียงอย่างเดียวคิดเป็นร้อยละ 7.12 จากมูลค่าผลิตภัณฑ์มวลรวมของประเทศ และรายรับจากการท่องเที่ยวมากกว่าร้อยละ 70 ต่อปี เป็นรายรับจากนักท่องเที่ยวจากภูมิภาคเอเชีย รองลงมาคือรายรับจากภูมิภาคยุโรป

โดยที่ภายในภูมิภาคเอเชียนี้ ประเทศสิงคโปร์เป็นประเทศที่สร้างรายรับจากการท่องเที่ยวให้กับประเทศมาเลเซียมากที่สุด (จากตารางผนวกที่ 34) ซึ่งมีจำนวนโดยเฉลี่ยมากถึงประมาณ 5,116.99 ล้านริงกิตต่อปีคิดเป็นร้อยละ 46.67 จากรายรับจากการท่องเที่ยวทั้งหมด ทั้งนี้เป็นเพราะว่า ส่วนหนึ่งเป็นผลมาจากการที่จำนวนนักท่องเที่ยวจากประเทศสิงคโปร์มีจำนวนที่สูงมาก โดยมีจำนวนมากถึง 4,472,969 คนต่อปี (จากตารางผนวกที่ 23) ซึ่งมากกว่าครึ่งหนึ่งจากจำนวนนักท่องเที่ยวทั้งหมดที่ประเทศมาเลเซียได้รับ อีกทั้งนักท่องเที่ยวจากกลุ่มนี้ยังมีการใช้จ่ายโดยเฉลี่ยต่อคนต่อวัน (จากตารางผนวกที่ 31) ในจำนวนสูงถึง 401.65 ริงกิตและสูงเป็นอันดับที่ 3 ของภูมิภาค ซึ่งมีจำนวนห่างจากปริมาณค่าใช้จ่ายต่อคนต่อวันของนักท่องเที่ยวจากประเทศจีนที่มีจำนวนมากเป็นอันดับที่ 1 อยู่เพียงแค่ว่า ประมาณ 20 ริงกิตต่อวันเท่านั้น ดังนั้น แม้ว่านักท่องเที่ยวในกลุ่มนี้จะเป็นนักท่องเที่ยวที่มีการพำนักในประเทศมาเลเซีย (จากตารางผนวกที่ 27) ในระยะสั้นๆ ประมาณ 2-3 วัน แต่ก็สามารถสร้างรายรับจากการท่องเที่ยวให้กับประเทศมาเลเซียได้อย่างมหาศาล

ในกรณีของนักท่องเที่ยวสัญชาติญี่ปุ่น แม้ว่านักท่องเที่ยวสัญชาติญี่ปุ่นจะมีจำนวนของนักท่องเที่ยวและจำนวนของวันพำนักที่น้อยกว่าจำนวนของนักท่องเที่ยวและจำนวนวันพำนักของนักท่องเที่ยวจากประเทศไทย โดยทั้ง 2 ประเด็นดังกล่าวจะมีจำนวนน้อยกว่าประมาณร้อยละ 50 จากจำนวนของนักท่องเที่ยวชาวไทย แต่นักท่องเที่ยวสัญชาติญี่ปุ่นก็สามารถสร้างรายรับจากการท่องเที่ยวให้แก่ประเทศมาเลเซียสูงเป็นอันดับ 2 ของภูมิภาคได้ ซึ่งเพราะว่า นักท่องเที่ยวสัญชาติญี่ปุ่นมีการใช้จ่ายเพื่อการท่องเที่ยวต่อคนต่อวัน มากกว่าที่นักท่องเที่ยวจากประเทศไทยใช้จ่ายประมาณ 5 เท่าตัว ประเทศญี่ปุ่นจึงเป็นอีกประเทศที่มีความสำคัญต่อการท่องเที่ยวระหว่างประเทศในประเทศมาเลเซีย

ประเทศจีนก็เป็นอีกประเทศในภูมิภาคเอเชียที่มีแนวโน้มของการท่องเที่ยวในประเทศมาเลเซียเพิ่มมากขึ้น แม้ว่าจำนวนวันพำนักของนักท่องเที่ยวจากนักท่องเที่ยวจากประเทศนี้จะมีแนวโน้มลดลงเรื่อยๆ แต่การลดลงดังกล่าวก็ได้ถูกชดเชยจากการเพิ่มขึ้นของจำนวนนักท่องเที่ยวที่เพิ่มขึ้นกว่า 10 เท่าตัวในระยะเวลา 10 ปีที่ผ่านมา และจำนวนการใช้จ่ายเพื่อการท่องเที่ยวต่อคนต่อวันของนักท่องเที่ยวจากประเทศจีนก็ได้มีปริมาณสูงเป็นอันดับที่ 1 เมื่อเทียบกับจำนวนการใช้จ่ายต่อวันของนักท่องเที่ยวจากทุกภูมิภาคของโลก และยังมีแนวโน้มการใช้จ่ายที่เพิ่มมากขึ้นในแต่ละปี ทำให้นักท่องเที่ยวจากประเทศจีนสามารถสร้างรายได้จากการท่องเที่ยวให้แก่ประเทศมาเลเซียโดยเฉลี่ยมากถึง 461.44 ล้านดอลลาร์ต่อปีและมากเป็นอันดับที่ 3

นักท่องเที่ยวจากประเทศไทยในประเทศมาเลเซีย แม้ว่าจะมีจำนวนการใช้จ่ายต่อคนต่อวันในจำนวนต่ำ โดยเฉลี่ยประมาณ 72.08 ริงกิตเท่านั้น แต่เนื่องจากการมีจำนวนวันพำนักต่อคนมากถึง 10.46 วัน และมีจำนวนนักท่องเที่ยวมากเป็นอันดับที่ 2 จึงทำให้นักท่องเที่ยวจากประเทศไทยสามารถสร้างรายรับจากการท่องเที่ยวโดยเฉลี่ยให้แก่ประเทศมาเลเซียได้ใกล้เคียงกับกรณีของนักท่องเที่ยวจากประเทศจีน คือ ประมาณ 456.01 ล้านดอลลาร์ต่อปี

ดังนั้นในกรณีของการท่องเที่ยวระหว่างประเทศของนักท่องเที่ยวจากภูมิภาคเอเชียที่มีต่อการท่องเที่ยวในประเทศมาเลเซีย จึงสามารถสรุปได้ว่า ประเทศสิงคโปร์มีความสำคัญต่อการท่องเที่ยวระหว่างประเทศของประเทศมาเลเซียมากที่สุด รองลงมาคือประเทศญี่ปุ่น ประเทศจีน และประเทศไทย

สำหรับในกรณีของนักท่องเที่ยวจากภูมิภาคยุโรปนั้น นักท่องเที่ยวจากสหราชอาณาจักรสร้างรายรับจากการท่องเที่ยวโดยเฉลี่ยให้แก่ประเทศมาเลเซียมากที่สุด คือ ประมาณ 399.83 ล้านดอลลาร์ต่อปี อันเป็นผลสืบเนื่องมาจากการที่นักท่องเที่ยวจากสหราชอาณาจักรมีจำนวนมากกว่านักท่องเที่ยวจากประเทศอื่นๆ ในภูมิภาคเดียวกัน ในขณะที่เดียวกันกลับมีจำนวนวันพำนักโดยเฉลี่ยกับการใช้จ่ายต่อคนต่อวันโดยเฉลี่ยที่ใกล้เคียงกัน ดังนั้นในภูมิภาคนี้ นักท่องเที่ยวจากสหราชอาณาจักรจึงเป็นนักท่องเที่ยวที่มีความสำคัญต่อการท่องเที่ยวของประเทศมาเลเซียมากที่สุด

สรุปการท่องเที่ยวระหว่างประเทศโดยทั่วไป

การท่องเที่ยวเป็นกิจกรรมที่สำคัญต่อระบบเศรษฐกิจเป็นอย่างมาก โดยเฉพาะการขยายตัวของกิจกรรมดังกล่าวได้ก่อให้เกิดการขยายตัวของหน่วยธุรกิจต่างๆ ที่เกี่ยวข้อง เช่น ธุรกิจโรงแรม

หรือธุรกิจร้านอาหาร เป็นต้น และยังช่วยกระตุ้นให้เกิดการแข่งขันในธุรกิจบริการท่องเที่ยว ซึ่งจะทำให้ธุรกิจท่องเที่ยวมีการพัฒนาตนเองมากขึ้นด้วย นอกจากนี้กิจกรรมการท่องเที่ยวยังได้มีความสำคัญในฐานะของกิจกรรมที่สร้างรายได้ในรูปของเงินตราต่างประเทศได้ สามารถส่งออกหรือนำเข้าได้ จึงทำให้รัฐบาลของประเทศต่างๆ ให้ความสนใจกับกิจกรรมดังกล่าวมากขึ้น อีกทั้งยังได้มีการจัดเทศกาลส่งเสริมการท่องเที่ยวต่างๆ มากมาย และมีการจัดตั้งองค์กรขึ้นมาควบคุมพัฒนาและส่งเสริมการท่องเที่ยวโดยเฉพาะด้วย

สำหรับการท่องเที่ยวในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้นั้น พบว่าหลายๆ ประเทศในภูมิภาคนี้ได้มีการส่งเสริมการท่องเที่ยวมาเป็นระยะเวลาอันยาวนานแล้ว โดยได้มีการส่งเสริมการท่องเที่ยวในฐานะของแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติและวัฒนธรรมที่มีราคาประหยัด ซึ่งในการส่งเสริมการท่องเที่ยวดังกล่าวได้รวมถึงการส่งเสริมการท่องเที่ยวของประเทศไทยและประเทศมาเลเซียด้วย

ในกรณีของการท่องเที่ยวระหว่างประเทศของประเทศไทยนั้น พบว่า ภูมิภาคที่สำคัญต่อการท่องเที่ยวระหว่างประเทศของประเทศไทยคือภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้และภูมิภาคยุโรป โดยจำนวนนักท่องเที่ยวระหว่างประเทศจากทั้ง 2 ภูมิภาคนี้รวมกันจะมีจำนวนมากถึงประมาณร้อยละ 80 จากจำนวนนักท่องเที่ยวทั้งหมด นอกจากนี้ เมื่อพิจารณาทางด้านรายรับจากการท่องเที่ยวก็พบว่าปริมาณรายรับจากการท่องเที่ยวจากทั้ง 2 ภูมิภาครวมกันจะมีจำนวนประมาณร้อยละ 80 จากรายรับรวมทั้งหมดเช่นเดียวกัน โดยที่ในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้พบว่ามีหลายประเทศที่มีความสำคัญต่อการท่องเที่ยวระหว่างประเทศของประเทศไทย ได้แก่ ประเทศญี่ปุ่นซึ่งสร้างรายรับมากที่สุดคือประมาณร้อยละ 11 จากรายรับรวมทั้งหมด หรือประมาณร้อยละ 0.5 จากผลิตภัณฑ์มวลรวมประชาชาติของประเทศไทย รองลงมาคือ ประเทศไต้หวัน ประเทศมาเลเซียและประเทศจีน สำหรับในกรณีของภูมิภาคยุโรปพบว่าประเทศเยอรมนีและสหราชอาณาจักรได้มีความสำคัญต่อการท่องเที่ยวระหว่างประเทศของประเทศไทย โดยที่ประเทศเยอรมนีจำนวนมีนักท่องเที่ยว และจำนวนวันพำนักในประเทศไทยที่มากที่สุด จึงส่งผลให้นักท่องเที่ยวในกลุ่มนี้สามารถสร้างรายรับจากการท่องเที่ยวให้แก่ประเทศไทยในปริมาณที่มากที่สุดใภูมิภาคเช่นกัน โดยมีปริมาณรายรับอยู่ที่ประมาณร้อยละ 6.42 จากปริมาณรายรับจากการท่องเที่ยวรวมทั้งหมด และในกรณีของสหราชอาณาจักรพบว่า หลังจากปี พ.ศ. 2541 เป็นต้นมา นักท่องเที่ยวในกลุ่มนี้ได้มีจำนวนการใช้จ่ายเพื่อการท่องเที่ยวต่อคนต่อวันสูงมาก โดยที่จำนวนนักท่องเที่ยวและจำนวนวันพำนักในประเทศไทยได้เพิ่มขึ้นสูงเช่นเดียวกัน ส่งผลให้นับจากปี พ.ศ. 2541 เป็นต้นมา ประเทศไทยได้รายรับจากการท่องเที่ยวระหว่างประเทศจากนักท่องเที่ยวในกลุ่มนี้มากที่สุดใภูมิภาค และรายรับจากการท่องเที่ยวจากนักท่องเที่ยวกลุ่มนี้ยังได้มีแนวโน้มเพิ่มมากขึ้นต่อไปในอนาคต

สำหรับการท่องเที่ยวระหว่างประเทศของประเทศมาเลเซียพบว่า นักท่องเที่ยวจากภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงและนักท่องเที่ยวจากภูมิภาคยุโรปได้มีความสำคัญต่อการท่องเที่ยวระหว่างประเทศของประเทศมาเลเซียเป็นอย่างมากเช่นเดียวกันกับในกรณีของการท่องเที่ยวระหว่างประเทศของประเทศไทย โดยเฉพาะในกลุ่มนักท่องเที่ยวจากภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียง ซึ่งเมื่อพิจารณาเป็นรายประเทศ พบว่า นักท่องเที่ยวจากประเทศสิงคโปร์มีความสำคัญต่อการท่องเที่ยวระหว่างประเทศของประเทศมาเลเซียเป็นอย่างมาก เนื่องจาก โดยเฉลี่ยแล้วประเทศมาเลเซียจะได้รับนักท่องเที่ยวจากประเทศสิงคโปร์มากที่สุด โดยมีจำนวนนักท่องเที่ยวประมาณร้อยละ 52 จากจำนวนนักท่องเที่ยวทั้งหมด และนอกจากนี้เมื่อพิจารณาทางด้านรายรับจากการท่องเที่ยวยังพบว่า นักท่องเที่ยวชาวสิงคโปร์ได้สร้างรายรับจากการท่องเที่ยวโดยเฉลี่ยให้แก่ประเทศมาเลเซียมากที่สุดเช่นกัน โดยมีปริมาณรายรับประมาณร้อยละ 48 จากรายรับรวมทั้งหมดที่ประเทศมาเลเซียได้รับหรือประมาณร้อยละ 2 จากผลิตภัณฑ์มวลรวมประชาชาติ และสำหรับในภูมิภาคยุโรป นักท่องเที่ยวจากสหราชอาณาจักรมีความสำคัญต่อการท่องเที่ยวของประเทศมาเลเซียมากที่สุด โดยมีจำนวนนักท่องเที่ยวประมาณร้อยละ 2 จากจำนวนนักท่องเที่ยวทั้งหมดและได้สร้างรายรับจากการท่องเที่ยวให้แก่ประเทศมาเลเซียประเทศปีละประมาณร้อยละ 3.65 จากรายรับรวมทั้งหมด

บทที่ 4

ผลการศึกษา

ในบทนี้ จะนำเสนอผลการศึกษาอุปสงค์การท่องเที่ยวระหว่างประเทศในเชิงปริมาณของนักท่องเที่ยวระหว่างประเทศทั้ง 2 สัญชาติ คือ นักท่องเที่ยวระหว่างประเทศสัญชาติญี่ปุ่นและนักท่องเที่ยวระหว่างประเทศสัญชาติเยอรมัน โดยจะเป็นการวิเคราะห์แบบจำลองทางเศรษฐมิติ ซึ่งผลการศึกษาที่ได้รับจะแบ่งออกเป็น 2 ส่วน คือ ในส่วนที่ 1 จะเป็นผลการศึกษาแบบจำลองอุปสงค์การท่องเที่ยวระหว่างประเทศของนักท่องเที่ยวสัญชาติเยอรมัน และในส่วนที่ 2 จะเป็นผลการศึกษาแบบจำลองอุปสงค์การท่องเที่ยวระหว่างประเทศของนักท่องเที่ยวสัญชาติญี่ปุ่น โดยที่แบบจำลองอุปสงค์การท่องเที่ยวระหว่างประเทศของนักท่องเที่ยวทั้งสองสัญชาติจะสร้างมาจากวิธีการวิเคราะห์ความถดถอยเชิงซ้อน (Multiple Regression Analysis) โดยใช้โปรแกรม Economic Views ในการสร้างแบบจำลอง ซึ่งได้รับผลการศึกษาดังต่อไปนี้คือ

อุปสงค์การท่องเที่ยวระหว่างประเทศของนักท่องเที่ยวสัญชาติเยอรมัน

จากแบบจำลองในการศึกษาอุปสงค์การท่องเที่ยวระหว่างประเทศที่ใช้ในการศึกษาในครั้งนี้ โดยพิจารณาความสัมพันธ์ระหว่างอุปสงค์การท่องเที่ยวระหว่างประเทศกับตัวแปรอิสระทั้ง 10 ตัวแปร พบว่าในกรณีของนักท่องเที่ยวระหว่างประเทศสัญชาติเยอรมันมีตัวแปรอิสระที่มีนัยสำคัญทางสถิติรวมทั้งสิ้น 7 ตัวแปร ได้แก่ ตัวแปรราคาการท่องเที่ยวต่อวันในประเทศไทยทั้งในปีที่ i และปีที่ $i-1$ ตัวแปรราคาการท่องเที่ยวต่อวันในประเทศมาเลเซียทั้งในปีที่ i และปีที่ $i-1$ ตัวแปรรายได้ต่อหัวของนักท่องเที่ยวในปีที่ $i-1$ ตัวแปรจำนวนนักท่องเที่ยวสัญชาติเยอรมันที่เดินทางเข้ามาท่องเที่ยวในประเทศไทยในปีที่ $i-1$ และ ตัวแปรหุ่นการจัดปีเทศกาลส่งเสริมการท่องเที่ยวของประเทศไทย โดยตัวแปรอิสระทั้ง 7 ตัวแปรมีความสัมพันธ์ทั้งทางด้านขนาดและทิศทางกับอุปสงค์การท่องเที่ยวระหว่างประเทศของนักท่องเที่ยวสัญชาติเยอรมันดังต่อไปนี้คือ

$$\log(Dgm) = -13.4805 - 0.1812\log(Pti) - 0.1371\log(Pti-1) + 0.5287\log(Pmi) \\ (-2.6777)** \quad (-2.1391)* \quad (3.4224)**$$

$$+ 0.4027\log(Pmi-1) + 1.5113\log(Yi-1) + 0.7850\log(Ti-1) + 0.3172A \\ (4.3778)** \quad (3.9719)** \quad (26.0878)** \quad (6.4404)**$$

Dgm	=	อุปสงค์การท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวระหว่างประเทศสัญชาติเยอรมัน (คน)
Pti	=	ราคาการท่องเที่ยวต่อวันในประเทศไทย ในปีที่ i (ดอลลาร์)
Pti-1	=	ราคาการท่องเที่ยวต่อวันในประเทศไทย ในปีที่ i-1 (ดอลลาร์)
Pmi	=	ราคาการท่องเที่ยวต่อวันในประเทศมาเลเซีย ในปีที่ i (ดอลลาร์)
Pmi-1	=	ราคาการท่องเที่ยวต่อวันในประเทศมาเลเซีย ในปีที่ i-1 (ดอลลาร์)
Yi-1	=	รายได้ต่อหัวของนักท่องเที่ยว ในปีที่ i-1 (ดอลลาร์)
Ti-1	=	จำนวนนักท่องเที่ยวระหว่างประเทศสัญชาติเยอรมัน ในปีที่ i-1 (คน)
A	=	ตัวแปรหุ่นการจัดปีเทศกาลส่งเสริมการท่องเที่ยวไทย
R^2	=	0.9962
F	=	224.6936
DW	=	1.8545
*		มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 90
**		มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 95
***		มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 99

จากแบบจำลองอุปสงค์การท่องเที่ยวระหว่างประเทศของนักท่องเที่ยวสัญชาติเยอรมันที่ได้รับ พบว่าตัวแปรอิสระทั้ง 7 ตัวที่มีนัยสำคัญทางสถิติ มีความสัมพันธ์กับจำนวนอุปสงค์การท่องเที่ยวระหว่างประเทศของนักท่องเที่ยวสัญชาติเยอรมัน โดยพิจารณาค่าสถิติ F (F-test) ที่ได้รับมีค่าประมาณ 224.69 และแบบจำลองนี้สามารถอธิบายอุปสงค์การท่องเที่ยวระหว่างประเทศได้ประมาณร้อยละ 99.62

เมื่อพิจารณาในแต่ละตัวแปรอิสระ จะพบว่าตัวแปรราคาการท่องเที่ยวต่อวันในประเทศไทยทั้งในปีที่ i และปีที่ i-1 ทั้ง 2 ตัวแปรมีความสัมพันธ์กับอุปสงค์การท่องเที่ยวระหว่างประเทศของนักท่องเที่ยวสัญชาติเยอรมันในทิศทางตรงข้าม โดยที่ราคาการท่องเที่ยวต่อวันของประเทศไทยในปีที่ i มีค่าความยืดหยุ่นประมาณ 0.18 มีค่าสถิติ T (T-test) ที่ประมาณ 2.68 และมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 95 ในขณะที่ราคาการท่องเที่ยวต่อวันในประเทศไทยในปีที่ i-1 มีค่าความยืดหยุ่นประมาณ 0.1371 มีค่าสถิติ T (T-test) ที่ประมาณ 2.14 และมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับร้อยละ 90 หมายความว่า ราคาการท่องเที่ยวต่อวันในประเทศไทยในปีที่ i มีความสำคัญในการกำหนดอุปสงค์การท่องเที่ยวระหว่างประเทศของนักท่องเที่ยวสัญชาติเยอรมันมากกว่าราคาการท่องเที่ยวต่อวันในประเทศไทยในปีที่ i-1 เนื่องจากราคาการท่องเที่ยวต่อวันของประเทศไทยในปีที่

i มีค่าความยืดหยุ่นมากกว่าราคาการท่องเที่ยวต่อวันของประเทศไทยในปีที่ $i-1$ ซึ่งถ้าหากระดับราคาการท่องเที่ยวต่อวันของประเทศไทยของทั้งสองช่วงเวลาสามารถเปลี่ยนแปลงได้และมีการเปลี่ยนแปลงลดลงร้อยละ 1 เท่ากัน จะพบว่า การลดลงของราคาการท่องเที่ยวต่อวันของประเทศไทยในปีที่ i จะส่งผลต่อจำนวนอุปสงค์การท่องเที่ยวระหว่างประเทศของนักท่องเที่ยวสัญชาติเยอรมันให้เพิ่มขึ้นถึงประมาณร้อยละ 0.18 ในขณะที่การลดลงของราคาการท่องเที่ยวต่อวันของประเทศไทยในปีที่ $i-1$ จะทำให้จำนวนอุปสงค์การท่องเที่ยวต่อวันของนักท่องเที่ยวสัญชาติเยอรมันเพิ่มขึ้นเพียงแค่ประมาณร้อยละ 0.14 เท่านั้น แสดงว่าการเปลี่ยนแปลงของราคาการท่องเที่ยวระหว่างประเทศของประเทศไทยในปีที่ i จะส่งผลกระทบต่ออุปสงค์การท่องเที่ยวระหว่างประเทศของนักท่องเที่ยวสัญชาติเยอรมันมากกว่าการเปลี่ยนแปลงของราคาการท่องเที่ยวต่อวันของประเทศไทยในปีที่ $i-1$

นอกจากนี้ การที่ค่าความยืดหยุ่นของราคาการท่องเที่ยวต่อวันของประเทศไทยในทั้งสองช่วงเวลามีค่าน้อยกว่า 1 หมายความว่า ถ้าหากระดับราคาการท่องเที่ยวต่อวันในประเทศไทยในปัจจุบันลดลงร้อยละ 1 และตัวแปรอิสระอื่นคงที่ จะพบว่าจำนวนอุปสงค์การท่องเที่ยวระหว่างประเทศสัญชาติเยอรมันในปัจจุบันจะมีจำนวนเพิ่มขึ้นเพียงประมาณร้อยละ 0.18 ในขณะที่จำนวนอุปสงค์การท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวระหว่างประเทศสัญชาติเยอรมันในปีถัดไปจะมีจำนวนเพิ่มขึ้นจากที่ควรได้รับประมาณร้อยละ 0.14 เท่านั้น ซึ่งเป็นผลมาจากการที่นักท่องเที่ยวสัญชาติเยอรมันได้มีการเสนออุปสงค์การท่องเที่ยวระหว่างประเทศในประเทศไทยในปริมาณสูงจนยากแก่การเพิ่มจำนวนอุปสงค์ให้มากยิ่งขึ้นได้ ร่วมกับพฤติกรรมการท่องเที่ยวระหว่างประเทศของนักท่องเที่ยวสัญชาติเยอรมันที่มีการวางแผนการท่องเที่ยวระหว่างประเทศอย่างเป็นระบบและรัดกุม จึงทำให้ไม่สามารถเพิ่มจำนวนการท่องเที่ยวได้โดยง่าย จึงส่งผลให้ความยืดหยุ่นต่อราคามีค่าต่ำกว่า 1 ซึ่งผลการศึกษาในตัวแปรราคาการท่องเที่ยวต่อวันของประเทศไทยทั้งสองช่วงเวลาได้เป็นไปตามสมมติฐานในการศึกษาทุกประการ

สำหรับการพิจารณาในตัวแปรราคาการท่องเที่ยวต่อวันของประเทศมาเลเซีย พบว่า ตัวแปรราคาการท่องเที่ยวต่อวันของประเทศมาเลเซียทั้งในปีที่ i และในปีที่ $i-1$ มีส่วนในการกำหนดจำนวนอุปสงค์การท่องเที่ยวระหว่างประเทศของนักท่องเที่ยวระหว่างประเทศสัญชาติเยอรมันเช่นเดียวกัน โดยที่ความสัมพันธ์ของทั้งสองตัวแปรกับอุปสงค์การท่องเที่ยวระหว่างประเทศมีความสัมพันธ์ในทิศทางเดียวกัน แสดงว่าการท่องเที่ยวระหว่างประเทศในประเทศไทยกับการท่องเที่ยวระหว่างประเทศในประเทศมาเลเซียสำหรับนักท่องเที่ยวสัญชาติเยอรมันสามารถทดแทนกันได้ โดยผลของการเปลี่ยนแปลงราคาของการท่องเที่ยวของประเทศหนึ่งจะส่งผลกระทบต่อจำนวน

อุปสงค์การท่องเที่ยวระหว่างประเทศของอีกประเทศได้ ซึ่งราคาการท่องเที่ยวต่อวันในประเทศมาเลเซียในปีที่ i มีค่าความยืดหยุ่นประมาณ 0.53 มีค่าสถิติ T (T-test) ที่ประมาณ 3.42 และมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 95 ในขณะที่ราคาการท่องเที่ยวต่อวันของประเทศมาเลเซียในปีที่ $i-1$ มีค่าความยืดหยุ่นที่ประมาณ 0.40 มีค่าสถิติ T (T-test) ที่ประมาณ 4.38 และมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 99 จะพบว่าราคาการท่องเที่ยวต่อวันในประเทศมาเลเซียในปีที่ i มีค่าความยืดหยุ่นสูงกว่าราคาการท่องเที่ยวต่อวันของประเทศมาเลเซียในปีที่ $i-1$ หมายความว่า ถ้าระดับราคาการท่องเที่ยวต่อวันของประเทศมาเลเซียของทั้งสองช่วงเวลาสามารถเปลี่ยนแปลงได้และมีการเพิ่มขึ้นร้อยละ 1 เท่ากัน จะพบว่าการเพิ่มขึ้นของราคาการท่องเที่ยวต่อวันของประเทศมาเลเซียในปีที่ i จะส่งผลกระทบต่อจำนวนอุปสงค์การท่องเที่ยวระหว่างประเทศในประเทศไทยของนักท่องเที่ยวสัญชาติเยอรมันเพิ่มขึ้นประมาณร้อยละ 0.53 ในขณะที่การเพิ่มขึ้นของราคาการท่องเที่ยวต่อวันของประเทศมาเลเซียในปีที่ $i-1$ จะทำให้จำนวนอุปสงค์การท่องเที่ยวระหว่างประเทศของนักท่องเที่ยวสัญชาติเยอรมันเพิ่มขึ้นเพียงแค่ประมาณร้อยละ 0.40 เท่านั้น แสดงว่าการเปลี่ยนแปลงของราคาการท่องเที่ยวต่อวันในปีที่ i จะส่งผลกระทบต่ออุปสงค์การท่องเที่ยวระหว่างประเทศของนักท่องเที่ยวสัญชาติเยอรมันมากกว่าการเปลี่ยนแปลงของราคาการท่องเที่ยวต่อวันของประเทศมาเลเซียในปีที่ $i-1$ ซึ่งผลการศึกษาในตัวแปรอิสระราคาการท่องเที่ยวต่อวันของประเทศมาเลเซียทั้งสองช่วงเวลาได้เป็นไปตามสมมติฐานในการศึกษาทุกประการ

เมื่อพิจารณาค่าความยืดหยุ่นของราคาการท่องเที่ยวต่อวันของประเทศไทยกับราคาการท่องเที่ยวต่อวันของประเทศมาเลเซียทั้งในปีที่ i และในปีที่ $i-1$ รวมกันจะพบว่าค่าความยืดหยุ่นของราคาการท่องเที่ยวต่อวันของทั้งสองประเทศในปีที่ $i-1$ จะมีค่าที่น้อยกว่าค่าความยืดหยุ่นของราคาการท่องเที่ยวต่อวันของทั้งสองประเทศในปีที่ i แสดงว่าแม้ว่าในการเสนอจำนวนอุปสงค์การท่องเที่ยวระหว่างประเทศของนักท่องเที่ยวสัญชาติเยอรมันจะพิจารณาจากราคาการท่องเที่ยวต่อวันของทั้งสองประเทศในทั้งสองช่วงเวลา แต่นักท่องเที่ยวสัญชาติเยอรมันก็ได้ให้ความสำคัญกับราคาการท่องเที่ยวต่อวันในปีที่ i มากกว่าราคาการท่องเที่ยวต่อวันในปีที่ $i-1$ นอกจากนี้ ค่าความยืดหยุ่นของราคาการท่องเที่ยวต่อวันของประเทศมาเลเซียในทั้งสองช่วงเวลายังมีค่ามากกว่าค่าความยืดหยุ่นของราคาการท่องเที่ยวต่อวันของประเทศไทยในทั้งสองช่วงเวลาเช่นกัน หมายความว่า การเปลี่ยนแปลงของราคาการท่องเที่ยวต่อวันของประเทศมาเลเซียจะมีผลต่ออุปสงค์การท่องเที่ยวระหว่างประเทศในประเทศไทยของนักท่องเที่ยวสัญชาติเยอรมันในจำนวนที่มากกว่าการเปลี่ยนแปลงของราคาการท่องเที่ยวต่อวันของประเทศไทย ถ้าหากระดับราคาการท่องเที่ยวต่อวันของทั้งสองประเทศในปีเดียวกันมีการเปลี่ยนแปลงลดลงร้อยละ 1 เท่ากัน ผลปรากฏว่าอุปสงค์การท่องเที่ยวระหว่างประเทศของนักท่องเที่ยวสัญชาติเยอรมันจะมีจำนวนลดลงตามการลดลงของราคาการท่องเที่ยวต่อวันของ

ประเทศมาเลเซียแต่จะลดลงน้อยกว่าร้อยละ 0.53 เนื่องจากการลดลงของอุปสงค์การท่องเที่ยวส่วนหนึ่งจะถูกหักล้างจากการผลของการลดลงของราคาการท่องเที่ยวต่อวันของประเทศไทย แสดงว่าในตลาดนักท่องเที่ยวระหว่างประเทศสัญชาติเยอรมัน การท่องเที่ยวของประเทศไทยไม่สามารถแข่งขันทางด้านราคากับการท่องเที่ยวของประเทศมาเลเซียได้เลย ในทางกลับกันถ้าราคาการท่องเที่ยวต่อวันของทั้งประเทศไทยและประเทศมาเลเซียมีการเพิ่มขึ้นพร้อมกันในจำนวนร้อยละที่ใกล้เคียงกัน จะพบว่าการท่องเที่ยวระหว่างประเทศของประเทศไทยในตลาดนักท่องเที่ยวสัญชาติเยอรมันจะได้เปรียบมากกว่าการท่องเที่ยวระหว่างประเทศของประเทศมาเลเซีย

สำหรับในตัวแปรรายได้ต่อหัวของนักท่องเที่ยว พบว่ามีเพียงรายได้ต่อหัวของนักท่องเที่ยวในปีที่ $i-1$ เพียงตัวแปรเดียวเท่านั้นที่มีนัยสำคัญทางสถิติ โดยมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 99 มีค่าสถิติ T (T-test) ที่ 3.97 มีความสัมพันธ์กับอุปสงค์การท่องเที่ยวระหว่างประเทศของนักท่องเที่ยวสัญชาติเยอรมันในทิศทางเดียวกัน และมีค่าความยืดหยุ่นที่ประมาณ 1.51 นั่นก็คือเมื่อนักท่องเที่ยวระหว่างประเทศสัญชาติเยอรมันมีระดับรายได้ต่อหัวในปีก่อนเพิ่มขึ้นร้อยละ 1 จะทำให้นักท่องเที่ยวเพิ่มอุปสงค์การท่องเที่ยวระหว่างประเทศในประเทศไทยในปีนี้อีกเพิ่มขึ้นจากเดิมประมาณร้อยละ 1.51 สาเหตุที่การเปลี่ยนแปลงของระดับรายได้ต่อหัวของนักท่องเที่ยวสัญชาติเยอรมันในปีก่อนหน้าสามารถส่งผลกระทบต่อจำนวนอุปสงค์การท่องเที่ยวระหว่างประเทศในปัจจุบันได้ เป็นเพราะว่านักท่องเที่ยวจากประเทศเยอรมนีได้มีการวางแผนในการท่องเที่ยวระหว่างประเทศล่วงหน้าอย่างเป็นระบบ คือ นักท่องเที่ยวจะทำการตัดสินใจท่องเที่ยวแล้วตั้งแต่ในช่วงเวลาที่ $i-1$ จากนั้นก็จะทำการเก็บสะสมรายได้สำหรับใช้จ่ายในการท่องเที่ยวทุกๆ โดยที่การท่องเที่ยวจะเกิดขึ้นจริงในปีที่ i ดังนั้น ผลกระทบของการเปลี่ยนแปลงของระดับรายได้ต่อหัวของนักท่องเที่ยวระหว่างประเทศสัญชาติเยอรมันที่มีต่อจำนวนอุปสงค์การท่องเที่ยวจึงส่งผลกระทบช้าไปหนึ่งปี ซึ่งก็ได้เป็นไปตามสมมติฐานในการศึกษาที่กำหนดไว้

ถ้าพิจารณาจากตัวแปรจำนวนนักท่องเที่ยวระหว่างประเทศสัญชาติเยอรมันที่ได้เข้ามาท่องเที่ยวในประเทศไทยในปีก่อนหน้า จะพบว่าตัวแปรดังกล่าวมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 99 โดยมีค่าสถิติ T (T-test) อยู่ที่ประมาณ 26.09 และมีความสัมพันธ์กับอุปสงค์การท่องเที่ยวระหว่างประเทศของนักท่องเที่ยวสัญชาติเยอรมันในปีปัจจุบันในทิศทางเดียวกัน โดยมีค่าความยืดหยุ่นที่ประมาณ 0.79 นั่นแสดงว่าจำนวนนักท่องเที่ยวระหว่างประเทศสัญชาติเยอรมันที่เข้ามาท่องเที่ยวในประเทศไทยในปีที่ $i-1$ มีส่วนในการกำหนดจำนวนอุปสงค์การท่องเที่ยวระหว่างประเทศที่เกิดขึ้นในปีที่ i ด้วย ทั้งนี้สืบเนื่องมาจากนักท่องเที่ยวระหว่างประเทศสัญชาติเยอรมันที่เข้ามาท่องเที่ยวในประเทศไทยในแต่ละปี โดยมากได้เข้ามาท่องเที่ยวในประเทศไทยมากกว่าหนึ่ง

ครั้งและได้มีการท่องเที่ยวซ้ำกันในแหล่งท่องเที่ยวเดิม ดังนั้นจำนวนนักท่องเที่ยวระหว่างประเทศสัญชาติเยอรมันที่เข้ามาท่องเที่ยวในปีก่อนจึงมีส่วนในการกำหนดจำนวนอุปสงค์การท่องเที่ยวระหว่างประเทศของนักท่องเที่ยวสัญชาติเยอรมันในปัจจุบัน และได้เป็นไปตามสมมติฐานการศึกษาที่ได้กำหนดไว้

ถ้าพิจารณาจากตัวแปรหุ่นการจัดเทศกาลปีการส่งเสริมการท่องเที่ยวของประเทศไทย ซึ่งในระหว่างช่วงเวลาที่ได้ทำการศึกษา ประเทศไทยได้จัดเทศกาลปีการส่งเสริมการท่องเที่ยวของประเทศไทยเป็นเวลา 3 ปีด้วยกัน คือ Visit Thailand Year 1987 หรือปีการส่งเสริมการท่องเที่ยวไทยปี พ.ศ. 2530 และ Amazing Thailand 1998-1999 หรือ ปีการส่งเสริมการท่องเที่ยวไทย ปี พ.ศ. 2541-2542 โดยจากการศึกษาพบว่าตัวแปรหุ่นการจัดเทศกาลปีการส่งเสริมการท่องเที่ยวของประเทศไทยมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 99 มีค่าสถิติ T (T-test) ประมาณ 6.44 มีความสัมพันธ์กับอุปสงค์การท่องเที่ยวระหว่างประเทศของนักท่องเที่ยวสัญชาติเยอรมันในทิศทางเดียวกัน และมีค่าสัมประสิทธิ์ที่ประมาณ 0.32 หมายความว่าในปีใดก็ตามที่ประเทศไทยมีการจัดปีการส่งเสริมการท่องเที่ยวของประเทศไทย ในปีนั้นนักท่องเที่ยวระหว่างประเทศสัญชาติเยอรมันก็จะทำการเสนออุปสงค์การท่องเที่ยวในประเทศไทยเพิ่มมากขึ้นด้วยเช่นกัน ซึ่งก็เป็นไปตามข้อสมมติฐานการศึกษาที่ได้กำหนดไว้

เป็นที่น่าสังเกตว่าตัวแปรอิสระทางด้านงบประมาณในการส่งเสริมการท่องเที่ยวระหว่างประเทศในประเทศเยอรมนีของประเทศไทยทั้งในปีที่ i และในปีที่ $i-1$ ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติกับอุปสงค์การท่องเที่ยวระหว่างประเทศของนักท่องเที่ยวสัญชาติเยอรมันในช่วงระยะเวลาที่ได้ทำการศึกษาเลย ซึ่งเป็นไปได้ว่าประเทศไทยยังทำการส่งเสริมการท่องเที่ยวอย่างไม่มีประสิทธิภาพเพียงพอ นอกจากนี้อาจเป็นเพราะระยะเวลาที่ทำการศึกษาคือ 15 ปี เป็นระยะเวลาที่สั้นเกินไปเนื่องจากมีข้อจำกัดทางด้านข้อมูล ดังนั้นงบประมาณการส่งเสริมการท่องเที่ยวระหว่างประเทศในประเทศเยอรมนีของประเทศไทยอาจจะมีนัยสำคัญทางสถิติกับจำนวนอุปสงค์การท่องเที่ยวระหว่างประเทศในระยะยาวก็ได้

โดยสรุปแล้ว อุปสงค์การท่องเที่ยวระหว่างประเทศของนักท่องเที่ยวสัญชาติเยอรมันที่มีต่อการท่องเที่ยวในประเทศไทยในปัจจุบัน จะขึ้นอยู่กับราคาการท่องเที่ยวต่อวันของประเทศไทยและประเทศมาเลเซียในปีก่อนหน้าและในปัจจุบัน โดยที่นักท่องเที่ยวจะให้ความสำคัญกับราคาการท่องเที่ยวในปัจจุบันมากกว่า และการเปลี่ยนแปลงของราคาการท่องเที่ยวต่อวันในประเทศมาเลเซียจะส่งผลกระทบต่ออุปสงค์การท่องเที่ยวระหว่างประเทศในประเทศไทยของนักท่องเที่ยว

สัญญาซื้อขายมากกว่าการเปลี่ยนแปลงของราคาการท่องเที่ยวต่อวันของประเทศไทย อุปสงค์การท่องเที่ยวระหว่างประเทศขึ้นอยู่กับรายได้ต่อหัวของนักท่องเที่ยวในปีก่อนหน้า อันสืบเนื่องมาจากพฤติกรรมการท่องเที่ยวที่มีการวางแผนในการท่องเที่ยวไว้ล่วงหน้าอย่างเป็นระบบ อุปสงค์การท่องเที่ยวระหว่างประเทศขึ้นอยู่กับจำนวนนักท่องเที่ยวสัญชาติเยอรมันที่เข้ามาท่องเที่ยวในปีก่อนหน้า และอุปสงค์การท่องเที่ยวระหว่างประเทศก็ขึ้นอยู่กับการจัดเทศกาลปีการส่งเสริมการท่องเที่ยวระหว่างประเทศของประเทศไทยด้วย

อุปสงค์การท่องเที่ยวระหว่างประเทศของนักท่องเที่ยวสัญชาติญี่ปุ่น

จากการทดสอบแบบจำลองอุปสงค์การท่องเที่ยวระหว่างประเทศในกรณีของนักท่องเที่ยวสัญชาติญี่ปุ่น พบว่ามีตัวแปรอิสระที่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ผ่านการทดสอบเพียงแค่ 2 ตัวแปรเท่านั้น คือ ตัวแปรราคาการท่องเที่ยวต่อวันของประเทศไทยในปีที่ i และตัวแปรรายได้ต่อหัวของนักท่องเที่ยวระหว่างประเทศสัญชาติญี่ปุ่นในปีที่ i โดยที่ตัวแปรอิสระทั้ง 2 ตัวแปรมีความสัมพันธ์กับอุปสงค์การท่องเที่ยวระหว่างประเทศในประเทศไทยของนักท่องเที่ยวสัญชาติญี่ปุ่นในลักษณะดังต่อไปนี้คือ

$$\log(D_{jpt}) = -40.0367 - 1.0005 \log(P_{ti}) + 4.2858 \log(Y_i) \\ (-5.8878)^{***} \quad (4.7123)^{***}$$

D_{jpt} = อุปสงค์การท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวระหว่างประเทศสัญชาติญี่ปุ่น (คน)

P_{ti} = ราคาการท่องเที่ยวต่อวันในประเทศไทย ในปีที่ i (เยน)

Y_i = รายได้ต่อหัวของนักท่องเที่ยว ในปีที่ i (เยน)

$$R^2 = 0.8930$$

$$F = 50.0795$$

$$DW = 2.0406$$

*** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 99

จากแบบจำลองอุปสงค์การท่องเที่ยวระหว่างประเทศของนักท่องเที่ยวสัญชาติญี่ปุ่นที่ได้รับพบว่าตัวแปรอิสระทั้ง 2 ตัวที่มีนัยสำคัญทางสถิตินี้ มีความสัมพันธ์การจำนวนอุปสงค์การท่องเที่ยวระหว่างประเทศของนักท่องเที่ยวสัญชาติญี่ปุ่นโดยเมื่อพิจารณาค่าสถิติ F (F -test) ที่มีค่าประมาณ

50.08 และแบบจำลองนี้สามารถอธิบายอุปสงค์การท่องเที่ยวระหว่างประเทศได้ประมาณร้อยละ 89.30

เมื่อพิจารณาในแต่ละตัวแปรอิสระ จะพบว่าตัวแปรทางด้านราคาการท่องเที่ยวต่อวันในแบบจำลองได้พิจารณาไว้ 4 ตัวแปรนั้น มีเพียงแค่ 1 ตัวแปรเท่านั้นที่มีนัยสำคัญทางสถิติ คือ ตัวแปรราคาการท่องเที่ยวต่อวันของประเทศไทยในปีที่ i อีก 3 ตัวที่เหลือ คือ ตัวแปรราคาการท่องเที่ยวต่อวันของประเทศไทยในปีที่ $i-1$ และตัวแปรราคาการท่องเที่ยวต่อวันของประเทศมาเลเซียทั้งในปีที่ i และปีที่ $i-1$ ไม่มีนัยสำคัญในการกำหนดอุปสงค์การท่องเที่ยวระหว่างประเทศของนักท่องเที่ยวสัญชาติญี่ปุ่น หมายความว่า สำหรับนักท่องเที่ยวระหว่างประเทศสัญชาติญี่ปุ่นนั้น การท่องเที่ยวระหว่างประเทศในประเทศไทยกับการท่องเที่ยวระหว่างประเทศในประเทศมาเลเซียไม่มีความเกี่ยวเนื่องกันและไม่สามารถทดแทนหรือประกอบกันได้เลย

นอกจากนี้ ราคาการท่องเที่ยวต่อวันที่นักท่องเที่ยวระหว่างประเทศสัญชาติญี่ปุ่นพิจารณา ก็คือ ราคาการท่องเที่ยวต่อวันในปีที่ i เท่านั้น นักท่องเที่ยวสัญชาติญี่ปุ่นไม่ได้มีการพิจารณาถึงราคาที่เคยเกิดขึ้นในอดีตเลย โดยที่ราคาการท่องเที่ยวต่อวันของประเทศไทยในปีที่ i มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 99 มีค่าสถิติ T (T-test) ที่ประมาณ 5.89 มีความสัมพันธ์ในทิศทางตรงกันข้ามกับอุปสงค์การท่องเที่ยวระหว่างประเทศและมีค่าความยืดหยุ่นที่ประมาณ 1 หมายความว่า ถ้าราคาการท่องเที่ยวต่อวันของประเทศไทยในปีที่ i มีการเปลี่ยนแปลงลดลงร้อยละ 1 จะส่งผลให้อุปสงค์การท่องเที่ยวระหว่างประเทศของนักท่องเที่ยวสัญชาติญี่ปุ่นมีจำนวนเพิ่มขึ้นประมาณร้อยละ 1 เท่ากัน โดยผลการศึกษาที่ได้รับก็เป็นไปตามสมมติฐานการศึกษาที่ได้กำหนดไว้

เมื่อพิจารณาทางด้านรายได้ จะพบว่ามีเพียงตัวแปรรายได้ต่อหัวของนักท่องเที่ยวในปีที่ i เท่านั้นที่มีนัยสำคัญทางสถิติ โดยมีนัยสำคัญในระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 99 เช่นเดียวกันตัวแปรราคาการท่องเที่ยวต่อวันของประเทศไทย และมีค่าสถิติ T (T-test) ที่ประมาณ 4.71 โดยที่ความสัมพันธ์ระหว่างรายได้ต่อหัวของนักท่องเที่ยวสัญชาติญี่ปุ่นกับอุปสงค์การท่องเที่ยวระหว่างประเทศมีความสัมพันธ์ในทิศทางเดียวกันและมีค่าความยืดหยุ่นที่ประมาณ 4.28 แสดงว่า เมื่อนักท่องเที่ยวสัญชาติญี่ปุ่นมีรายได้ต่อหัวเพิ่มขึ้นร้อยละ 1 จะมีการเสนอจำนวนอุปสงค์การท่องเที่ยวระหว่างประเทศเพิ่มขึ้นจากเดิมประมาณร้อยละ 4.28 ซึ่งก็เป็นไปตามสมมติฐานที่กำหนดไว้

ตารางที่ 7 ผลการศึกษาอุปสงค์การท่องเที่ยวระหว่างประเทศของนักท่องเที่ยวสัญชาติเยอรมัน และสัญชาติญี่ปุ่น

ตัวแปร	นักท่องเที่ยวสัญชาติเยอรมัน		นักท่องเที่ยวสัญชาติญี่ปุ่น	
	ค่าสัมประสิทธิ์	ค่าสถิติ T	ค่าสัมประสิทธิ์	ค่าสถิติ T
ค่าคงที่	-13.4805	-	-40.0367	-
Pti	-0.1812	-2.6777**	-1.0005	-5.8878***
Pti-1	-0.1371	-2.1391*	-	-
Pmi	0.5287	3.4224**	-	-
Pmi-1	0.4027	4.3778***	-	-
Yi	-	-	4.2858	4.7123***
Yi-1	1.5113	3.9719***	-	-
Poi	-	-	-	-
POi-1	-	-	-	-
Ti-1	0.7850	26.0878***	-	-
A	0.3172	6.4404***	-	-
R ²	0.9962		0.8930	
Adjusted R ²	0.9918		0.8752	
F	224.6936		50.0795	
DW	1.8545		2.0406	
N	14		14	

หมายเหตุ: * มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 90

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 95

*** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 99

ที่มา: จากการคำนวณ

นอกจากนี้ จะพบว่าตัวแปรอิสระในการส่งเสริมการท่องเที่ยวของประเทศไทยในประเทศญี่ปุ่น ทั้งตัวแปรงบประมาณในการส่งเสริมการท่องเที่ยวของประเทศไทยในประเทศญี่ปุ่นทั้งในปีที่ i และในปีที่ $i-1$ และตัวแปรหุ่นการจัดเทศกาลปีการส่งเสริมการท่องเที่ยวระหว่างประเทศของประเทศไทย ทั้ง 3 ตัวแปรไม่มีนัยสำคัญทางสถิติในการกำหนดอุปสงค์การท่องเที่ยวระหว่างประเทศของนักท่องเที่ยวสัญชาติญี่ปุ่น ซึ่งเป็นไปได้ว่าประเทศไทยยังทำการส่งเสริมการท่องเที่ยวอย่างไม่มีประสิทธิภาพเพียงพอ และอาจเกิดจากพฤติกรรมการท่องเที่ยวในประเทศไทยของนักท่องเที่ยวสัญชาติญี่ปุ่นที่ไม่ได้มีการวางแผนการในการท่องเที่ยวล่วงหน้าอย่างเป็นระบบซึ่งแตกต่างกับพฤติกรรมการท่องเที่ยวระหว่างประเทศสัญชาติเยอรมัน โดยพิจารณาจากการที่ตัวแปรอิสระในปีที่ $i-1$ ทุกตัวไม่มีนัยสำคัญทางสถิติในการกำหนดอุปสงค์การท่องเที่ยวระหว่างประเทศของนักท่องเที่ยวสัญชาติญี่ปุ่นเลย ในอีกประการหนึ่งอาจเป็นเพราะระยะเวลาที่ทำการศึกษารั้งนี้สั้นเกินไป เช่นเดียวกันกับในกรณีของนักท่องเที่ยวระหว่างประเทศสัญชาติเยอรมัน ดังนั้นในระยะยาวงบประมาณการส่งเสริมการท่องเที่ยวของประเทศไทยในประเทศญี่ปุ่นอาจจะมีนัยสำคัญทางสถิติกับจำนวนอุปสงค์การท่องเที่ยวระหว่างประเทศก็ได้

โดยสรุปแล้ว อุปสงค์การท่องเที่ยวระหว่างประเทศในประเทศไทยในปัจจุบันของนักท่องเที่ยวสัญชาติญี่ปุ่นจะขึ้นอยู่กับราคาการท่องเที่ยวต่อวันของประเทศไทยในปัจจุบัน และรายได้ต่อหัวของนักท่องเที่ยวในปัจจุบันเท่านั้น โดยที่การท่องเที่ยวระหว่างประเทศในประเทศไทยกับการท่องเที่ยวระหว่างประเทศในประเทศมาเลเซียในกรณีของนักท่องเที่ยวสัญชาติญี่ปุ่นการท่องเที่ยวระหว่างประเทศของทั้งสองประเทศนี้ไม่มีความเกี่ยวข้องกันเลยและไม่สามารถทดแทนหรือประกอบกันได้ นอกจากนี้การส่งเสริมการท่องเที่ยวระหว่างประเทศของประเทศไทยในประเทศญี่ปุ่นทั้งในรูปแบบของการจัดสรรงบประมาณเพื่อการส่งเสริมการท่องเที่ยวและการส่งเสริมการท่องเที่ยวโดยการจัดเทศกาลปีการส่งเสริมการท่องเที่ยวของประเทศไทยล้วนแล้วแต่ไม่มีผลในการกำหนดอุปสงค์การท่องเที่ยวระหว่างประเทศของนักท่องเที่ยวสัญชาติญี่ปุ่นได้ เนื่องจากพฤติกรรมการท่องเที่ยวระหว่างประเทศในประเทศไทยของนักท่องเที่ยวสัญชาติญี่ปุ่นไม่ได้มีการวางแผนการท่องเที่ยวล่วงหน้าอย่างรัดกุม โดยที่นักท่องเที่ยวสัญชาติญี่ปุ่นให้ความสำคัญกับการท่องเที่ยวในประเทศไทยเสมือนการท่องเที่ยวในวันหยุดสุดสัปดาห์เท่านั้น

เมื่อพิจารณาผลการศึกษานักท่องเที่ยวระหว่างประเทศทั้ง 2 สัญชาติโดยเปรียบเทียบซึ่งในตารางที่ 7 ได้แสดงผลการศึกษาอุปสงค์การท่องเที่ยวระหว่างประเทศของนักท่องเที่ยวทั้ง 2 สัญชาติ จะพบว่า อุปสงค์การท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวทั้ง 2 สัญชาติให้ค่าสถิติ F (F -test) ในระดับสูง โดยเฉพาะในกรณีของนักท่องเที่ยวสัญชาติเยอรมันที่มีค่าสูงถึงประมาณ 244.69 โดยที่ตัวแปร

อิสระสามารถอธิบายอุปสงค์การท่องเที่ยวระหว่างประเทศในประเทศไทยของนักท่องเที่ยวสัญชาติเยอรมันได้ ประมาณร้อยละ 99.62 และสามารถอธิบายอุปสงค์การท่องเที่ยวระหว่างประเทศในประเทศไทยของนักท่องเที่ยวสัญชาติญี่ปุ่นได้ประมาณร้อยละ 89.30

เมื่อพิจารณาในรายละเอียดของแต่ละตัวแปรอิสระ จะพบว่าตัวแปรอิสระที่มีนัยสำคัญทางสถิติต่ออุปสงค์การท่องเที่ยวระหว่างประเทศของนักท่องเที่ยวทั้ง 2 สัญชาติ มีเพียงแค่ 1 ตัวแปรเท่านั้น คือ ตัวแปรราคาการท่องเที่ยวของประเทศไทยในปีที่ i หรือก็คือราคาการท่องเที่ยวของประเทศไทยในปีปัจจุบันซึ่งเป็นตัวแปรสำคัญทางทฤษฎีอุปสงค์ และตัวแปรอิสระที่ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติต่ออุปสงค์การท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวทั้ง 2 สัญชาติ ได้แก่ ตัวแปรงบประมาณส่งเสริมการท่องเที่ยวในต่างประเทศของประเทศไทยทั้งในปีที่ i และในปีที่ $i-1$ เนื่องมาจากประเทศไทยยังมีการใช้งบประมาณส่งเสริมการท่องเที่ยวในต่างประเทศอย่างไม่มีประสิทธิภาพเพียงพอ

สำหรับตัวแปรอิสระอื่นๆ นอกเหนือจากนี้ จะพบว่าตัวแปรดังกล่าวจะมีนัยสำคัญทางสถิติเพียงแค่สำหรับนักท่องเที่ยวในสัญชาติหนึ่งสัญชาติใดเท่านั้น ซึ่งก็เป็นผลมาจากการที่นักท่องเที่ยวทั้ง 2 สัญชาติมีพฤติกรรมการท่องเที่ยวที่แตกต่างกันมาก โดยที่นักท่องเที่ยวสัญชาติเยอรมันมีการวางแผนการท่องเที่ยวอย่างเป็นระบบล่วงหน้า ดังจะเห็นได้จากตัวแปรอิสระในปีที่ $i-1$ หรือตัวแปรในปีก่อนหน้ามีนัยสำคัญต่ออุปสงค์การท่องเที่ยวในปัจจุบัน และการท่องเที่ยวระหว่างประเทศในประเทศไทยก็กับการท่องเที่ยวระหว่างประเทศในประเทศมาเลเซียสามารถทดแทนกันได้ เนื่องจากเมื่อระดับราคาการท่องเที่ยวในประเทศมาเลเซียมีการเปลี่ยนแปลงจะส่งผลกระทบต่ออุปสงค์การท่องเที่ยวระหว่างประเทศของนักท่องเที่ยวสัญชาตินี้ที่มีต่อการท่องเที่ยวในประเทศไทย แต่สำหรับกรณีของนักท่องเที่ยวสัญชาติญี่ปุ่นนั้น นักท่องเที่ยวสัญชาติญี่ปุ่นจะมีการท่องเที่ยวที่ไม่ได้มีการวางแผนล่วงหน้ายาวนานนัก ดังจะเห็นได้จากตัวแปรอิสระในปีที่ $i-1$ หรือตัวแปรในปีก่อนหน้าไม่มีนัยสำคัญต่ออุปสงค์การท่องเที่ยวในปัจจุบันเลย นอกจากนี้การท่องเที่ยวระหว่างประเทศในประเทศไทยก็กับการท่องเที่ยวระหว่างประเทศในประเทศมาเลเซียสำหรับนักท่องเที่ยวสัญชาติญี่ปุ่นยังไม่สามารถทดแทนกันได้ เนื่องจากการเปลี่ยนแปลงของระดับราคาการท่องเที่ยวในประเทศมาเลเซียไม่ส่งผลกระทบต่ออุปสงค์การท่องเที่ยวระหว่างประเทศในประเทศไทย

บทที่ 5

ข้อสรุปและข้อเสนอแนะ

ในการศึกษาอุปสงค์การท่องเที่ยวระหว่างประเทศในครั้งนี้ เริ่มต้นจากการพิจารณาจำนวนนักท่องเที่ยวระหว่างประเทศที่ประเทศต่างๆ ในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ได้รับ ซึ่งพบว่าจำนวนนักท่องเที่ยวระหว่างประเทศที่ประเทศมาเลเซียและประเทศไทยได้รับมีจำนวนที่ใกล้เคียงกันมาก นอกจากนี้ประเทศไทยกับประเทศมาเลเซียยังได้มีลักษณะการส่งเสริมการท่องเที่ยวระหว่างประเทศในฐานะของแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติและวัฒนธรรมที่มีราคาประหยัดเช่นเดียวกัน มีขนาดของประเทศที่ไม่แตกต่างกันมากนักและประเทศมาเลเซียยังได้มีที่ตั้งของประเทศติดต่อกับพื้นที่ทางตอนใต้ของประเทศไทย ทำให้สภาพทางภูมิประเทศและภูมิอากาศโดยรวมไม่แตกต่างกับประเทศไทยมากนัก ดังนั้นในการศึกษาในครั้งนี้จึงพิจารณาให้ประเทศมาเลเซียเป็นประเทศคู่แข่งการท่องเที่ยวที่สำคัญของประเทศไทย โดยที่การเปลี่ยนแปลงราคาการท่องเที่ยวระหว่างประเทศของประเทศมาเลเซียจะส่งผลกระทบต่อจำนวนอุปสงค์การท่องเที่ยวระหว่างประเทศในประเทศไทยได้

เมื่อพิจารณาสภาพการท่องเที่ยวระหว่างประเทศของประเทศมาเลเซียและประเทศไทย พบว่า ประเทศมาเลเซียได้รับนักท่องเที่ยวระหว่างประเทศโดยเฉลี่ยประมาณ 7,701,397 คนต่อปีและมีรายรับจากการท่องเที่ยวโดยเฉลี่ยประมาณ 10,964.62 ล้านดอลลาร์ต่อปี โดยที่นักท่องเที่ยวจากประเทศสิงคโปร์ได้มีความสำคัญต่อการท่องเที่ยวระหว่างประเทศของประเทศมาเลเซียอย่างเห็นได้ชัด เนื่องจากประเทศมาเลเซียได้รับนักท่องเที่ยวจากประเทศสิงคโปร์เป็นจำนวนมากถึง 4,472,969 คนต่อปีหรือประมาณร้อยละ 58.08 จากจำนวนนักท่องเที่ยวทั้งหมด และได้รายรับจากการท่องเที่ยวจากนักท่องเที่ยวในกลุ่มนี้มากถึง 5,116.99 ล้านดอลลาร์ต่อปี หรือประมาณร้อยละ 46.67 จากปริมาณรายรับจากการท่องเที่ยวทั้งหมดที่ประเทศมาเลเซียได้รับ หรือประมาณร้อยละ 1.93 จากจำนวนผลิตภัณฑ์มวลรวมประชาชาติ สำหรับกรณีของนักท่องเที่ยวชาวญี่ปุ่นและนักท่องเที่ยวชาวเยอรมันในประเทศมาเลเซียพบว่า มีนักท่องเที่ยวสัญชาติญี่ปุ่นทำการท่องเที่ยวในประเทศมาเลเซียประมาณปีละ 318,701 คนหรือประมาณร้อยละ 4.14 จากจำนวนนักท่องเที่ยวทั้งหมด และได้สร้างรายรับจากการท่องเที่ยวให้แก่ประเทศมาเลเซียมากถึงประมาณ 710.13 ล้านดอลลาร์ต่อปี หรือประมาณร้อยละ 1.77 จากรายรับรวมทั้งหมด และมีนักท่องเที่ยวจากประเทศเยอรมนีทำการท่องเที่ยวในประเทศมาเลเซียประมาณ 59,987 คนต่อปีหรือประมาณร้อยละ 0.78 จากจำนวนนักท่องเที่ยวทั้งหมด โดย

สร้างรายรับจากการท่องเที่ยวให้แก่ประเทศมาเลเซียประมาณ 114.13 ล้านบาทต่อปี หรือประมาณร้อยละ 1.04 จากรายรับรวมทั้งหมด

ในกรณีของสภาพการท่องเที่ยวระหว่างประเทศของประเทศไทยพบว่า ประเทศไทยได้รับนักท่องเที่ยวระหว่างประเทศจากภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ออกมาที่สุดโดยเฉลี่ยประมาณ 4,243,498 คนต่อปี รองลงมาคือนักท่องเที่ยวจากภูมิภาคยุโรป โดยมีจำนวนที่ 1,645,889 คนต่อปี ซึ่งจำนวนนักท่องเที่ยวจากทั้งสองภูมิภาคนี้รวมกันคิดเป็นร้อยละ 83.41 จากจำนวนนักท่องเที่ยวทั้งหมดที่ประเทศไทยได้รับ และทางด้านรายรับจากการท่องเที่ยวพบว่า ประเทศไทยได้รับรายรับจากการท่องเที่ยวจากนักท่องเที่ยวจากภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ออกมาที่สุดเช่นกัน โดยมีปริมาณรายรับโดยเฉลี่ยคือ 95,250.57 ล้านบาทต่อปี และมีปริมาณรายรับจากนักท่องเที่ยวจากภูมิภาคยุโรปมากเป็นอันดับที่ 2 คือ 62,104.02 ล้านบาทต่อปี ซึ่งรายรับจากการท่องเที่ยวที่ประเทศไทยได้รับจากทั้งสองภูมิภาคนี้คิดเป็นร้อยละ 78.36 จากปริมาณรายรับจากการท่องเที่ยวทั้งหมด สำหรับกรณีของนักท่องเที่ยวชาวญี่ปุ่นและนักท่องเที่ยวชาวเยอรมันในประเทศไทยพบว่า มีนักท่องเที่ยวสัญชาติญี่ปุ่นทำการท่องเที่ยวในประเทศไทยประมาณปีละ 866,756 คนหรือประมาณร้อยละ 13.31 จากจำนวนนักท่องเที่ยวทั้งหมด ซึ่งประเทศไทยได้รับนักท่องเที่ยวสัญชาติญี่ปุ่นมากกว่าที่ประเทศมาเลเซียได้รับประมาณ 2.72 เท่าตัว และนักท่องเที่ยวในกลุ่มนี้ได้สร้างรายรับจากการท่องเที่ยวให้แก่ประเทศไทยโดยเฉลี่ยปีละ 21,678.08 ล้านบาท หรือประมาณร้อยละ 10.81 จากรายรับรวมทั้งหมด หรือคิดเป็นร้อยละ 0.53 จากจำนวนผลิตภัณฑ์มวลรวมประชาชาติ ซึ่งประเทศไทยได้รายรับจากนักท่องเที่ยวชาวญี่ปุ่นในจำนวนที่มากที่สุดเมื่อเทียบกับปริมาณรายรับจากนักท่องเที่ยวสัญชาติอื่น และประเทศไทยได้รับนักท่องเที่ยวจากประเทศเยอรมนีประมาณ 345,299 คนต่อปีหรือประมาณร้อยละ 4.78 จากจำนวนนักท่องเที่ยวทั้งหมด ซึ่งประเทศไทยได้รับนักท่องเที่ยวกลุ่มนี้มากกว่าที่ประเทศมาเลเซียได้รับประมาณ 5.76 เท่าตัว โดยนักท่องเที่ยวจากประเทศเยอรมนีได้สร้างรายรับจากการท่องเที่ยวให้แก่ประเทศไทยประมาณ 12,871.48 ล้านบาทต่อปี หรือประมาณร้อยละ 6.42 จากรายรับรวมทั้งหมด

ในการศึกษาในครั้งนี้ ได้อาศัยข้อมูลทุติยภูมิทางการท่องเที่ยวจำแนกเป็นรายปีจากปี พ.ศ. 2530-2544 รวมระยะเวลาทั้งสิ้น 15 ปี สร้างแบบจำลองอุปสงค์การท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวระหว่างประเทศสัญชาติญี่ปุ่นและสัญชาติเยอรมันด้วยวิธีกำลังสองน้อยสุด (Ordinary Least Squares) และวิธีการวิเคราะห์ความถดถอยเชิงซ้อน (Multiple Regression Analysis) เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ทั้งทางด้านขนาดและทิศทางระหว่างจำนวนอุปสงค์การท่องเที่ยวระหว่างประเทศกับตัวแปรอิสระทั้ง 10 ตัว ได้แก่ ราคาในการท่องเที่ยวของประเทศไทยในปีที่ i และในปีที่ $i-1$ ราคาในการท่องเที่ยวของประเทศมาเลเซียในปีที่ i และในปีที่ $i-1$ รายได้ต่อหัวแท้จริงของนักท่องเที่ยวในปี

ที่ i และในปีที่ $i-1$ งบประมาณการส่งเสริมการท่องเที่ยวของประเทศไทยในประเทศญี่ปุ่นหรือประเทศเยอรมนีในปีที่ i และในปีที่ $i-1$ จำนวนนักท่องเที่ยวระหว่างประเทศจากประเทศญี่ปุ่นหรือจากประเทศเยอรมนีในปีก่อนหน้า และตัวแปรหุ่นการจัดเทศกาลปีส่งเสริมการท่องเที่ยวของประเทศไทย และในการศึกษาในครั้งนี้ จะใช้โปรแกรม E-Views ในการสร้างแบบจำลองทั้งหมด

สรุปผลการวิเคราะห์แบบจำลองอุปสงค์การท่องเที่ยวระหว่างประเทศ

ผลการศึกษาทางด้านแบบจำลองอุปสงค์การท่องเที่ยวระหว่างประเทศของนักท่องเที่ยวทั้ง 2 สัญชาติ สามารถสรุปผลการศึกษาได้ดังต่อไปนี้คือ

แบบจำลองอุปสงค์การท่องเที่ยวระหว่างประเทศของนักท่องเที่ยวสัญชาติเยอรมัน

ในกรณีของแบบจำลองอุปสงค์การท่องเที่ยวระหว่างประเทศของนักท่องเที่ยวสัญชาติเยอรมัน พบว่า แบบจำลองที่สร้างขึ้นจากวิธีถดถอยเชิงซ้อนนั้น สามารถอธิบายอุปสงค์การท่องเที่ยวระหว่างประเทศได้ประมาณร้อยละ 99.62 โดยมีค่าสถิติ F (F-test) ประมาณ 224.69 และมีตัวแปรอิสระ 7 ตัวที่มีนัยสำคัญทางสถิติ ได้แก่ ราคาในการท่องเที่ยวของประเทศไทยในปีที่ i และในปีที่ $i-1$ ราคาในการท่องเที่ยวของประเทศมาเลเซียในปีที่ i และในปีที่ $i-1$ รายได้ต่อหัวแท้จริงของนักท่องเที่ยวในปีที่ $i-1$ จำนวนนักท่องเที่ยวจากประเทศเยอรมนีในปีก่อนหน้า และตัวแปรหุ่นการจัดเทศกาลปีส่งเสริมการท่องเที่ยวของประเทศไทย

จากตัวแปรอิสระทั้ง 7 ตัวดังที่กล่าวมาแล้วนั้น พบว่ามีตัวแปรอิสระที่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 99 จำนวน 4 ตัวแปร ได้แก่ ตัวแปรอิสระราคาในการท่องเที่ยวของประเทศมาเลเซียในปีที่ $i-1$ ซึ่งมีค่าสถิติ T (T-test) ประมาณ 4.38 มีความสัมพันธ์เป็นบวก และมีค่าความยืดหยุ่นประมาณ 0.40 ตัวแปรอิสระรายได้ต่อหัวแท้จริงของนักท่องเที่ยวในปีที่ $i-1$ ซึ่งมีค่าสถิติ T ประมาณ 3.97 มีความสัมพันธ์เป็นบวก และมีค่าความยืดหยุ่นประมาณ 1.51 ตัวแปรอิสระจำนวนนักท่องเที่ยวจากประเทศเยอรมนีในปีที่ $i-1$ ซึ่งมีค่าสถิติ T ประมาณ 26.09 มีความสัมพันธ์เป็นบวก และมีค่าความยืดหยุ่นประมาณ 0.79 และตัวแปรหุ่นการจัดเทศกาลปีส่งเสริมการท่องเที่ยวของประเทศไทย ซึ่งมีค่าสถิติ T ประมาณ 6.44 มีความสัมพันธ์เป็นบวก และมีค่าสัมประสิทธิ์ประมาณ 0.32

ตัวแปรอิสระที่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 95 มีจำนวน 2 ตัวแปร ได้แก่ ตัวแปรอิสระราคาในการท่องเที่ยวของประเทศไทยในปีที่ i ซึ่งมีค่าสถิติ T ประมาณ 2.68 มีความสัมพันธ์เป็นลบ และมีค่าความยืดหยุ่นประมาณ 0.18 และตัวแปรอิสระราคาในการท่องเที่ยวของประเศมาเลเซียในปีที่ i ซึ่งมีค่าสถิติ T ประมาณ 3.42 มีความสัมพันธ์เป็นบวก และมีค่าความยืดหยุ่นประมาณ 0.23

นอกจากนี้ มีตัวแปรอิสระที่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 90 จำนวน 1 ตัวแปร ได้แก่ ตัวแปรอิสระราคาในการท่องเที่ยวของประเทศไทยในปีที่ $i-1$ ซึ่งมีค่าสถิติ T ประมาณ 2.14 มีความสัมพันธ์เป็นลบ และมีค่าความยืดหยุ่นประมาณ 0.14

แบบจำลองอุปสงค์การท่องเที่ยวระหว่างประเทศของนักท่องเที่ยวสัญชาติญี่ปุ่น

ในกรณีของแบบจำลองอุปสงค์การท่องเที่ยวระหว่างประเทศของนักท่องเที่ยวสัญชาติญี่ปุ่น พบว่า แบบจำลองที่สร้างขึ้นจากวิธีถดถอยเชิงซ้อนนั้น สามารถอธิบายอุปสงค์การท่องเที่ยวระหว่างประเทศได้ประมาณร้อยละ 89.30 โดยมีค่าสถิติ F ประมาณ 50.08 และมีตัวแปรอิสระเพียง 2 ตัวเท่านั้นที่มีนัยสำคัญทางสถิติ โดยทั้ง 2 ตัวแปรดังกล่าวได้มีนัยสำคัญที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 99 ได้แก่ ตัวแปรอิสระราคาในการท่องเที่ยวของประเทศไทยในปีที่ i ซึ่งมีค่าสถิติ T ประมาณ 5.89 มีความสัมพันธ์เป็นลบ และมีค่าความยืดหยุ่นประมาณ 1 และตัวแปรอิสระรายได้ต่อหัวแท้จริงของนักท่องเที่ยวในปีที่ i ซึ่งมีค่าสถิติ T ประมาณ 4.71 มีความสัมพันธ์เป็นบวก และมีค่าความยืดหยุ่นประมาณ 4.29

ข้อเสนอแนะ

ในการศึกษาครั้งนี้ ได้แยกข้อเสนอแนะออกเป็น 2 ประเด็น ได้แก่ ประเด็นที่ 1 คือข้อเสนอแนะจากการศึกษา ซึ่งจะเป็ผลสรุปหรือเป็นแนวทางในการปฏิบัติที่สืบเนื่องมาจากผลของการศึกษาในครั้งนี้ และประเด็นที่ 2 คือข้อเสนอแนะในการศึกษาครั้งต่อไป โดยทั้ง 2 ประเด็นดังกล่าวมีเนื้อหาดังต่อไปนี้คือ

ข้อเสนอแนะจากการศึกษา

1. จากค่าความยืดหยุ่นของราคาในการท่องเที่ยวในประเทศไทย ของนักท่องเที่ยวจากประเทศเยอรมนีซึ่งมีค่าน้อยกว่า 1 และค่าความยืดหยุ่นของราคาในการท่องเที่ยวในประเทศไทย ของนักท่องเที่ยวจากประเทศญี่ปุ่นซึ่งมีค่าใกล้เคียง 1 สามารถสรุปได้ว่าการท่องเที่ยวในประเทศไทยมีลักษณะเป็นสินค้าจำเป็นสำหรับนักท่องเที่ยวชาวเยอรมัน โดยที่เมื่อประเทศไทยมีการขึ้นราคาในการท่องเที่ยวภายในประเทศเพิ่มขึ้นร้อยละ 1 ในขณะที่ปัจจัยกำหนดอุปสงค์อื่นๆ คงที่ จะพบว่านักท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวจากประเทศเยอรมนีมีการลดปริมาณการท่องเที่ยวลงเพียงร้อยละ 0.18 เท่านั้น ซึ่งเมื่อพิจารณาทางด้านรายรับรวมจากการท่องเที่ยวจากนักท่องเที่ยวสัญชาตินี้จะพบว่ารายรับรวมได้มีปริมาณเพิ่มมากขึ้น ในขณะที่การเพิ่มขึ้นของระดับราคาดังกล่าวได้ส่งผลให้นักท่องเที่ยวชาวญี่ปุ่นมีการลดปริมาณการท่องเที่ยวลงประมาณร้อยละ 1 เท่ากัน โดยที่รายรับรวมจากการท่องเที่ยวระหว่างประเทศของนักท่องเที่ยวสัญชาตินี้จึงไม่เปลี่ยนแปลง ดังนั้นหากปัจจัยอื่นๆ คงที่ ประเทศไทยจึงควรมีการขึ้นระดับราคาการท่องเที่ยวภายในประเทศเนื่องจากการขึ้นราคาดังกล่าวจะส่งผลให้ประเทศไทยมีรายรับจากการท่องเที่ยวเพิ่มมากขึ้น โดยรายรับที่เพิ่มขึ้นจะได้อาจมาจากการท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวชาวเยอรมัน

2. ในกรณีของอุปสงค์ของนักท่องเที่ยวจากประเทศเยอรมนี พบว่าอุปสงค์การท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวในกลุ่มนี้ถูกกำหนดจากราคาในการท่องเที่ยวทั้งในประเทศไทยและในประเทศมาเลเซีย โดยที่ค่าความยืดหยุ่นของราคาของประเทศมาเลเซียมีค่าเป็นบวก หมายความว่าสำหรับนักท่องเที่ยวในกลุ่มนี้การท่องเที่ยวระหว่างประเทศในประเทศไทยและประเทศมาเลเซียสามารถทดแทนกันได้ และเมื่อพิจารณาจากค่าความยืดหยุ่นของราคาการท่องเที่ยวของประเทศไทยเปรียบเทียบกับค่าความยืดหยุ่นทางด้านราคาการท่องเที่ยวของประเทศมาเลเซียในทั้ง 2 ช่วงเวลาจะพบว่าราคาการท่องเที่ยวในประเทศไทยมีค่าความยืดหยุ่นที่ต่ำกว่าราคาการท่องเที่ยวในประเทศมาเลเซียในทั้ง 2 ช่วงเวลา หมายความว่า ถ้าประเทศไทยมีการแข่งขันทางด้านราคาการท่องเที่ยวกับประเทศมาเลเซียแล้ว จะเกิดผลเสียต่อการท่องเที่ยวของประเทศไทยมากกว่าที่จะสามารถเพิ่มปริมาณการท่องเที่ยวในประเทศไทยได้ เช่น เมื่อประเทศไทยและประเทศมาเลเซียมีการลดราคาการท่องเที่ยวลงร้อยละ 1 เท่ากันในช่วงระยะเวลาเดียวกันโดยที่ปัจจัยอื่นๆ คงที่ จะพบว่า การลดราคาการท่องเที่ยวของประเทศไทยทำให้นักท่องเที่ยวสัญชาติเยอรมันมีอุปสงค์การท่องเที่ยวเพิ่มขึ้นร้อยละ 0.18 ในขณะที่การลดราคาการท่องเที่ยวของประเทศมาเลเซียจะทำให้อุปสงค์การท่องเที่ยวในประเทศไทยของนักท่องเที่ยวจากประเทศเยอรมนีลดลงร้อยละ 0.53 ซึ่งโดยรวมแล้วพบว่าอุปสงค์การท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวกลุ่มนี้ได้มีปริมาณลดลงร้อยละ 0.35 ดังนั้นในกรณีของนัก

ท่องเที่ยวจากประเทศเยอรมนีนั้น ประเทศไทยไม่สามารถแข่งขันทางด้านราคาการท่องเที่ยวกับประเทศมาเลเซียได้ แต่ประเทศไทยสามารถทำการแข่งขันทางการท่องเที่ยวได้โดยการจัดเทศกาลปีการส่งเสริมการท่องเที่ยวอย่างเป็นทางการได้ เนื่องจากการจัดเทศกาลปีการส่งเสริมการท่องเที่ยวมีส่วนในการกำหนดอุปสงค์การท่องเที่ยวนักท่องเที่ยวสัญชาตินี้ ดังนั้นประเทศไทยควรรหาโอกาสในการจัดการส่งเสริมการท่องเที่ยวระหว่างประเทศอย่างเป็นทางการอย่างเช่น เทศกาล Visit Thailand Year ในปี พ.ศ. 2530 หรือเทศกาล Amazing Thailand ในปี พ.ศ. 2541-2542 เป็นต้น

3. ในกรณีของอุปสงค์ของนักท่องเที่ยวจากประเทศญี่ปุ่น พบว่าอุปสงค์การท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวในกลุ่มนี้ไม่ถูกกำหนดจากราคาการท่องเที่ยวของประเทศมาเลเซียเลยทั้งในปีที่ i และในปีที่ $i-1$ ดังนั้นการท่องเที่ยวระหว่างประเทศในประเทศไทยกับในประเทศมาเลเซียจึงไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกันและไม่สามารถทดแทนกันได้เลย ดังนั้นการลดราคาการท่องเที่ยวของประเทศมาเลเซียจึงไม่มีผลกระทบต่อจำนวนอุปสงค์การท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวในกลุ่มนี้ สำหรับในเรื่องของการส่งเสริมการท่องเที่ยวกับนักท่องเที่ยวในกลุ่มนี้ จะพบว่าไม่สามารถทำการส่งเสริมการท่องเที่ยวโดยการลดระดับราคาได้เช่นกัน เนื่องจากค่าความยืดหยุ่นของราคาการท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวกลุ่มนี้มีค่าใกล้เคียง 1 มาก ซึ่งเมื่อประเทศไทยมีการลดราคาการท่องเที่ยวลงร้อยละ 1 อุปสงค์การท่องเที่ยวจะเพิ่มขึ้นร้อยละ 1 เช่นกัน ซึ่งไม่มีผลต่อการเพิ่มรายรับรวมจากการท่องเที่ยว นอกจากนี้ประเทศไทยยังไม่สามารถทำการส่งเสริมการท่องเที่ยวโดยการจัดเทศกาลปีการส่งเสริมการท่องเที่ยวในประเทศไทยอย่างเป็นทางการอย่างเช่น โครงการ Visit Thailand Year 1987 หรือ Amazing Thailand 1998-1999 เป็นต้น เนื่องจากตัวแปรดังกล่าวไม่มีส่วนในการกำหนดอุปสงค์การท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวในสัญชาตินี้ ดังนั้นการส่งเสริมการท่องเที่ยวสำหรับนักท่องเที่ยวในกลุ่มนี้จึงควรเป็นการส่งเสริมในลักษณะของการท่องเที่ยวโดยมีวัตถุประสงค์เฉพาะด้าน อย่างเช่น การส่งเสริมการท่องเที่ยวทางด้านกีฬา การส่งเสริมการท่องเที่ยวทางสุขภาพ การส่งเสริมการท่องเที่ยวระยะยาว หรือการส่งเสริมการท่องเที่ยวทางด้านวัฒนธรรมอื่นๆ เป็นต้น นอกจากนี้ยังสามารถทำการส่งเสริมการท่องเที่ยวสำหรับนักท่องเที่ยวในกลุ่มนี้โดยการเจาะกลุ่มเป้าหมายได้ เช่นการส่งเสริมการท่องเที่ยวระยะยาวสามารถนักท่องเที่ยวที่มีอายุ 50 ปีขึ้นไป เป็นต้น เนื่องจากนักท่องเที่ยวในกลุ่มนี้เป็นผู้ที่มีรายได้และมีเวลาเพื่อการท่องเที่ยวในระยะยาวได้

4. ในเรื่องของการจัดสรรงบประมาณการส่งเสริมการท่องเที่ยวของประเทศไทยในต่างประเทศนั้น ประเทศไทยควรมีการทบทวนการจัดสรรงบดังกล่าว เนื่องจากปัจจัยทางด้านงบประมาณนี้ไม่มีส่วนในการกำหนดอุปสงค์การท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวจากทั้ง 2 ประเทศเลย

ดังนั้นประเทศไทยจึงควรมีการทบทวนการใช้จ่ายทางด้านงบประมาณเพื่อการส่งเสริมการท่องเที่ยวหรืออาจจะมีการเปลี่ยนแปลงรูปแบบของการใช้จ่ายให้เหมาะสมต่อไป

5. จากบทที่ 3 ซึ่งได้อธิบายถึงสภาพการท่องเที่ยวระหว่างประเทศโดยทั่วไปของประเทศไทย มาเลเซียและประเทศไทย พบว่าประเทศมาเลเซียมีการพึ่งพิงทางด้านการท่องเที่ยวระหว่างประเทศจากนักท่องเที่ยวชาวสิงคโปร์เป็นอย่างมาก โดยประเทศมาเลเซียได้รับจำนวนนักท่องเที่ยวและปริมาณรายรับจากการท่องเที่ยวโดยเฉลี่ยต่อปีเฉพาะที่มาจากประเทศสิงคโปร์ได้มีปริมาณมากถึงประมาณร้อยละ 50 จากจำนวนนักท่องเที่ยวและปริมาณรายรับจากการท่องเที่ยวรวมทั้งหมดที่ประเทศมาเลเซียได้รับ ซึ่งเฉพาะทางด้านรายรับโดยเฉลี่ยต่อปีนั้น มีปริมาณสูงถึงร้อยละ 2 ของผลิตภัณฑ์มวลรวมประชาชาติ ดังนั้นถ้าประเทศสิงคโปร์เกิดปัญหาเศรษฐกิจตกต่ำ หรือเกิดปัญหาอื่นๆ ที่ส่งผลให้นักท่องเที่ยวชาวสิงคโปร์ไม่สามารถมาท่องเที่ยวในประเทศมาเลเซียได้ ประเทศมาเลเซียจะขาดรายรับทางการท่องเที่ยวในปริมาณมหาศาลซึ่งจะส่งผลต่อเศรษฐกิจโดยรวมของประเทศไทยได้ แต่ในกรณีของประเทศไทยนั้น โครงสร้างการท่องเที่ยวของประเทศไทยทั้งทางด้านจำนวนนักท่องเที่ยวจำแนกตามประเทศ หรือทางด้านปริมาณรายรับจากการท่องเที่ยวจำแนกตามประเทศ พบว่า โครงสร้างดังกล่าวยังไม่มีการพึ่งพิงประเทศหนึ่งประเทศใดโดยเฉพาะ ดังนั้นประเทศไทยจึงควรพยายามรักษาโครงสร้างการท่องเที่ยวดังกล่าวไม่ให้เกิดการพึ่งพิงการท่องเที่ยวจากประเทศหนึ่งประเทศใดโดยเฉพาะดังที่เป็นอยู่ในปัจจุบัน

ข้อเสนอแนะในการศึกษาครั้งต่อไป

1. ในการศึกษาครั้งนี้ได้สร้างแบบจำลองอุปสงค์การท่องเที่ยวระหว่างประเทศจากข้อมูลทัศนคติและปรับให้ตัวแปรอิสระเป็นตัวแปรแท้จริง ดังนั้นการศึกษาครั้งต่อไปควรหารูปแบบของการสร้างแบบจำลองในรูปแบบใหม่ เช่น สร้างแบบจำลองจากข้อมูลปฐมภูมิ (โดยอาจจะพัฒนาจากแบบจำลองอุปสงค์การท่องเที่ยวของคุณขวัญฤทัย บุญยะเสนาซึ่งได้นำเสนอในบทที่ 2) เป็นต้น

2. ในการศึกษาครั้งนี้ แม้ว่าจะมีการพิจารณาตัวแปรอิสระมากถึง 10 ตัวแปร แต่มีการพิจารณาตัวแปรในเชิงคุณภาพเพียงแค่ 1 ตัวแปรเท่านั้น คือ ตัวแปรหุ่นการจัดเทศกาลปีส่งเสริมการท่องเที่ยวของประเทศไทย ดังนั้นจึงควรมีการพิจารณาศึกษาตัวแปรเชิงคุณภาพอื่นๆ มากกว่านี้

3. ในการศึกษาครั้งต่อไปควรมีการขยายขอบเขตของศึกษาให้กว้างมากยิ่งขึ้น โดยสามารถขยายขอบเขตได้ดังต่อไปนี้คือ

3.1 ควรมีการศึกษาอุปสงค์การท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวในรายประเทศที่น่าสนใจอื่นๆ นอกเหนือจากประเทศเยอรมนีและประเทศญี่ปุ่น เช่น ประเทศมาเลเซียที่มีจำนวนนักท่องเที่ยวในประเทศไทยมากที่สุด หรือประเทศจีนที่มีจำนวนการท่องเที่ยวในประเทศไทยที่เพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็วที่สุด เป็นต้น

3.2 อุปสงค์การท่องเที่ยวระหว่างประเทศของการศึกษาในครั้งนี้ ได้ให้ความหมายของอุปสงค์ในแง่ของจำนวนวันพักทั้งหมดที่นักท่องเที่ยวมีการพักในประเทศไทย ซึ่งไม่ได้ให้ความสนใจกับปริมาณรายรับจากการท่องเที่ยวมากนัก ซึ่งบางครั้งการที่นักท่องเที่ยวมีจำนวนวันพักมากขึ้น อาจไม่ได้ส่งผลให้รายรับจากการท่องเที่ยวจากนักท่องเที่ยวในครั้งนั้นมีจำนวนมากขึ้น ดังนั้นจึงควรมีการศึกษาอุปสงค์การท่องเที่ยวในแง่มุมอื่นๆ ที่จะสะท้อนทางด้านรายรับจากการท่องเที่ยวได้ดียิ่งขึ้น

3.3 ถ้าหากในการศึกษาครั้งต่อไป ได้มีการสร้างแบบจำลองอุปสงค์การท่องเที่ยวด้วยวิธีกำลังสองน้อยสุดและวิธีการวิเคราะห์ความถดถอยเชิงซ้อนแล้ว ควรมีการขยายขอบเขตของเวลาการศึกษาให้มากขึ้น เนื่องจากในการศึกษาในครั้งนี้ ได้กำหนดขอบเขตของการศึกษาเพียงแค่ 15 ปี เท่านั้น นับจากปี พ.ศ. 2530-2544 โดยในการศึกษาในระยะยาว การใช้จำขบประมาณในการส่งเสริมการท่องเที่ยวระหว่างประเทศของประเทศไทยในต่างประเทศอาจจะมีนัยสำคัญทางสถิติได้

4. ในการพิจารณาให้ประเทศมาเลเซียเป็นประเทศคู่แข่งทางการท่องเที่ยวที่สำคัญของประเทศไทย โดยพิจารณาเพียงแค่ความสัมพันธ์ระหว่างราคาในการท่องเที่ยวของประเทศมาเลเซียกับอุปสงค์การท่องเที่ยวของประเทศไทย เป็นการพิจารณาที่น้อยเกินไป ควรมีการพิจารณาทางด้านอื่นที่นอกเหนือจากทางด้านราคา เช่น ศึกษาระบบประมาณที่ประเทศมาเลเซียมีการจัดสรรเพื่อการส่งเสริมการท่องเที่ยวในระหว่างประเทศ เป็นต้น หรืออาจจะพิจารณาเฉพาะประเด็นทางการแข่งขันที่ชัดเจนยิ่งขึ้นก็ได้ โดยอาศัยทฤษฎีระบบเพชร (Diamond Factor Theory) เป็นหลักในการพิจารณา

เอกสารอ้างอิง

- ขวัญฤทัย บุญยะเสนา. 2544. การวิเคราะห์อุปสงค์การท่องเที่ยวเชิงนิเวศในอำเภออัมพวา จังหวัดตาก. เชียงใหม่ : วิทยานิพนธ์ปริญญาโท, มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- จารุบุญฉวี ปาณานนท์. 2545. “ตลาดต่างประเทศ: ช่องโอกาสสำหรับตลาดการท่องเที่ยวญี่ปุ่น”. ธุรกิจท่องเที่ยว. 15(กุมภาพันธ์): 7-9
- จุฑาทพร สุรเชษฐ์คมสัน. 2532. อุปสงค์การท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ต. กรุงเทพฯ : วิทยานิพนธ์ปริญญาโท, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- นราทิพย์ ชูดวงศ์. 2537. ทฤษฎีเศรษฐศาสตร์จุลภาค. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- พรเพ็ญ สานดีสุทธิกุล. 2542. ผลทางด้านเศรษฐกิจของการใช้จ่ายของนักท่องเที่ยวในประเทศไทย: ศึกษากรณีนักท่องเที่ยวระหว่างประเทศปี พ.ศ. 2539. กรุงเทพฯ : วิทยานิพนธ์ปริญญาโท, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- พิศมัย จารุจิตติพันธ์. 2536ก. “การจ้างงานที่เกิดจากการท่องเที่ยว”. สังคมศาสตร์มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ (พิมพ์เนื่องในวันสถาปนาคณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ 22 สิงหาคม พ.ศ.2536). คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- พิศมัย จารุจิตติพันธ์. 2536ข. ผลกระทบของการพัฒนาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวต่อเศรษฐกิจและการศึกษาในเกาะสมุย. กรุงเทพฯ : วิทยานิพนธ์ปริญญาเอก, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- รุ่ง กาญจนวิโรจน์. 2543. “แนวโน้มการท่องเที่ยวในศตวรรษที่ 21”. อุตสาหกรรมท่องเที่ยว. 19(มกราคม-มีนาคม): 4-7
- วันรักษ์ มีงมณีนากิน. 2544. หลักเศรษฐศาสตร์จุลภาค. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช.

- วิโชค อ่างมณี. 2532. อุปสงค์การท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวระหว่างประเทศในประเทศไทย.
กรุงเทพฯ : วิทยานิพนธ์ปริญญาโท, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- วีระพล วงษ์ประเสริฐ. 2536. การวิเคราะห์อุปสงค์การท่องเที่ยวและค่าใช้จ่ายของนักท่องเที่ยวระหว่างประเทศในประเทศไทย. กรุงเทพฯ : วิทยานิพนธ์ปริญญาโท,
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ศรัณยา ศรีรัตนะ. 2535. การศึกษาปัจจัยที่กำหนดพฤติกรรมการใช้จ่ายและระยะเวลาพำนักของนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศ. กรุงเทพฯ : วิทยานิพนธ์ปริญญาโท,
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สิรินาด นุชชัยเหล็ก. 2541. การศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อการตัดสินใจของนักท่องเที่ยวต่างชาติในจังหวัดเชียงใหม่และจังหวัดภูเก็ต. กรุงเทพฯ : วิทยานิพนธ์ปริญญาโท,
มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- สุโขทัยธรรมมาราช, มหาวิทยาลัย. ทฤษฎีเศรษฐศาสตร์จุลภาคหน่วยที่ 11-15. บัณฑิตศึกษา
สาขาวิชาเศรษฐศาสตร์.
- สุภาพรรณ ขวัญศรีวงศ์. 2535. ผลกระทบทางเศรษฐกิจต่ออุตสาหกรรมท่องเที่ยวของประเทศไทยจากวิกฤติการณ์อ่าวเปอร์เซีย : ศึกษาเฉพาะกรณีของนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศ.
กรุงเทพฯ : วิทยานิพนธ์ปริญญาโท, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- CEIC Data Company Limited. 2002a. Malaysia Average Length of Stay. (Mimeographed)
- CEIC Data Company Limited. 2002b. Malaysia Tourist Arrival By Country. (Mimeographed)
- CEIC Data Company Limited. 2002c. Malaysia Visitor Receipt. (Mimeographed)
- Gallet, C. A. and B. M. Braun. 2001. "Gradual Switching Regression Estimates of Tourism Demand". Annals of Tourism Research, 28(2): 503-507

International Monetary Fund. 1990-2001. International Financial Statistics.

Suvilehto, K. and P. Borg. 2001. "Russian Tourists Visiting Finland". Annals of Tourism Research. 28(2): 500-503

Nicholson, W. E. 1997. Intermediate Microeconomics and Its Application. Seventh Edition. United States of America.

Nicholson, W. E. 1998. Microeconomic Theory: Basic Principles and Extensions. Seventh Edition. United States of America.

Tourism Authority of Thailand. 1987-2002. Annual Statistical Report on Tourism of Thailand. Bangkok.

United Nations. 1988-2001. Statistical Yearbook for Asia and the Pacific. Economic and Social Commission for Asia and the Pacific.

Varian, H. R. 1999. Intermediate Microeconomics. Fifth edition. New York: W. W. Norton & Company inc.

World Bank. 2002. World Development Indicators. [CD-ROM]. Washington DC, World Bank.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก

ตารางผนวก

ตารางผนวกที่ 1 จำนวนนักท่องเที่ยวระหว่างประเทศในประเทศสำคัญของภูมิภาคเอเชีย
ตะวันออกเฉียงใต้ และอัตราการเปลี่ยนแปลง ระหว่างปี พ.ศ. 2533-2543

ปี	ประเทศมาเลเซีย		ประเทศไทย		ประเทศสิงคโปร์	
	จำนวน นักท่องเที่ยว (คน)	อัตราการ เปลี่ยนแปลง (ร้อยละ)	จำนวน นักท่องเที่ยว (คน)	อัตราการ เปลี่ยนแปลง (ร้อยละ)	จำนวน นักท่องเที่ยว (คน)	อัตราการ เปลี่ยนแปลง (ร้อยละ)
2533	7,445,908	-	5,298,860	-	5,313,223	-
2534	5,847,213	-21.47	5,086,899	-4.00	5,414,651	1.91
2535	6,016,209	2.89	5,136,443	0.97	5,989,940	10.62
2536	6,503,860	8.11	5,760,533	12.15	6,425,778	7.28
2537	7,197,229	10.66	6,166,496	7.05	6,898,951	7.36
2538	7,468,749	3.77	6,951,566	12.73	7,136,538	3.44
2539	7,138,452	-4.42	7,192,145	3.46	7,292,366	2.18
2540	6,210,921	-12.99	7,211,345	0.27	7,197,871	-1.30
2541	5,550,748	-10.63	7,764,930	7.68	6,242,152	-13.28
2542	7,931,149	42.88	8,580,332	10.50	6,958,201	11.47
2543	10,221,582	28.88	9,578,826	11.64	7,690,257	10.52
เฉลี่ย	7,048,365	4.77	6,793,489	6.24	6,596,357	4.02

ตารางผนวกที่ 1 (ต่อ)

ปี	ประเทศอินโดนีเซีย		ประเทศฟิลิปปินส์		ประเทศเวียดนาม	
	จำนวน นักท่องเที่ยว (คน)	อัตราการ เปลี่ยนแปลง (ร้อยละ)	จำนวน นักท่องเที่ยว (คน)	อัตราการ เปลี่ยนแปลง (ร้อยละ)	จำนวน นักท่องเที่ยว (คน)	อัตราการ เปลี่ยนแปลง (ร้อยละ)
2533	2,177,566	-	1,024,520	-	250,000	-
2534	2,569,870	18.02	951,365	-7.14	300,000	20.00
2535	3,064,161	19.23	1,143,952	20.24	440,000	46.67
2536	3,403,138	11.06	1,372,124	19.95	669,862	52.24
2537	4,006,312	17.72	1,573,821	14.70	1,222,623	82.52
2538	4,324,229	7.94	1,760,163	11.84	1,351,296	10.52
2539	5,034,472	16.42	2,049,367	16.43	1,607,155	18.93
2540	5,185,243	2.99	2,222,523	8.45	1,715,637	6.75
2541	4,606,416	-11.16	2,149,357	-3.29	1,520,128	-11.40
2542	4,727,520	2.63	2,170,514	0.98	1,781,754	17.21
2543	5,064,217	7.12	1,992,169	-8.22	2,140,100	20.11
เฉลี่ย	4,014,831	9.20	1,673,625	7.39	1,274,856	26.36

ที่มา: CEIC Data Company Limited, 2002b และ Tourism Authority of Thailand, 2002

ตารางผนวกที่ 2 จำนวนนักท่องเที่ยวระหว่างประเทศโดยเปรียบเทียบระหว่างประเทศไทยกับ
ประเทศสิงคโปร์ ระหว่างปี พ.ศ. 2533-2543

ปี	นักท่องเที่ยวใน ประเทศไทย (คน)	นักท่องเที่ยวใน ประเทศสิงคโปร์ (คน)	สัดส่วน
2533	5,298,860	5,313,223	0.9973
2534	5,086,899	5,414,651	0.9395
2535	5,136,443	5,989,940	0.8575
2536	5,760,533	6,425,778	0.8965
2537	6,166,496	6,898,951	0.8938
2538	6,951,566	7,136,538	0.9741
2539	7,192,145	7,292,366	0.9863
2540	7,211,345	7,197,871	1.0019
2541	7,764,930	6,242,152	1.2440
2542	8,580,332	6,958,201	1.2331
2543	9,578,826	7,690,257	1.2456
เฉลี่ย	6,793,489	6,596,357	1.0299

ที่มา: ตารางที่ผนวกที่ 1 และ Tourism Authority of Thailand, 2002

ตารางผนวกที่ 3 จำนวนนักท่องเที่ยวระหว่างประเทศในประเทศไทยในช่วง ปี พ.ศ. 2525-2544

ปี	จำนวนนักท่องเที่ยว (คน)	อัตราการเปลี่ยนแปลง (ร้อยละ)	หมายเหตุ
2525	2,218,429	-	-รายได้จากการท่องเที่ยวเป็นอันดับหนึ่ง
2526	2,191,003	-1.24	-ภาวะเศรษฐกิจโลกถดถอย : นักท่องเที่ยวลดลงครั้งที่ 2
2527	2,346,706	7.11	
2528	2,438,270	3.90	
2529	2,818,092	15.58	
2530	3,482,958	23.59	-ปีการส่งเสริมการท่องเที่ยวไทย : นักท่องเที่ยวถึง 3 ล้านคน
2531	4,230,737	21.47	
2532	4,809,508	13.68	
2533	5,298,860	10.17	-นักท่องเที่ยวถึง 5 ล้านคน
2534	5,086,899	-4.00	-สงครามอ่าวเปอร์เซีย
2535	5,136,443	0.97	
2536	5,760,533	12.15	
2537	6,166,496	7.05	-นักท่องเที่ยวถึง 6 ล้านคน
2538	6,951,566	12.73	
2539	7,192,145	3.46	
2540	7,211,345	0.41	
2541	7,764,930	7.53	-ปีการส่งเสริมการท่องเที่ยวไทยครั้งที่ 2
2542	8,580,322	10.50	โครงการ Amazing Thailand Year 1998-1999
2543	9,508,623	10.82	
2544	10,061,950	5.82	-นักท่องเที่ยวถึง 10 ล้านคน

ที่มา : Tourism Authority of Thailand, 2002

ตารางผนวกที่ 4 จำนวนนักท่องเที่ยวระหว่างประเทศโดยเฉลี่ยช่วงเวลาระหว่างปี พ.ศ. 2533-2544
และอัตราส่วนต่อจำนวนนักท่องเที่ยวรวมทั้งหมดจำแนกตามภูมิภาคของโลก

ภูมิภาคของโลก	จำนวนนักท่องเที่ยว (คน)	อัตราส่วน (ร้อยละ)	อันดับที่ของภูมิภาค
เอเชียตะวันออก	4,243,498	60.10	1
ยุโรป	1,645,889	23.31	2
อเมริกา	422,082	5.98	3
เอเชียใต้	272,244	3.86	5
โอเชียเนีย	289,548	4.10	4
ตะวันออกกลาง	132,965	1.88	6
แอฟริกา	54,511	0.77	7
รวม	7,060,737	100.00	-

ที่มา: Tourism Authority of Thailand, 2002 และจากการคำนวณ

ตารางผนวกที่ 5 จำนวนนักท่องเที่ยวระหว่างประเทศโดยเฉลี่ยในช่วงระหว่างปี พ.ศ. 2533-2544
จำแนกตามประเทศนักท่องเที่ยวจากภูมิภาคต่างๆ ทั่วโลกที่ประเทศไทยได้รับ

ประเทศ	จำนวนนักท่องเที่ยว (คน)	อัตราส่วน (ร้อยละ)	ลำดับที่ในภูมิภาค
<u>เอเชียตะวันออก</u>			
มาเลเซีย	960,799	13.31	1
ญี่ปุ่น	866,756	12.00	2
ไต้หวัน	515,334	7.14	3
สิงคโปร์	478,851	6.63	4
จีน	431,011	5.97	5
ฮ่องกง	398,398	5.52	6
เกาหลี	356,426	4.94	7
อินโดนีเซีย	91,777	1.27	8
ฟิลิปปินส์	75,394	1.04	9
<u>ยุโรป</u>			
เยอรมนี	345,299	4.78	1
สหราชอาณาจักร	326,104	4.52	2
ฝรั่งเศส	211,026	2.92	3
อิตาลี	119,132	1.65	4
สวีเดน	115,936	1.61	5
สวิตเซอร์แลนด์	101,617	1.41	6
เนเธอร์แลนด์	90,322	1.25	7
เดนมาร์ก	52,330	0.72	8
เบลเยียม	42,465	0.59	9
ออสเตรีย	40,520	0.56	10
สเปน	36,878	0.51	11
นอร์เวย์	36,250	0.50	12
ฟินแลนด์	34,577	0.48	13

ตารางผนวกที่ 5 (ต่อ)

ประเทศ	จำนวนนักท่องเที่ยว (คน)	อัตราส่วน (ร้อยละ)	ลำดับที่ในภูมิภาค
<u>อเมริกา</u>			
สหรัฐอเมริกา	339,706	4.70	1
แคนาดา	66,748	0.92	2
<u>โอเชียเนีย</u>			
ออสเตรเลีย	249,853	3.46	1
นิวซีแลนด์	36,830	0.51	2
<u>เอเชียใต้</u>			
อินเดีย	139,746	1.94	1
ปากีสถาน	46,537	0.64	2
บังกลาเทศ	40,542	0.56	3
ศรีลังกา	23,104	0.32	4
<u>ตะวันออกกลาง</u>			
อิสราเอล	48,818	0.68	1
อาหรับเอมิเรตส์	21,688	0.30	2
ซาอุดีอาระเบีย	11,133	0.15	3
<u>แอฟริกา</u>			
แอฟริกาใต้	27,153	0.38	1
รวมทั้งหมด	7,221,024	100	

ที่มา: Tourism Authority of Thailand, 2002 และจากการคำนวณ

ตารางผนวกที่ 6 จำนวนนักท่องเที่ยวระหว่างประเทศจำแนกตามสัญชาติสำคัญในภูมิภาคเอเชีย
ที่ประเทศไทยได้รับในช่วงเวลาระหว่าง ปี พ.ศ. 2533-2544

(หน่วย: คน)

ปี	มาเลเซีย	ญี่ปุ่น	ไต้หวัน	สิงคโปร์	จีน	เกาหลี	ฟิลิปปินส์
2533	751,569	652,299	503,156	335,679	60,810	147,655	49,554
2534	808,443	559,501	453,864	320,064	75,052	179,543	45,285
2535	729,453	569,744	407,293	324,312	128,948	203,877	49,322
2536	829,661	581,809	524,694	364,387	261,739	271,256	53,378
2537	898,800	691,705	448,162	386,851	257,455	368,370	55,796
2538	1,077,005	814,706	492,189	430,824	375,564	456,228	69,046
2539	1,056,172	934,111	447,124	437,103	456,912	488,669	77,732
2540	1,046,029	965,454	448,280	492,089	439,795	411,087	76,727
2541	918,071	986,264	457,360	586,113	571,061	202,841	78,181
2542	991,060	1,064,539	557,629	604,867	775,626	338,039	87,326
2543	1,054,469	1,197,931	707,305	655,767	704,080	447,798	106,724
2544	1,159,630	1,168,548	724,769	664,980	694,886	552,977	129,818
เฉลี่ย	943,364	848,884	514,319	466,920	400,161	339,028	73,241

ที่มา: Tourism Authority of Thailand, 2002

ตารางผนวกที่ 7 จำนวนนักท่องเที่ยวระหว่างประเทศจำแนกตามสัญชาติสำคัญในภูมิภาคยุโรป
ที่ประเทศไทยได้รับในช่วงเวลาระหว่าง ปี พ.ศ. 2533-2544

(หน่วย: คน)

ปี	เยอรมนี	สหราชอาณาจักร	ฝรั่งเศส	นอร์เวย์	สวีเดน
2533	243,123	227,875	194,414	14,508	81,051
2534	257,031	197,608	172,945	14,691	81,310
2535	275,506	236,468	193,087	16,535	83,925
2536	320,186	249,980	202,170	21,022	92,072
2537	353,237	268,040	219,507	23,825	98,256
2538	365,812	274,366	197,713	25,249	103,276
2539	353,677	286,889	205,466	27,172	110,459
2540	342,329	287,664	202,643	31,868	97,253
2541	378,566	375,912	223,495	45,986	110,057
2542	375,345	425,688	227,219	55,062	108,632
2543	378,562	476,387	239,532	64,550	112,035
2544	398,034	517,974	237,511	72,785	120,507
เฉลี่ย	336,784	318,738	209,642	34,438	99,903

ที่มา: Tourism Authority of Thailand, 2002

ตารางผนวกที่ 8 จำนวนวันพำนักต่อคนของนักท่องเที่ยวระหว่างประเทศโดยเฉลี่ย
จำแนกตามภูมิภาคต่างๆ ของโลกที่เข้ามาพำนักในประเทศไทย

ภูมิภาค	จำนวนวันพำนัก (วัน)	ลำดับที่
เอเชียตะวันออก	5.29	7
ยุโรป	12.62	1
อเมริกา	9.03	5
เอเชียใต้	10.66	2
โอเชียเนีย	9.06	4
ตะวันออกกลาง	9.29	3
แอฟริกา	8.41	6
รวม	7.65	

ที่มา: Tourism Authority of Thailand, 2002 และจากการคำนวณ

ตารางผนวกที่ 9 จำนวนวันพำนักต่อคน โดยเฉลี่ยจากช่วงระยะเวลาระหว่างปี พ.ศ. 2534-2544 ของนักท่องเที่ยวระหว่างประเทศจำแนกตามประเทศนักท่องเที่ยวจากภูมิภาคต่างๆ ทั่วโลกที่ประเทศไทยได้รับ

ประเทศ	จำนวนวันพำนัก (วัน)	ลำดับที่ในภูมิภาค
<u>เอเชียตะวันออก</u>		
มาเลเซีย	3.51	9
ญี่ปุ่น	5.96	4
ไต้หวัน	6.40	2
สิงคโปร์	4.61	7
จีน	7.85	1
ฮ่องกง	5.22	5
เกาหลี	4.55	8
อินโดนีเซีย	5.07	6
ฟิลิปปินส์	6.39	3
<u>ยุโรป</u>		
เยอรมนี	14.36	1
สหราชอาณาจักร	12.47	8
ฝรั่งเศส	11.46	11
อิตาลี	10.77	12
สวีเดน	13.09	7
สวิตเซอร์แลนด์	13.63	3
เนเธอร์แลนด์	13.44	4
เดนมาร์ก	13.11	6
เบลเยียม	13.34	5
ออสเตรเลีย	13.94	2
สเปน	9.87	13
นอร์เวย์	12.32	9
ฟินแลนด์	11.78	10

ตารางผนวกที่ 9 (ต่อ)

ประเทศ	จำนวนวันพำนัก (วัน)	ลำดับที่ในภูมิภาค
<u>อเมริกา</u>		
สหรัฐอเมริกา	8.98	2
แคนาดา	10.09	1
<u>โอเชียเนีย</u>		
ออสเตรเลีย	8.92	2
นิวซีแลนด์	10.01	1
<u>เอเชียใต้</u>		
อินเดีย	10.98	1
ปากีสถาน	7.43	2
บังกลาเทศ	7.00	4
ศรีลังกา	7.41	3
<u>ตะวันออกกลาง</u>		
อิสราเอล	12.13	1
อาหรับเอมิเรตส์	11.10	2
ซาอุดีอาระเบีย	10.17	3
<u>แอฟริกา</u>		
แอฟริกาใต้	6.89	1
รวมทั้งหมด	7.65	

ที่มา: Tourism Authority of Thailand, 2002 และจากการคำนวณ

ตารางผนวกที่ 10 จำนวนวันพำนักต่อของนักท่องเที่ยวระหว่างประเทศในประเทศไทยจำแนกตาม
ประเทศสำคัญจากภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ ในช่วงระยะเวลาระหว่าง
ปี พ.ศ. 2534-2544

(หน่วย: วัน)

ปี	มาเลเซีย	ญี่ปุ่น	ไต้หวัน	สิงคโปร์	จีน	เกาหลี	ฟิลิปปินส์
2534	3.77	5.17	6.87	5.19	11.73	3.70	5.09
2535	3.88	5.09	6.41	4.54	9.53	3.74	4.96
2536	3.09	5.36	5.46	4.40	8.48	3.91	4.31
2537	3.32	5.18	5.89	4.78	7.23	3.97	4.72
2538	2.99	5.92	6.38	4.70	7.28	3.72	6.99
2539	3.21	6.40	7.50	4.95	7.70	4.54	10.11
2540	3.69	6.68	7.43	4.62	8.15	5.61	8.32
2541	3.74	6.14	7.31	4.39	7.04	6.14	7.74
2542	3.19	6.42	5.92	4.08	7.69	3.90	6.47
2543	4.01	6.13	5.75	4.86	5.70	5.78	5.24
2544	3.73	7.12	5.45	4.25	5.78	5.05	6.30
เฉลี่ย	3.51	5.96	6.40	4.61	7.85	4.55	6.39

ที่มา: Tourism Authority of Thailand, 2002

ตารางผนวกที่ 11 จำนวนวันพำนักต่อของนักท่องเที่ยวระหว่างประเทศในประเทศไทยจำแนกตาม
ประเทศสำคัญจากภูมิภาคยุโรป ในช่วงระยะเวลาระหว่างปี พ.ศ. 2534-2544

(หน่วย: วัน)

ปี	เยอรมนี	สหราชอาณาจักร	ฝรั่งเศส	นอร์เวย์	สวีเดน
2534	13.91	10.13	11.16	11.21	12.72
2535	13.36	9.25	10.36	10.43	12.75
2536	13.59	10.32	10.67	12.59	11.99
2537	13.11	12.03	9.62	11.35	11.92
2538	13.95	14.95	10.25	12.75	14.84
2539	14.99	10.98	11.16	13.64	13.63
2540	15.35	14.86	12.01	13.27	14.14
2541	16.37	14.20	12.55	12.95	14.71
2542	15.83	14.13	12.31	11.99	14.70
2543	13.25	12.68	12.71	11.70	15.21
2544	14.20	13.69	13.22	13.64	13.35
เฉลี่ย	14.36	12.47	11.46	12.32	13.63

ที่มา: Tourism Authority of Thailand, 2002

ตารางผนวกที่ 12 รายจ่ายเพื่อการท่องเที่ยวโดยเฉลี่ยต่อคนต่อวันของนักท่องเที่ยวระหว่างประเทศ
ในประเทศไทยจำแนกตามประเภทของค่าใช้จ่ายโดยเฉลี่ยในระหว่าง
ปี พ.ศ. 2537-2544

ประเภทของรายจ่าย	รายจ่ายต่อคนต่อวัน (บาท)	อัตราส่วน (ร้อยละ)
ค่าซื้อของที่ระลึก	1,236.28	33.56
ค่าที่พัก	906.47	24.61
ค่าอาหารและเครื่องดื่ม	566.69	15.38
ค่าบันเทิง	389.72	10.58
ค่าท่องเที่ยว	181.54	4.93
ค่าพาหนะ	250.97	6.81
อื่นๆ	152.28	4.13
รวม	3,683.94	100.00

ที่มา: Tourism Authority of Thailand, 2002 และจากการคำนวณ

ตารางผนวกที่ 13 รายจ่ายเพื่อการท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวระหว่างประเทศต่อคนต่อวันที่ประเทศไทยได้รับ จำแนกตามภูมิภาคต่างๆ ทั่วโลก

ภูมิภาค	รายจ่ายต่อคนต่อวัน (บาท)	ลำดับที่ของภูมิภาค
เอเชียตะวันออก	4,068.56	4
ยุโรป	2,831.18	7
อเมริกา	3,587.99	5
ตะวันออกกลาง	4,322.94	2
โอเชียเนีย	3,228.64	6
เอเชียใต้	4,220.45	3
แอฟริกา	5,063.37	1
จากทั่วโลก	3,530.61	

ที่มา: Tourism Authority of Thailand, 2002 และจากการคำนวณ

ตารางผนวกที่ 14 รายจ่ายเพื่อการท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวระหว่างประเทศต่อคนต่อวันในประเทศไทย จำแนกตามประเทศนักท่องเที่ยว

ประเทศ	รายจ่ายต่อคนต่อวัน (บาท)	ลำดับที่ในภูมิภาค
<u>เอเชียตะวันออก</u>		
เกาหลี	4,437.68	1
ฟิลิปปินส์	4,373.15	2
สิงคโปร์	4,310.83	3
อินโดนีเซีย	4,273.53	4
ไต้หวัน	4,173.93	5
ญี่ปุ่น	4,172.28	6
จีน	3,871.58	7
มาเลเซีย	3,870.99	8
ฮ่องกง	3,864.25	9
<u>ยุโรป</u>		
สเปน	3,865.89	1
ฟินแลนด์	3,463.89	2
นอร์เวย์	3,166.66	3
อิตาลี	3,026.35	4
เบลเยียม	3,009.72	5
ฝรั่งเศส	2,863.35	6
สหราชอาณาจักร	2,850.16	7
สวีตเซอร์แลนด์	2,801.41	8
เดนมาร์ก	2,768.66	9
ออสเตรีย	2,597.71	10
สวีเดน	2,593.35	11
เยอรมนี	2,553.34	12
เนเธอร์แลนด์	2,513.19	13

ตารางผนวกที่ 14 (ต่อ)

ประเทศ	รายจ่ายต่อคนต่อวัน (บาท)	ลำดับที่ในภูมิภาค
<u>อเมริกา</u>		
สหรัฐอเมริกา	3,633.77	1
แคนาดา	3,268.80	2
<u>ตะวันออกกลาง</u>		
ซาอุดีอาระเบีย	5,417.73	1
อาหรับเอมิเรตส์	5,173.86	2
อิสราเอล	2,812.38	3
<u>โอเชียเนีย</u>		
ออสเตรเลีย	3,237.60	1
นิวซีแลนด์	3,187.93	2
<u>เอเชียใต้</u>		
บังกลาเทศ	5,263.62	1
ปากีสถาน	4,694.75	2
ศรีลังกา	3,993.84	3
อินเดีย	3,979.16	4
<u>แอฟริกา</u>		
แอฟริกาใต้	4,483.91	1

ที่มา: Tourism Authority of Thailand, 2002 และจากการคำนวณ

ตารางผนวกที่ 15 จำนวนการใช้จ่ายเพื่อการท่องเที่ยวในประเทศไทยต่อคนต่อวันของนักท่องเที่ยว
รายประเทศสำคัญจากภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ระหว่างปี พ.ศ. 2534-2544

(หน่วย: บาท)

ปี	มาเลเซีย	ฟิลิปปินส์	สิงคโปร์	จีน	ญี่ปุ่น	เกาหลี	ไต้หวัน
2534	3,565.93	3,888.91	3,147.84	1,136.86	4,073.19	4,861.49	2,506.39
2535	3,656.64	4,370.92	4,161.80	3,430.42	4,156.36	5,177.54	3,651.04
2536	3,376.81	4,415.31	4,406.96	3,974.35	4,897.39	3,598.11	5,236.73
2537	3,705.14	4,828.74	3,822.29	4,043.33	4,884.95	4,582.87	4,654.64
2538	4,527.47	4,820.46	4,631.46	4,538.15	4,302.04	3,880.33	5,075.68
2539	4,446.28	4,072.20	4,430.40	3,880.79	4,442.82	3,964.51	3,875.72
2540	4,266.70	5,285.64	4,881.58	4,538.86	3,415.13	4,887.92	4,599.73
2541	2,410.98	4,284.48	4,504.44	4,267.11	3,354.80	4,588.45	4,180.62
2542	3,985.90	3,448.85	4,545.33	4,262.70	4,507.04	4,352.60	3,882.40
2543	4,226.31	4,113.57	4,363.24	4,288.01	4,081.78	4,107.49	4,212.51
2544	4,412.69	4,575.55	4,523.80	4,226.82	3,779.55	4,813.17	4,037.79
เฉลี่ย	3,870.99	4,373.15	4,310.83	3,871.58	4,172.28	4,437.68	4,173.93

ที่มา: Tourism Authority of Thailand, 2002

ตารางผนวกที่ 16 จำนวนการใช้จ่ายเพื่อการท่องเที่ยวในประเทศไทยต่อคนต่อวันของนักท่องเที่ยว
รายประเทศสำคัญจากภูมิภาคยุโรประหว่างปี พ.ศ. 2534-2544

(หน่วย: บาท)

ปี	ฝรั่งเศส	เยอรมนี	นอร์เวย์	สเปน	สวีเดน	สวีเซอร์แลนด์	สหราชอาณาจักร
2534	2,143.98	1,927.63	1,896.25	4,704.76	2,577.69	2,326.26	2,237.91
2535	3,101.35	2,763.51	2,607.52	4,810.84	2,788.32	2,285.52	2,929.49
2536	1,869.51	1,972.29	2,486.33	3,042.73	1,607.00	1,937.81	2,367.04
2537	2,806.63	2,059.92	4,276.25	4,210.57	2,628.08	2,387.44	2,205.32
2538	3,480.64	3,152.55	3,143.21	4,896.97	2,670.33	2,842.06	3,228.99
2539	3,264.22	2,858.10	4,486.88	3,449.87	3,027.52	3,724.61	2,869.74
2540	3,198.11	2,490.43	2,312.40	3,324.20	2,418.18	3,053.18	2,055.47
2541	2,986.38	2,819.86	3,886.73	3,602.37	2,629.07	3,499.20	3,398.89
2542	2,486.63	2,453.28	2,664.66	2,790.21	2,727.88	2,868.48	3,274.46
2543	3,119.95	2,791.97	3,611.06	3,532.94	2,866.23	2,791.40	3,605.46
2544	3,039.40	2,797.16	3,461.96	4,159.38	2,586.57	3,099.54	3,178.94
เฉลี่ย	2,863.35	2,553.34	3,166.66	3,865.89	2,593.35	2,801.41	2,850.16

ที่มา: Tourism Authority of Thailand, 2002

ตารางผนวกที่ 17 รายรับจากการท่องเที่ยวระหว่างประเทศที่ประเทศไทยได้รับเปรียบเทียบกับ
รายรับจากการส่งออกสินค้าหลักอื่นๆ ในช่วงระหว่าง ปี พ.ศ. 2535-2544

(หน่วย: ล้านบาท)

ปี	รายได้จาก การท่องเที่ยว	ผลิตภัณฑ์ สิ่งทอ	คอมพิวเตอร์ และชิ้นส่วน	อัญมณีและ เครื่องประดับ	แผงวงจรไฟฟ้า
2535	123,135 (4.35)	111,837 (3.95)	55,384 (1.96)	36,582 (1.29)	28,619 (1.01)
2536	127,802 (4.04)	116,669 (3.69)	62,744 (1.98)	41,030 (1.30)	35,550 (1.12)
2537	145,211 (4.00)	132,772 (3.66)	92,070 (2.54)	44,684 (1.23)	45,307 (1.25)
2538	190,765 (4.56)	142,440 (3.40)	128,432 (3.07)	49,946 (1.19)	58,150 (1.39)
2539	219,364 (4.76)	118,521 (2.57)	165,240 (3.58)	51,494 (1.12)	58,483 (1.27)
2540	220,754 (4.66)	147,402 (3.11)	227,783 (4.81)	52,847 (1.12)	75,741 (1.60)
2541	242,177 (5.23)	183,029 (3.96)	316,102 (6.83)	54,130 (1.17)	92,906 (2.01)
2542	253,018 (5.46)	166,108 (3.59)	299,780 (6.47)	56,659 (1.22)	111,645 (2.41)
2543	285,272 (5.82)	189,167 (3.86)	338,641 (6.90)	63,379 (1.29)	179,287 (3.66)
2544	299,047 (5.93)	195,990 (3.89)	343,027 (6.81)	74,872 (1.49)	154,810 (3.07)
เฉลี่ย	210,655 (4.88)	150,394 (3.57)	202,920 (4.50)	52,562 (1.24)	84,050 (1.88)

ที่มา: Tourism Authority of Thailand, 2002 และจากการคำนวณ

ตารางผนวกที่ 18 ปริมาณรายรับจากการท่องเที่ยวระหว่างประเทศโดยเฉลี่ยจากช่วงเวลาระหว่าง
ปี พ.ศ. 2534-2544 จำแนกตามภูมิภาคต่างๆ ของโลกที่ประเทศไทยได้รับ

ภูมิภาค	รายรับจากการท่องเที่ยว (ล้านบาท)	อัตราส่วน (ร้อยละ)	ลำดับที่
เอเชียตะวันออก	95,250.57	47.48	1
ยุโรป	62,104.02	30.96	2
อเมริกา	14,578.76	7.27	3
เอเชียใต้	10,675.96	5.32	5
โอเชียเนีย	9,014.98	4.49	4
ตะวันออกกลาง	6,389.36	3.19	6
แอฟริกา	2,582.20	1.29	7
รวม	200,595.83	100.00	-

ที่มา: Tourism Authority of Thailand, 2002 และจากการคำนวณ

ตารางผนวกที่ 19 ปริมาณรายรับจากการท่องเที่ยวระหว่างประเทศโดยเฉลี่ยจากช่วงเวลาระหว่าง
ปี พ.ศ. 2534-2544 จำแนกตามประเทศนักท่องเที่ยวที่ประเทศไทยได้รับ

ประเทศ	รายรับจากการท่องเที่ยว (ล้านบาท)	อัตราส่วน (ร้อยละ)	ลำดับที่ในภูมิภาค
<u>เอเชียตะวันออก</u>			
ญี่ปุ่น	21,678.08	10.81	1
ไต้หวัน	13,523.65	6.74	2
มาเลเซีย	13,399.85	6.68	3
จีน	12,787.78	6.37	4
สิงคโปร์	9,549.59	4.76	5
ฮ่องกง	8,691.72	4.33	6
เกาหลี	7,259.64	3.62	7
ฟิลิปปินส์	2,152.25	1.07	8
อินโดนีเซีย	2,003.92	1.00	9
<u>ยุโรป</u>			
เยอรมนี	12,871.48	6.42	1
สหราชอาณาจักร	12,484.87	6.22	2
ฝรั่งเศส	6,999.07	3.49	3
สวีเดน	4,155.96	2.07	4
สวิสเซอร์แลนด์	3,994.37	1.99	5
อิตาลี	3,889.27	1.94	6
เนเธอร์แลนด์	3,213.29	1.60	7
เดนมาร์ก	1,993.64	0.99	8
เบลเยียม	1,724.38	0.86	9
นอร์เวย์	1,497.01	0.75	10
ออสเตรีย	1,495.67	0.75	11
สเปน	1,406.08	0.70	12
ฟินแลนด์	1,367.78	0.68	13

ตารางผนวกที่ 19 (ต่อ)

ประเทศ	รายรับจากการท่องเที่ยว (ล้านบาท)	อัตราส่วน (ร้อยละ)	ลำดับที่ในภูมิภาค
<u>อเมริกา</u>			
สหรัฐอเมริกา	11,667.99	5.82	1
แคนาดา	2,318.58	1.16	2
<u>โอเชียเนีย</u>			
ออสเตรเลีย	7,645.65	3.81	1
นิวซีแลนด์	1,280.01	0.64	2
<u>เอเชียใต้</u>			
อินเดีย	6,233.57	3.11	1
ปากีสถาน	1,615.97	0.81	2
บังกลาเทศ	1,360.03	0.68	3
ศรีลังกา	759.61	0.38	4
<u>ตะวันออกกลาง</u>			
อิสราเอล	1,904.94	0.95	1
อาหรับเอมิเรตส์	1,197.45	0.60	2
ซาอุดีอาระเบีย	622.50	0.31	3
<u>แอฟริกาใต้</u>			
แอฟริกาใต้	937.02	0.47	1
รวมทั้งหมด	200,595.83	100	

ที่มา: Tourism Authority of Thailand, 2002 และจากการคำนวณ

ตารางผนวกที่ 20 ปริมาณรายรับจากการท่องเที่ยวระหว่างประเทศจำแนกตามประเทศของ
นักท่องเที่ยวจากภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ที่ประเทศไทยได้รับในช่วงเวลาระหว่าง
ปี พ.ศ. 2534-2544

(หน่วย: ล้านบาท)

ปี	มาเลเซีย	ฟิลิปปินส์	สิงคโปร์	จีน	ญี่ปุ่น	เกาหลี	ไต้หวัน
2534	7,212.92	896.39	5,228.97	1,000.84	11,782.17	3,229.52	7,815.04
2535	10,349.30	1,069.29	6,127.73	4,215.56	12,053.43	3,947.87	9,531.94
2536	8,656.97	1,015.78	7,065.69	8,821.26	15,272.49	3,816.19	15,002.34
2537	11,056.20	1,271.68	7,067.98	7,526.25	17,502.93	6,702.12	12,286.73
2538	14,576.66	2,327.29	9,376.17	12,413.98	20,740.07	6,577.50	15,947.84
2539	15,057.00	3,199.00	9,577.00	13,647.00	26,552.00	8,788.00	12,991.00
2540	16,471.82	3,311.48	11,103.82	16,274.97	22,017.62	11,269.69	15,310.15
2541	14,458.75	2,592.63	11,590.10	17,154.93	20,315.61	5,714.67	13,977.08
2542	12,601.35	1,948.60	11,217.23	25,425.13	30,802.68	5,738.25	12,816.43
2543	17,870.62	2,300.45	13,905.78	17,208.89	29,973.77	10,631.31	17,132.31
2544	19,086.73	3,742.13	12,785.01	16,976.77	31,446.08	13,440.94	15,949.25
เฉลี่ย	13,399.85	2,152.25	9,549.59	12,787.78	21,678.08	7,259.64	13,523.65

ที่มา: Tourism Authority of Thailand, 2002

ตารางผนวกที่ 21 ปริมาณรายรับจากการท่องเที่ยวระหว่างประเทศจำแนกตามประเทศของ
นักท่องเที่ยวจากภูมิภาคยุโรปที่ประเทศไทยได้รับในช่วงเวลาระหว่าง
ปี พ.ศ. 2534-2544

(หน่วย: ล้านบาท)

ปี	ฝรั่งเศส	เยอรมนี	นอร์เวย์	สเปน	สวีเดน	สวีตเซอร์แลนด์	สหราชอาณาจักร
2534	4,138.03	6,891.85	312.28	1,285.03	2,055.27	2,405.96	4,479.77
2535	6,203.89	10,377.37	449.69	1,453.26	2,328.05	2,445.93	6,407.77
2536	4,032.82	8,582.08	658.05	1,368.77	1,235.90	2,139.23	6,106.47
2537	5,926.64	9,539.36	1,156.36	1,580.21	2,219.67	2,796.20	7,111.10
2538	7,056.17	16,090.34	1,012.16	2,038.16	2,528.84	4,356.54	13,242.27
2539	7,485.00	15,152.00	1,663.00	1,690.00	3,838.00	5,607.00	9,042.00
2540	7,773.63	13,087.49	977.56	991.50	3,550.39	4,198.45	8,784.18
2541	8,376.38	17,475.01	2,314.62	1,073.45	4,756.30	5,664.99	18,143.11
2542	6,955.28	14,576.67	1,759.19	800.28	6,138.12	4,580.65	19,695.79
2543	9,498.55	14,004.38	2,727.20	1,266.75	8,336.35	4,756.69	21,779.07
2544	9,543.41	15,809.77	3,436.99	1,919.45	8,728.62	4,986.45	22,542.05
เฉลี่ย	6,999.07	12,871.48	1,497.01	1,406.08	4,155.96	3,994.37	12,484.87

ที่มา: Tourism Authority of Thailand, 2002

ตารางผนวกที่ 22 งบประมาณการส่งเสริมการท่องเที่ยวของประเทศไทยในต่างประเทศ
ในช่วงระยะเวลาระหว่าง ปี พ.ศ. 2530-2544

ปี	งบประมาณการส่งเสริม (ล้านบาท)	อัตราการเปลี่ยนแปลง (ร้อยละ)
2530	154.00	-
2531	131.20	-14.81
2532	156.60	19.36
2533	161.50	3.13
2534	190.90	18.20
2535	220.29	15.40
2536	242.82	10.23
2537	404.20	66.46
2538	499.27	23.52
2539	553.59	10.88
2540	553.71	0.02
2541	557.78	0.73
2542	236.32	-57.63
2543	244.27	3.36
2544	237.58	-2.74
เฉลี่ย	302.93	6.87

ที่มา: Tourism Authority of Thailand, 2002

ตารางผนวกที่ 23 จำนวนนักท่องเที่ยวระหว่างประเทศโดยเฉลี่ยในช่วงระหว่างปี พ.ศ. 2535-2544
จำแนกตามสัญชาติที่ประเทศมาเลเซียได้รับ

ประเทศ	จำนวนนักท่องเที่ยว (คน)	อัตราส่วน (ร้อยละ)	ลำดับที่ในภูมิภาค
<u>เอเชีย</u>			
อินโดนีเซีย	303,949	3.9467	4
ฟิลิปปินส์	55,621	0.7222	8
สิงคโปร์	4,472,969	58.0800	1
ไทย	592,674	7.6957	2
จีน	185,122	2.4037	6
ฮ่องกง	112,389	1.4593	7
ญี่ปุ่น	318,701	4.1382	3
เกาหลีใต้	54,938	0.7134	9
ไต้หวัน	220,010	2.8568	5
อินเดีย	52,931	0.6873	10
<u>โอเชียเนีย</u>			
ออสเตรเลีย	152,514	1.9803	1
นิวซีแลนด์	19,708	0.2559	2

ตารางผนวกที่ 23 (ต่อ)

ประเทศ	จำนวนนักท่องเที่ยว (คน)	อัตราส่วน (ร้อยละ)	ลำดับที่ในภูมิภาค
<u>ยุโรป</u>			
ฝรั่งเศส	27,567	0.3579	3
เยอรมนี	59,987	0.7789	2
อิตาลี	17,492	0.2271	5
สวิตเซอร์แลนด์	17,599	0.2285	4
สหราชอาณาจักร	174,494	2.2657	1
<u>อเมริกา</u>			
แคนาดา	32,292	0.4193	2
สหรัฐอเมริกา	104,861	1.3616	1
อื่นๆ	725,580	9.4214	-
รวม	7,701,397	100.0000	-

ที่มา: CEIC Data Company Limited, 2002c และจากการคำนวณ

ตารางผนวกที่ 24 จำนวนนักท่องเที่ยวระหว่างประเทศจำแนกตามสัญชาติสำคัญในภูมิภาคเอเชีย
ที่ประเทศมาเลเซียได้รับในช่วงเวลาระหว่าง ปี พ.ศ. 2535-2544

(หน่วย: คน)

ปี	สิงคโปร์	ไทย	ญี่ปุ่น	อินโดนีเซีย	ไต้หวัน	จีน	ฮ่องกง
2535	3,744,698	432,147	259,504	153,737	201,793	46,811	96,534
2536	4,051,562	469,288	255,607	180,964	250,116	81,874	119,198
2537	4,469,748	538,493	286,330	225,854	250,579	95,789	136,020
2538	4,537,347	530,254	330,725	233,996	293,896	103,130	146,603
2539	4,157,757	560,774	353,204	230,340	236,501	135,743	144,302
2540	3,489,032	483,406	308,902	227,339	207,776	158,679	103,153
2541	3,007,666	454,789	252,178	157,391	159,747	159,852	90,148
2542	4,900,084	498,578	286,940	307,373	136,863	190,851	66,981
2543	5,420,200	940,215	455,981	545,051	213,016	425,246	76,344
2544	6,951,594	1,018,797	397,639	777,449	249,811	453,246	144,611
เฉลี่ย	4,472,969	592,674	318,701	303,949	220,010	185,122	112,389

ที่มา: CEIC Data Company Limited, 2002b

ตารางผนวกที่ 25 จำนวนนักท่องเที่ยวระหว่างประเทศจำแนกตามสัญชาติสำคัญในภูมิภาคยุโรป
ที่ประเทศมาเลเซียได้รับในช่วงเวลาระหว่าง ปี พ.ศ. 2535-2544

(หน่วย: คน)

ปี	สหราชอาณาจักร	เยอรมนี	ฝรั่งเศส	สวีตเซอร์แลนด์	อิตาลี
2535	142,082	47,324	24,346	18,278	12,940
2536	154,521	58,384	26,071	20,335	13,315
2537	157,929	70,164	28,989	20,735	15,328
2538	164,489	63,915	28,741	24,217	17,444
2539	166,588	63,508	30,201	24,069	17,203
2540	162,079	57,722	25,426	19,942	14,853
2541	160,678	50,583	25,978	11,240	14,179
2542	136,398	43,316	21,208	6,534	14,470
2543	237,757	74,556	31,785	10,213	34,548
2544	262,423	70,401	32,922	20,429	20,636
เฉลี่ย	174,494	59,987	27,567	17,599	17,492

ที่มา: CEIC Data Company Limited, 2002b

ตารางผนวกที่ 26 จำนวนนักท่องเที่ยวระหว่างประเทศสัญชาติญี่ปุ่นและสัญชาติเยอรมันที่ประเทศไทยและประเทศมาเลเซียได้รับ ในช่วงระหว่าง ปี พ.ศ. 2533-2544

(หน่วย: คน)

ปี	นักท่องเที่ยวสัญชาติญี่ปุ่น			นักท่องเที่ยวสัญชาติเยอรมัน		
	ไทย	มาเลเซีย	สัดส่วน	ไทย	มาเลเซีย	สัดส่วน
2533	652,299	507,764	1.2846	243,123	71,774	3.3873
2534	559,501	405,172	1.3809	257,031	63,759	4.0313
2535	569,744	259,504	2.1955	275,506	47,324	5.8217
2536	581,809	255,607	2.2762	320,186	58,384	5.4841
2537	691,705	286,330	2.4158	353,237	70,164	5.0344
2538	814,706	330,725	2.4634	365,812	63,915	5.7234
2539	934,111	353,204	2.6447	353,677	63,508	5.5690
2540	965,454	308,902	3.1254	342,329	57,722	5.9307
2541	986,264	252,178	3.9110	378,566	50,583	7.4841
2542	1,064,539	286,940	3.7100	375,345	43,316	8.6653
2543	1,197,931	455,981	2.6272	378,562	74,556	5.0776
2544	1,168,548	397,639	2.9387	398,034	70,401	5.6538
เฉลี่ย	848,884	341,662	2.5811	336,784	61,284	5.6552

ที่มา: CEIC Data Company Limited, 2002b และ Tourism Authority of Thailand, 2002

ตารางผนวกที่ 27 จำนวนวันพำนักต่อคนของนักท่องเที่ยวระหว่างประเทศโดยเฉลี่ยระหว่างปี พ.ศ.
2535-2544 จำแนกตามสัญชาตินักท่องเที่ยวที่เข้ามาพำนักในประเทศไทย

ประเทศ	จำนวนวันพำนัก (วัน)	ลำดับที่ในภูมิภาค
<u>เอเชีย</u>		
อินโดนีเซีย	7.92	4
ฟิลิปปินส์	8.51	3
สิงคโปร์	2.74	10
ไทย	10.46	1
จีน	5.33	7
ฮ่องกง	4.73	9
ญี่ปุ่น	5.66	6
เกาหลีใต้	6.35	5
ไต้หวัน	4.84	8
อินเดีย	9.77	2
<u>โอเชียเนีย</u>		
ออสเตรเลีย	7.19	1
นิวซีแลนด์	6.61	2

ตารางผนวกที่ 27 (ต่อ)

ประเทศ	จำนวนวันพำนัก (วัน)	ลำดับที่ในภูมิภาค
<u>ยุโรป</u>		
ฝรั่งเศส	7.42	5
เยอรมนี	8.62	1
อิตาลี	7.48	4
สวีตเซอร์แลนด์	8.06	3
สหราชอาณาจักร	8.36	2
<u>อเมริกา</u>		
แคนาดา	7.17	1
สหรัฐอเมริกา	6.48	2
เอเชีย	4.66	-

ที่มา: CEIC Data Company Limited, 2002a

ตารางผนวกที่ 28 จำนวนวันพำนักต่อคนของนักท่องเที่ยวระหว่างประเทศจำแนกตามสัญชาติ
สำคัญในภูมิภาคเอเชียที่ประเทศมาเลเซียได้รับในช่วงเวลาระหว่าง
ปี พ.ศ. 2535-2544

(หน่วย: วัน)

ปี	ไทย	อินเดีย	ฟิลิปปินส์	อินโดนีเซีย	เกาหลีใต้	ญี่ปุ่น	จีน	สิงคโปร์
2535	10.3	11.1	6.9	7.2	5.2	4.9	7.8	3.4
2536	10.8	9.9	7.7	6.7	2.3	4.8	6.5	3.2
2537	10.7	9.3	7.8	6.9	4.8	5.2	7.3	3.3
2538	10.9	9.1	7.7	8.1	5.1	5.9	6.0	2.9
2539	10.2	10.9	12.6	10.2	7.0	7.5	5.0	3.1
2540	11.1	11.7	10.3	8.5	8.2	7.3	6.1	3.2
2541	13.4	12.0	11.2	10.5	9.8	7.2	4.6	2.7
2542	13.5	12.2	11.2	10.9	9.8	7.3	4.9	2.9
2543	13.7	11.5	9.7	10.2	8.3	6.5	5.1	2.7
2544	14.0	8.7	7.3	12.5	8.2	5.8	6.4	3.7
เฉลี่ย	11.9	10.6	9.2	9.2	6.9	6.2	6.0	3.1

ที่มา: CEIC Data Company Limited, 2002a

ตารางผนวกที่ 29 จำนวนวันพำนักต่อคนของนักท่องเที่ยวระหว่างประเทศจำแนกตามสัญชาติ
สำคัญในภูมิภาคยุโรปที่ประเทศมาเลเซียได้รับในช่วงเวลาระหว่าง
ปี พ.ศ. 2535-2544

(หน่วย: วัน)

ปี	เยอรมนี	สหราชอาณาจักร	สวีเดน	อิตาลี	ฝรั่งเศส
2535	8.6	8.3	8.5	7.5	7.1
2536	9.1	8.2	7.9	7.1	7.1
2537	9.9	9.1	8.8	7.2	7.3
2538	9.7	9.3	8.8	8.0	7.8
2539	10.4	10.7	10.2	9.4	9.2
2540	10.1	9.5	9.0	8.5	8.3
2541	9.9	9.3	9.4	9.8	9.5
2542	9.6	9.2	9.0	9.8	9.1
2543	8.9	10.0	9.0	7.5	8.8
2544	9.2	9.2	7.5	11.5	9.3
เฉลี่ย	9.5	9.3	8.8	8.6	8.4

ที่มา: CEIC Data Company Limited, 2002a

ตารางผนวกที่ 30 จำนวนวันพำนักของนักท่องเที่ยวระหว่างประเทศสัญชาติญี่ปุ่นและสัญชาติ
เยอรมันในประเทศไทยและประเทศมาเลเซีย ในช่วงระหว่าง ปี พ.ศ. 2535-2544

(หน่วย: วัน)

ปี	วันพำนักของนักท่องเที่ยวสัญชาติญี่ปุ่น			วันพำนักของนักท่องเที่ยวสัญชาติเยอรมัน		
	ไทย	มาเลเซีย	สัดส่วน	ไทย	มาเลเซีย	สัดส่วน
2534	5.2	6.0	0.8617	13.9	10.2	1.3637
2535	5.1	4.9	1.0388	13.6	8.6	1.5849
2536	5.4	4.8	1.1167	13.6	9.1	1.4934
2537	5.2	5.2	0.9962	13.1	9.9	1.3242
2538	5.9	5.9	1.0034	14.0	9.7	1.4381
2539	6.4	7.5	0.8533	15.0	10.4	1.4413
2540	6.7	7.3	0.9151	15.4	10.1	1.5198
2541	6.1	7.2	0.8528	16.4	9.9	1.6535
2542	6.4	7.3	0.8795	15.8	9.6	1.6490
2543	6.1	6.5	0.9431	13.3	8.9	1.4888
2544	7.1	5.8	1.2276	14.2	9.2	1.5435
เฉลี่ย	5.0	5.2	0.9686	12.0	8.0	1.5123

ที่มา: CEIC Data Company Limited, 2002a และ Tourism Authority of Thailand, 2002

ตารางผนวกที่ 31 ปริมาณรายจ่ายต่อคนต่อวัน โดยเฉลี่ยของนักท่องเที่ยวระหว่างประเทศจำแนกตามประเทศของนักท่องเที่ยวที่ประเทศมาเลเซียได้รับ ในช่วงเวลาระหว่างปี พ.ศ. 2535-2544

ประเทศ	รายจ่ายต่อคนต่อวัน (ริงกิต)	ลำดับที่ในภูมิภาค
<u>เอเชีย</u>		
อินโดนีเซีย	137.90	8
ฟิลิปปินส์	154.22	7
สิงคโปร์	359.11	3
ไทย	64.75	10
จีน	395.14	1
ฮ่องกง	340.71	5
ญี่ปุ่น	356.65	4
เกาหลีใต้	267.13	6
ไต้หวัน	366.78	2
อินเดีย	110.25	9
<u>โอเชียเนีย</u>		
ออสเตรเลีย	254.96	1
นิวซีแลนด์	221.86	2

ตารางผนวกที่ 31 (ต่อ)

ประเทศ	รายจ่ายต่อคนต่อวัน (ริงกิต)	ลำดับที่ในภูมิภาค
<u>ยุโรป</u>		
ฝรั่งเศส	230.79	4
เยอรมนี	198.49	5
อิตาลี	260.33	1
สวีตเซอร์แลนด์	246.99	2
สหราชอาณาจักร	240.60	3
<u>อเมริกา</u>		
แคนาดา	191.78	2
สหรัฐอเมริกา	279.29	1
เฉลี่ยทั้งหมด	255.10	

ที่มา: CEIC Data Company Limited, 2002a , CEIC Data Company Limited, 2002c

และจากการคำนวณ

ตารางผนวกที่ 32 จำนวนการใช้จ่ายในการท่องเที่ยวต่อคนต่อวันของนักท่องเที่ยวระหว่างประเทศ
จำแนกตามสัญชาติสำคัญในภูมิภาคเอเชียที่ประเทศมาเลเซียได้รับ
ในช่วงเวลาระหว่าง ปี พ.ศ. 2535-2544

(หน่วย: ริงกิต)

ปี	จีน	ไต้หวัน	สิงคโปร์	ญี่ปุ่น	ฮ่องกง	เกาหลีใต้	ฟิลิปปินส์	ไทย
2535	274.70	299.96	133.69	324.09	272.03	310.58	127.79	43.02
2536	321.13	336.55	133.36	430.51	278.28	356.50	163.01	40.33
2537	258.42	353.48	284.78	417.15	272.47	331.45	139.68	92.44
2538	277.80	412.69	326.87	349.51	398.04	386.56	173.98	94.81
2539	449.38	356.33	374.50	383.39	281.73	310.64	135.23	103.55
2540	303.84	370.84	443.56	289.49	341.39	183.61	131.50	59.67
2541	494.75	378.78	474.77	280.28	392.55	173.19	140.43	50.82
2542	568.03	387.94	443.48	313.94	418.03	173.70	140.44	51.98
2543	565.49	393.16	523.70	347.35	279.83	221.20	150.00	50.06
2544	437.85	378.06	452.41	430.78	472.78	223.89	240.12	60.76
เฉลี่ย	395.14	366.78	359.11	356.65	340.71	267.13	154.22	64.75

ที่มา: CEIC Data Company Limited, 2002a , CEIC Data Company Limited, 2002c

และจากการคำนวณ

ตารางผนวกที่ 33 ปริมาณค่าใช้จ่ายในการท่องเที่ยวระหว่างประเทศต่อคนต่อวันของนักท่องเที่ยว
สัญชาติญี่ปุ่นและสัญชาติเยอรมันในประเทศไทยและประเทศมาเลเซีย
ในช่วงระหว่าง ปี พ.ศ. 2530-2544

ปี	ค่าใช้จ่ายของนักท่องเที่ยวญี่ปุ่น (เยน)			ค่าใช้จ่ายของนักท่องเที่ยวเยอรมัน (ดอลลาร์)		
	ไทย	มาเลเซีย	สัดส่วน	ไทย	มาเลเซีย	สัดส่วน
	2530	20,781.15	18,212.73	1.1410	131.60	108.64
2531	24,137.69	15,247.73	1.5830	147.15	103.71	1.4188
2532	17,771.64	15,282.71	1.1629	181.35	106.03	1.7104
2533	22,498.99	14,403.20	1.5621	179.85	106.22	1.6932
2534	22,269.06	12,667.56	1.7580	143.45	104.40	1.3740
2535	21,135.02	16,416.99	1.2874	185.20	107.97	1.7153
2536	21,592.66	18,472.95	1.1689	134.65	105.31	1.2786
2537	19,834.31	16,131.19	1.2296	135.37	91.98	1.4717
2538	16,157.14	13,023.12	1.2407	181.24	116.94	1.5499
2539	19,070.15	16,610.51	1.1481	167.46	111.96	1.4957
2540	12,961.79	11,997.76	1.0804	133.73	122.01	1.0961
2541	10,342.93	9,056.80	1.1420	115.29	89.82	1.2835
2542	13,219.35	9,125.19	1.4487	113.47	100.05	1.1341
2543	10,801.59	9,748.04	1.1081	138.04	123.70	1.1159
2544	10,252.12	13,737.00	0.7463	125.43	132.74	0.9449
เฉลี่ย	17,521.71	14,008.90	1.2508	147.55	108.77	1.3566

ที่มา: CEIC Data Company Limited, 2002a , CEIC Data Company Limited, 2002c
และจากการคำนวณ

ตารางผนวกที่ 34 ปริมาณรายรับจากการท่องเที่ยวระหว่างประเทศโดยเฉลี่ยจำแนกตามประเทศ
ของนักท่องเที่ยวที่ประเทศมาเลเซียได้รับ ในช่วงเวลาระหว่าง ปี พ.ศ. 2535-2544

ประเทศ	รายรับจากการท่องเที่ยว (ล้านริงกิต)	อัตราส่วน (ร้อยละ)	ลำดับที่ในภูมิภาค
<u>เอเชีย</u>			
อินโดนีเซีย	413.29	3.77	6
ฟิลิปปินส์	81.16	0.74	9
สิงคโปร์	5,116.99	46.67	1
ไทย	456.01	4.16	4
จีน	461.44	4.21	3
ฮ่องกง	193.61	1.77	7
ญี่ปุ่น	710.13	6.48	2
เกาหลีใต้	99.24	0.91	8
ไต้หวัน	442.79	4.04	5
อินเดีย	69.37	0.63	10
<u>โอเชียเนีย</u>			
ออสเตรเลีย	321.16	2.93	1
นิวซีแลนด์	31.00	0.28	2

ตารางผนวกที่ 34 (ต่อ)

ประเทศ	รายรับจากการท่องเที่ยว (ล้านริงกิต)	อัตราส่วน (ร้อยละ)	ลำดับที่ในภูมิภาค
ยุโรป			
ฝรั่งเศส	53.03	0.48	3
เยอรมนี	114.13	1.04	2
อิตาลี	39.21	0.36	4
สวิตเซอร์แลนด์	37.90	0.35	5
สหราชอาณาจักร	399.83	3.65	1
อเมริกา			
แคนาดา	51.51	0.47	2
สหรัฐอเมริกา	219.45	2.00	1
อื่นๆ	1,653.37	15.08	-
รวม	10,964.62	100	-

ที่มา: CEIC Data Company Limited, 2002c และจากการคำนวณ

ตารางผนวกที่ 35 ปริมาณรายรับจากการท่องเที่ยวระหว่างประเทศจำแนกตามประเทศของ
นักท่องเที่ยวจากภูมิภาคเอเชียที่ประเทศมาเลเซียได้รับในช่วงเวลาระหว่าง
ปี พ.ศ. 2535-2544

(หน่วย: ล้านบาท)

ปี	สิงคโปร์	ญี่ปุ่น	จีน	ไทย	ไต้หวัน	อินโดนีเซีย	ฮ่องกง	เกาหลีใต้
2535	1,702.10	412.10	100.30	191.50	308.70	156.30	131.30	61.30
2536	1,729.00	528.20	170.90	204.40	429.30	161.30	155.90	75.80
2537	4,200.60	621.10	180.70	532.60	478.30	218.90	181.60	87.50
2538	4,301.00	682.00	171.90	548.00	630.70	288.90	280.10	141.20
2539	4,827.00	1,015.60	305.00	592.30	463.50	292.60	223.60	160.70
2540	4,952.30	652.80	294.10	320.20	439.20	273.10	179.60	103.30
2541	3,855.50	508.90	363.80	309.70	332.80	226.40	173.40	36.90
2542	6,302.00	657.60	531.20	349.90	281.40	442.70	131.60	70.90
2543	7,664.10	1,029.50	1,226.40	644.80	469.00	826.10	164.50	133.00
2544	11,636.30	993.50	1,270.10	866.70	595.00	1,246.60	314.50	121.80
เฉลี่ย	5,116.99	710.13	461.44	456.01	442.79	413.29	193.61	99.24

ที่มา: CEIC Data Company Limited, 2002c

ตารางผนวกที่ 36 ปริมาณรายรับจากการท่องเที่ยวระหว่างประเทศจำแนกตามประเทศของ
นักท่องเที่ยวจากภูมิภาคยุโรปที่ประเทศมาเลเซียได้รับในช่วงเวลาระหว่าง
ปี พ.ศ. 2535-2544

(หน่วย: ล้านบาท)

ปี	สหราชอาณาจักร	เยอรมนี	ฝรั่งเศส	อิตาลี	สวีเดน
2535	249.60	65.70	34.50	23.10	23.10
2536	269.50	83.80	52.90	30.20	34.50
2537	288.40	101.90	62.60	32.30	34.90
2538	323.00	127.80	57.10	29.70	44.00
2539	343.50	125.30	53.10	31.10	69.80
2540	413.20	122.10	47.70	40.60	47.00
2541	398.20	105.00	45.10	34.80	28.30
2542	336.30	89.80	37.10	31.40	14.00
2543	646.40	156.80	71.00	86.80	25.80
2544	730.20	163.10	69.20	52.10	57.60
เฉลี่ย	399.83	114.13	53.03	39.21	37.90

ที่มา: CEIC Data Company Limited, 2002c

ตารางผนวกที่ 37 ปริมาณรายรับจากการท่องเที่ยวจําแนกรายปีและมูลค่าผลิตภัณฑ์ประชาติของ
ประเทศมาเลเซียในระหว่างปี พ.ศ. 2535-2544

(หน่วย: ล้านริงกิต)

ปี	รายรับจากการท่องเที่ยว	ผลิตภัณฑ์ประชาชาติ	สัดส่วน
2535	4,595.00	150,681.99	3.05
2536	5,066.00	172,193.01	2.94
2537	8,298.00	195,460.01	4.25
2538	9,175.00	222,472.00	4.12
2539	10,354.00	253,733.00	4.08
2540	9,699.60	281,795.00	3.44
2541	8,580.40	283,242.99	3.03
2542	12,321.30	300,339.99	4.10
2543	17,335.40	340,706.00	5.09
2544	24,221.50	334,589.00	7.24
เฉลี่ย	10,964.62	253,521.30	4.13

ที่มา: CEIC Data Company Limited, 2002c และจากการคำนวณ

ตารางผนวกที่ 38 ปริมาณรายรับจากการท่องเที่ยวระหว่างประเทศของนักท่องเที่ยว
สัญชาติญี่ปุ่นและสัญชาติเยอรมันที่ประเทศไทยและประเทศมาเลเซียได้รับ
ในระหว่าง ปี พ.ศ. 2530-2544

ปี	รายรับรวมจากนักท่องเที่ยวญี่ปุ่น			รายรับรวมจากนักท่องเที่ยวเยอรมัน		
	ไทย (ล้านบาท)	มาเลเซีย (ล้านริงกิต)	สัดส่วน	ไทย (ล้านบาท)	มาเลเซีย (ล้านริงกิต)	สัดส่วน
2530	4,787.05	269.59	17.7567	2,832.99	54.68	51.8144
2531	10,583.07	287.21	36.8475	4,553.73	58.89	77.3244
2532	9,436.49	379.27	24.8804	6,066.37	78.71	77.0741
2533	11,415.66	575.42	19.8390	8,315.21	121.01	68.7179
2534	11,782.17	609.70	19.3245	6,891.85	98.30	70.1104
2535	12,053.43	412.10	29.2488	10,377.37	65.70	157.9509
2536	15,272.49	528.20	28.9142	8,582.08	83.80	102.4115
2537	17,502.93	621.10	28.1805	9,539.36	101.90	93.6149
2538	20,740.07	682.00	30.4107	16,090.34	127.80	125.9025
2539	26,552.00	1,015.60	26.1442	15,152.00	125.30	120.9258
2540	22,017.62	652.80	33.7280	13,087.49	122.10	107.1867
2541	20,315.61	508.90	39.9206	17,475.01	105.00	166.4287
2542	30,802.68	657.60	46.8411	14,576.67	89.80	162.3237
2543	29,973.77	1,029.50	29.1149	14,004.38	156.80	89.3136
2544	31,446.08	993.50	31.6518	15,809.77	163.10	96.9330
เฉลี่ย	18,312.07	614.83	29.7838	10,890.31	103.53	105.1946

ที่มา: Tourism Authority of Thailand, 2002 , CEIC Data Company Limited, 2002c
และจากการคำนวณ

ภาคผนวก ข

ตารางแสดงข้อมูลที่ใช้ในการสร้างแบบจำลองอุปสงค์การท่องเที่ยว

ตารางผนวกที่ 39 ข้อมูลที่ใช้ในการสร้างแบบจำลองอุปสงค์การท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวจาก
ประเทศเยอรมนี

ปี	อุปสงค์การ ท่องเที่ยว (วัน)	ราคาในไทย (ดอลลาร์)	ราคาใน มาเลเซีย (ดอลลาร์)	รายได้ของ นักท่องเที่ยว (ดอลลาร์)	งบประมาณส่งเสริม การท่องเที่ยว (ดอลลาร์)
2530	1,874,313.00	131.60	108.64	43,264.88	1,079.61
2531	2,643,628.40	147.15	103.71	43,658.68	911.22
2532	2,927,910.64	181.35	106.03	43,460.10	1,050.33
2533	3,403,722.00	179.85	106.22	43,415.76	883.42
2534	3,575,301.21	143.45	104.40	43,896.33	1,013.56
2535	3,755,146.78	185.20	107.97	44,956.10	1,021.35
2536	4,351,327.74	134.65	105.31	44,305.34	1,112.81
2537	4,630,937.07	135.37	91.98	44,056.08	1,314.29
2538	5,103,077.40	181.24	116.94	43,151.81	1,957.82
2539	5,301,618.23	167.46	111.96	41,379.45	1,875.57
2540	5,254,750.15	133.73	122.01	39,976.78	1,798.79
2541	6,197,125.42	115.29	89.82	38,192.16	1,404.71
2542	5,941,711.35	113.47	100.05	38,786.05	1,743.66
2543	5,015,946.50	138.04	123.70	39,138.54	2,125.96
2544	5,652,082.80	125.43	132.74	38,977.91	1,856.40

หมายเหตุ: ข้อมูลตัวแปรจำนวนนักท่องเที่ยวในปีก่อนหน้าและตัวแปรหุ่นการจัดเทศกาลปี
การส่งเสริมการท่องเที่ยวไทยสามารถหาได้จากในบทที่ 3

ที่มา: จากการคำนวณ

ตารางผนวกที่ 40 ข้อมูลที่ใช้ในการสร้างแบบจำลองอุปสงค์การท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวจาก
ประเทศญี่ปุ่น

ปี	อุปสงค์การ ท่องเที่ยว (วัน)	ราคาในไทย (เยน)	ราคาใน มาเลเซีย (เยน)	รายได้ของ นักท่องเที่ยว (เยน)	งบประมาณส่งเสริม การท่องเที่ยว (เยน)
2530	1,464,648.02	20,781.15	18,212.73	3,308,929.72	164,041.83
2531	2,505,431.76	24,137.69	15,247.73	3,509,603.41	131,429.98
2532	3,139,354.70	17,771.64	15,282.71	3,668,314.86	141,895.48
2533	3,065,805.30	22,498.99	14,403.20	3,827,129.04	132,931.88
2534	2,892,620.17	22,269.06	12,667.56	3,923,950.00	139,277.92
2535	2,899,996.96	21,135.02	16,416.99	3,949,056.07	147,210.26
2536	3,118,496.24	21,592.66	18,472.95	3,929,257.29	154,315.53
2537	3,583,031.90	19,834.31	16,131.19	3,930,921.22	410,901.35
2538	4,823,059.52	16,157.14	13,023.12	3,967,979.64	214,993.21
2539	5,978,310.40	19,070.15	16,610.51	4,056,199.63	365,182.30
2540	6,449,232.72	12,961.79	11,997.76	4,062,810.67	336,536.80
2541	6,055,660.96	10,342.93	9,056.80	3,979,649.05	275,923.34
2542	6,834,340.38	13,219.35	9,125.19	3,950,904.30	262,213.85
2543	7,343,317.03	10,801.59	9,748.04	3,986,654.39	251,398.25
2544	8,320,061.76	10,252.12	13,737.00	3,925,991.91	245,212.15

หมายเหตุ: ข้อมูลตัวแปรจำนวนนักท่องเที่ยวในปีก่อนหน้าและตัวแปรหุ่นการจัดเทศกาลปี
การส่งเสริมการท่องเที่ยวไทยสามารถหาได้จากในบทที่ 3

ที่มา: จากการคำนวณ